

Udhye (Kurban) Bayramınız Mübarek Olsun.
Akitılan Kurban Kanları Müslüman Kanlarının
Artık Dökülmemesine Vesîle Olsun. Amîn!

Lâlegül

Aylık İlim - Kültür ve Fikir Dergisi

Lâlegül Dergisi: Yıl: 4 Sayı:43 - EYLÜL 2016 Fiyatı:10TL

ZÜLHICCE AYININ VE HER GECESİ KADİR GECESİNE DENK OLAN İLK 10 GÜNÜNÜN ORUÇLARI, FAZİLETLİ AMELLERİ, NAMAZLARI, ZİKİRLERİ VE DUÂLARI SH: 74-80

Haydar Baş, Ebû Bekr (Radiyallâhu Anh)'a Bîat
Eden Tüm Sahâbeyi Kâfir Sayarken Biz
Reddiye Yapmadan Nasıl Dururuz?!

Cübbeli Ahmet Hoca Efendi sh: 04

En Uzun ve En Zor Gece (15 Temmuz Gecesi)

Mustafa ÖZŞİMŞEKLER sh: 32

Asrın İhaneti (15 Temmuz Darbesi)nin Analizi!

Prof. Dr. Ahmet ŞİMŞİRGİL sh: 42

Sahâbe Müdâfaası -1-

Dr. İhsan ŞENOCAK sh: 52

Mevlânâ ve Moğollar
(Mevlana Hazretleri İçin "Moğol Ajanı" Diyen
M. İslamoğlu'na Reddiye)

Murat SOYDAN sh: 60

Sihir (Büyü) Diye Bir Şey Var Mıdır?

Hüseyin Avni KANSIZOĞLU sh: 80

Arefe Gününün Fazîletleri, Orucu,
Namazları, Zikir ve Duâları

sh: 85-92

Bayram Gecesi ve Sabahında Yapılacak

Vazîfeler ve Zikirler

sh: 92-93

Cinleri Uzaklaştırmak ve Büyüleri İptal Etmek İçin

Haftalık Okunacak Sığınma Duâsı

sh: 94-96

Şâh-ı Nakşibend Hazretleri ve Hâlid-i Bağdâdî Hazretleri gibi
birçok meşâyih'in (Kaddesallâhu Esrârahum) cübbelerini ve kutsal
emanetlerini barındıran, Nurşin'deki ğurfe-i şerîfe Cübbeli Ahmet
Hoca Efendi tarafından tefrîş edildi.

Mübarek cübbeler ve Nurşin'de medfûn bulunan velîler hakkında
tafsilatlı malumat için bakınız. sh:10-16

EDİTÖRDEN

Bu necip millet 15 Temmuz kanlı darbe girişimini, Allah'ın yardımıyla akamete uğrattı, adeta **“Zilzal Süresi”**yle başladığımız o puslu ve karanlık gecenin sabahına, **“Fecr Süresi”**yle ulaşmak nasip oldu elhamdulillah...

O tarihi gece, Cumhurbaşkanımız bütün halkı meydanlara davet edince, bu necip millet yapılan daveti adeta bir **“Seferberlik emri”** olarak telakki etti. Abdestini alıp namazını kıldı ve Türk Bayraklarını alıp kadınıyla erkeğiyle, genciyle yaşlısıyla, yediden yetmişe herkes meydanlara döküldü. Ve ülkemize kast eden hain darbecilerin karşısına dikildi.

Meydanlar o gece nice kahramanlar çıkardı; şehid olacağını bile bile gözünü kırpmadan darbeci generali vuran Ömer Halisdemir'ler, tankları durdurmak için paletlerin altına yatan Metin Doğan'lar, tek başına darbeci askerlere meydan okuyan Safiye Ablalar, kamyonu gençleri doldurup meydanlara süren Şerife Bacılar, arkadaşının şehid olduğunu gördüğü halde **“ölmek var, dönmek yok”** diyerek yoluna devam eden nice Seyyid Çavuşlar, Nene hatunlar ve daha neler neler...

Namlusunu milletine çeviren tanklara selam durmayan ve tereddüt etmeden hain darbecilerin üzerine yürüyen tüm kahramanlara selam olsun!..

Tarih kitapları, Çanakkale'de destan yazan kahramanları yazdığı gibi, bundan böyle göğsünü kurşunlara siper eden, tankların altına yatan, üstüne çıkan ve bu işgale **“dur”** diyen 15 Temmuz kahramanlarını da yazacak...

İsmailağa Camii'nde işlenen cinayetler

3 Eylül 2006 tarihinde İsmailağa Camii'nin mihrabında, bir takım karanlık eller tarafından alçakça yapılan saldırı neticesinde **şehid** edilen Bayram Ali ÖZTÜRK Hocamızı, şehâdetinin sene-i devriyesi münasebetiyle hayır ve rahmetle yâd ediyoruz.

Hepinizin malumu olduğu üzere gerek Bayram hocamıza, gerekse Hızır hocamıza yapılan kanlı saldırı sonrasında, bu olayın aydınlatılması için gereken gayret ve hassasiyet gösterilmemiş, soruşturma adeta örtbas edilip dosyalar sümenaltı yapılmıştı.

Ve bu konu karanlıkta kaldığı için kamuoyunun kafasındaki pek çok soru da cevapsız kalmıştı.

Aradan yıllar geçti ama İsmailağa Camii'nde yaşanan bu meş'um olayları hala unutmamak, unutamamak... Ve hala içimiz acıyor, yüreğimiz sızlıyor...

15 Temmuz gecesi kanlı darbeye karşı kazanılan zaferin ardından, vatanımızı işgale yeltenen FETÖ terör örgütünün karanlık yüzü de ortaya çıkmaya başlayınca, Türkiye'de işlenen faili meçhul cinayetlerin arkasında da bu terör örgütünün parmağının olup olmadığı araştırılmaya başlandı.

Gördük ki, merhum Muhsin Yazıcıoğlu'nun helikopterinden cihazı sökerek olay yerindeki delilleri karartan ekip, darbeci çetenin mensupları çıktı.

Hrant Dink cinayetinin kilit isimleri de darbe girişiminden gözaltına alınıp tutuklandı. Hablemitoğlu cinayetinde de FETÖ terör örgütünün parmağı olduğu konuşuluyor.

İşte tüm bu gelişmeler, İsmailağa Camii'nde işlenen cinayetlerin de bu eli kanlı terör örgütü tarafından yapıldığı düşüncesini kuvvetlendiriyor.

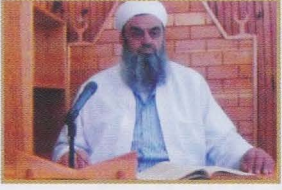
Dolayısıyla devlet yetkililerimizden; Bayram Ali ÖZTÜRK ve Hızır Ali MURADOĞLU hocalarımızın cinâyet davası dosyalarının da, tekrar açılıp yeniden gözden geçirilmesi konusunda gerekli adımları atmalarını istirham ediyoruz.

Bu vesileyle Bayram ve Hızır Hocalarımıza, ayrıca darbeci hainlere karşı durup bu işgali engellemek isterken canlarını feda eden şehidlerimize Yüce Allah'tan rahmet, yaralanan gazilerimize de acil şifalar diliyorum.

Hepinizin Kurban Bayramını şimdiden tebrik eder, keseceğimiz kurbanları Kendisine yaklaşmamıza vesile kılmasını Yüce Rabbimden niyaz ederim.

Fi Emanillah!

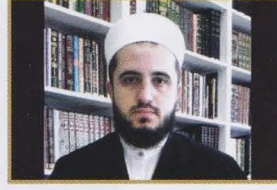
Mustafa Özşimşekler

BAŞIMIZA GELEN MÜSİBETLERİN SEBEPLERİ

■ RESUL BÖLÜKBAŞ

►18

EDİRNE'NİN BAĞRINDAKİ ÂBİDE ŞAHSİYETLERDEN; DEVLET-İ ALİYYE'NİN ÜÇÜNCÜ ŞEYHÜLİSLÂMİ FAHRUDDİN ACEMÎ HAZRETLERİ

■ HASAN KUDUOĞLU

►22

NAMAZDA CEMAAT

■ HÜSAMETTİN VANLIOĞLU

►28

EN UZUN VE EN ZOR GECE...

■ MUSTAFA ÖNŞİMŞEKLER

►32

ASRİN İHANETİNİN ANALİZİ!

■ Prof. Dr. AHMET ŞİMŞİRGİL

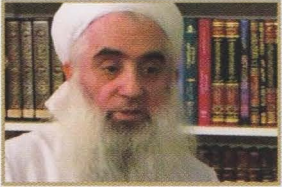
►42

SAHABE MÜDAFAASI -1-

■ Dr. İHSAN ŞENOCAK

►52

SİHİR DİYE BİR ŞEY VAR MIDIR? GERÇEK MİDİR? -1-

■ HÜSEYİN AVNİ HOCA

►60

MEVLÂNÂ VE MOĞOLLAR

■ MESNEVİHAN MURAT SOYDAN

►68

Lalegül Dergisi Yıllık Abonelik

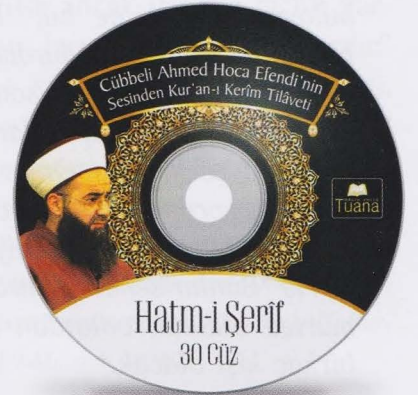
Yurtiçi Abonelik ₺120

Yurtdışı Abonelik €100

0212 912 10 06
www.lalegulnesriyat.com

ABONE OLAN
HERKESE
CÜBBELİ AHMET
HOCA EFENDİ'NİN
KIRAATİNDEN
HATM-İ ŞERİF SETİ
HEDİYE

30 CÜZ
HATM-İ ŞERİF

AHMET MAHMUT ÜNLÜ

HAYDAR BAŞ'IN AŞERE-İ MÜBEŞŞERE'DEN BAZILARINI VE GENEL MÂNÂDA TÜM SAHÂBEYİ KÂFİR SAYDIĞINI BİLİYOR MUYDUNUZ?! -3-

Bizleri dört halife sevgisi üzere yaratıp yaşatan **Allâh-u Te'âlâ**'ya hadsiz ve adedsiz hamd-ü senâdan, kendisinden sonra **Ebû Bekr** ve **Ömer** (*Radiyallâhu Anhümâ*)ya uymamızı emreden **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)e ve dalâlet üzere birleşmeyecekleri müjdelenen Ehl-i Beyti'ne ve sahâbesine sınırsız salât-ü selâmlardan sonra!

Geçen yazımda sizlere **Haydar Baş**'ın Ehl-i Sünnet'ten, hatta dinden çıkıp Şîa fırkasının sahâbeyi kâfir sayan bâtil görüşlerini savunduğunu açıklamış, bunun delîli olarak da onun televizyon kanallarında yayınlanan:

“Peygamber Gadirhumda Hazreti Ali’yi kendisinden sonra halîfe ve imam tayin etti, o gün onu biatla kabul edenler Sakife’de bu biatlerini bozdular.

Ali’ye karşı çıkanlar da kâfirdir yanlış anlama! Ben sana sahih ve enteresan bir hadis bulayım, Buhari’de bu, ‘Kıyamet günü ben Havuz’un kenarında durduğum sırada bir gurup görüp tanyacağım, sonra benimle onların arasından birisi çıkıp onlara: ‘Haydi gelin gidelim’ diyecek, ben: ‘Onları nereye götürüyorsunuz’ diye sorunca, ‘Vallahi cehenneme’ diyecek, ‘Onların suçları nedir?’ diye soracağım, diyecek ki ‘Bunlar senden sonra câhiliyyeye dönüp mürted oldular, onlardan kurtulanlar sadece birkaç kişi olacak.’

Bunlar peygamberden sonra Ali’nin halîfe-liğini kabul etmediler, ettilerse de tiyatro oynadılar, rihletinden sonra da cahiliye âdetine uyup mürted oldular. Bundan ilerisine geçmek istemiyoruz, ben bu konuda tevîl yapmak yerine şöyle bir metodu tercih ettim.

Sakife’de toplananların evsafını incelememize gerek yok, ikisi zaten peygamberin kayınpederi, biri çok yakın arkadaşı, ben diyorum bu aile tartışmasının içerisine girmeyelim, peygamber döneminde yaptıkları iyilikleri yapmadılar demiyoruz, yaptıysa mükâfatını alacak, ama bu ölçülerin dışına çıktıysa havasını alacak.

*Hadiste ne diyor ‘Senden sonra mürted oldular, cahiliye adetine uydular’ diyor.” (Meltem tv ve Kadırga tv ortak yayını, Kasım 2013, Gündem Özel Programı) şeklindeki hezeyanlarını nakletmiş ve o yazımda **Ebû Bekr es-Siddîk** (*Radiyallâhu Anh*)a Sakîfe’de yapılan bîatın mâhiyetini, hak olduğunu ve bu hususta tüm sahâbenin görüş birliği içinde olduğunu yazmıştım.*

Bu yazımda da sizlere **Haydar Baş**'ın, **Rasûlüllâh** (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in vefatından sonra dinden çıkan bazı bedevîler hakkındaki **“Buhârî”** hadîsini **Ebû Bekr** (*Radiyallâhu Anh*)a bîat eden tüm sahâbeye uyarlayarak onları kâfir saydığı konusunu işleyeceğim ve pek sarîh delillerle bâtili ve ehlini reddedeceğim.

Haydar Baş Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)den Sonra Dinden Çıkan Bazı Arap Kabîleleri Hakkındaki “Buhârî” Hadîsini Ebû Bekr ve Ömer (Radiyallâhu Anhümâ) Gibi Zatların da Aralarında Bulunduğu En Fazîletli Sahâbenin Mürted Olduğuna Delil Getiriyor

Haydar Baş, Ebû Bekr (Radiyallâhu Anh) a bîat eden tüm sahâbe-i kirâmı kâfir sayarken, bir de “**Buhârî**”den delil getirme sadedinde Ebû Hureyre (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfi Türkçe bir kitaptan tekrar tekrar bakarak okuyor. Şimdi biz o hadîs-i şerîfin metnini ve tercemesini sizlerle paylaşacak olursak:

عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: «بَيْنَا أَنَا قَائِمٌ إِذَا زُمْرَةٌ حَتَّى إِذَا عَرَفْتُهُمْ خَرَجَ رَجُلٌ مِنْ بَيْنِي وَبَيْنِهِمْ، فَقَالَ: هَلُمَّ، فَقُلْتُ: أَيْنَ؟ قَالَ: إِلَى النَّارِ وَاللَّهِ، قُلْتُ: وَمَا شَأْنُهُمْ؟ قَالَ: إِنَّهُمْ ارْتَدُّوا بَعْدَكَ عَلَى أَدْبَارِهِمُ الْقَهْقَرَى، ثُمَّ إِذَا زُمْرَةٌ حَتَّى إِذَا عَرَفْتُهُمْ خَرَجَ رَجُلٌ مِنْ بَيْنِي وَبَيْنِهِمْ، فَقَالَ: هَلُمَّ، قُلْتُ: أَيْنَ؟ قَالَ: إِلَى النَّارِ وَاللَّهِ، قُلْتُ: مَا شَأْنُهُمْ؟ قَالَ: إِنَّهُمْ ارْتَدُّوا بَعْدَكَ عَلَى أَدْبَارِهِمُ الْقَهْقَرَى، فَلَا أَرَاهُ يَخْلُصُ مِنْهُمْ إِلَّا مِثْلُ هَمَلِ النَّعَمِ.»

“(Bana vahyedildiğine göre) ben (Havz-ı Kevser’in başında) ayakta dururken birden bir zümre ile karşılaşacağım. Nihayet onları tanıdığım da benimle onların arasından bir adam (suretinde görünen melek) çıkarak (o topluluğa): ‘Gelin’ diyecek. Bunun üzerine ben ‘(Onları) nereye (götürüyorsun)?’ deyince o: ‘Vallâhi cehennem’ diyecek.

O zaman ben: ‘Bunların durumu nedir?’ dediğimde o: ‘Şüphesiz ki onlar senden sonra gerisin geriye arkalarına döndüler (mürted oldular)’ diyecek.

Sonra âniden başka bir cemaat ile karşılaşacağım. Nihayet onları tanıdığım da benimle onların arasından bir adam (sûretinde görünen melek) çıkarak (o topluluğa): ‘Gelin’ diyecek. Bunun üzerine ben ‘(Onları) nereye (götürüyorsun)?’ deyince o: ‘Vallâhi cehennem’ diyecek.

O zaman ben: ‘Bunların durumu nedir?’ dediğimde o: ‘Şüphesiz ki onlar senden sonra gerisin geriye arkalarına döndüler (mürted oldular)’ diyecek.

Ben onlardan başıboş develer kadar (az bir fırkası) hâricinde (diğerlerinin) kurtulacağımı düşünmüyorum.” (Buhârî, Rikâk:53, no:6215, 5/2407)

Bu hadîs-i şerîfte Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) kendisinin vefatından sonra bir zümrenin mürted olacağından (dinden çıkacağından) bahsetmiştir ki bunların kimler olduğu hakkında İbnü Kuteybe, Taberî, Hattâbî, Kâzî (İyâz), Nevevî, Aynî, İbni Hacer, Süyûtî, Münâvî ve Şebîhî (Rahimehumüllâh) gibi daha nice geçmiş büyük âlim bu hadîs-i şerîfte Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in vefatından sonra dinden dönen ve Müseylemetü'l-Kezzâb, Esved-i Ansî ve Tuleyha gibi sahte peygamberlere tâbi olan bir takım bedevîlerden bahsedildiği konusunda ve bunların Ebû Bekr (Radiyallâhu Anh)ın kendileriyle savaştığı kimseler olduğu hususunda ittifak ederek hep bir ağızdan:

“Bu hadîs-i şerîf ekseriyeti muhâcir ve ensardan oluşan sahâbe-i kirâm hakkında en ufak bir tenkit ihtiva etmemekte ve onlardan hiçbirinden bahsetmemektedir. Çünkü sahâbe-i kirâmın hiçbirisi mürted olmamıştır.

Mürted olanlar ise ancak İslâm’a hiçbir yardımı bulunmayan bazı Bedevî kabîlelerdir” demişlerdir. (İbnü Kuteybe, Te’vîlü Muhtelefi'l-hadîs, 1/235; Şebîhî, el-Fecru’s-Sâtu’, 5/79; Nevevî, Şerhu’n-Nevevî alâ Müslim, 15/64; Süyûtî, Şerhu Süneni İbni Mâce, no:4302, 1/319; Münâvî, et-Teysîr bi Şerhi'l-Câmi’i’s-sağîr, 2/619; Mübârekfûrî, Tuhfetü'l-Ahvezî bi Şerhi Câmî’i’t-Tirmizî, no:3167, 9/6; Askalânî, Fethu'l-Bârî, 11/385-386; Aynî, Umdetü'l-kârî, 33/406, 27/191; İbnü Battâl, Şerhu Sahîhi'l-Buhârî, 10/7; Kurtubî, et-Temhîd limâ fi'l-Muvatta, 2/300)

Nitekim **Allâh-u Te'âlâ:**

﴿قَالَتِ الْأَعْرَابُ آمَنَّا قُلْ لَمْ تُؤْمِنُوا وَلَكِنْ قُولُوا أَسْلَمْنَا وَلَمَّا يَدْخُلِ الْإِيمَانُ فِي قُلُوبِكُمْ﴾

“O bedeviler: ‘(Biz içimizle ve dışımızla) iman ettik’ dedi(ler).

(Habîbim! Onlara) **de ki: ‘Siz** (kalbinizden) **iman etmediniz, lâkin: ‘Biz** (kelime-i şehâdet okuduğumuzu açıklayarak ve sizinle harbe kalkışmayarak) **boyun eğdik’ deyin.**’ (Bu daha doğru olur.)

Zaten henüz iman, kalplerinizin içerisine girmiş değildir” (Hucurât Sûresi:14) âyet-i kerîmesinde bunlardan bahsetmiştir. Bunların sahâbe-i kirâm ile ne alâkası olabilir?!

Dolayısıyla bu hadîs-i şerîfte **Ebû Bekr** (Radıyallâhu Anh) a bîat eden muhâcir ve ensârın mürted olduğuna dâir delil bulunduğunu söyleyen kimsede usturanın ağzına sürülecek kadar akıl bulunmadığı âşikârdır.

Böyle bir palavrayı uydurmak elbette az akılla olmaz.

Haydar Baş böyle bir palavrayı uyduracak kadar melekeye sahip olmadığına göre bunu Şî’îlerden almış olabileceğini düşünüyorken bu hadîs-i şerîflerin şerhine baktığım sırada **İbnü Kuteybe** (Rahimehullâh)ın:

“Râfizî (Şî’î)ler sahâbeyi kâfir sayma hususunda bu hadîse tutunurlar ve **Ali, Ebû Zerr, Mikdâd, Selmân, Ammâr** ve **Huzeyfe**’den oluşan altı kişi dışında bütün sahâbeyi kâfir sayarlar” (İbnü Kuteybe, Te`vilü Muhtelefi’l-hadîs, 1/233) dediğini okuyunca görüşümün isabetli olduğu hususunda içim rahatlamış oldu.

Bu hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in kendisinden sonra bir takım insanların mürted olacağından bahsetmesinden, bunların sahâbeden olduğuna dair bir mânâ çıkartmak elbette hiçbir âlime nasip olmamış, ancak **Haydar Baş** gibi Türkçe kitabı bile yüzünden zor okuyan kimselere ait olmuştur.

Ayrıca burada **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) cehenneme götürülen bu kişileri kendisinin tanıdığından bahsetmiştir ki ulemâ bunlar hakkında da:

“Onlar Medîne’de **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) ile oturup kalkmış olan, îman açıktayp kâfirliği içlerinde gizlemiş olan münâfık bir zümredir” demişlerdir ki o dönemde üçyüzü aşkın münâfık gürûhu olduğu kesinlikle bilinmektedir. Zaten:

﴿وَمِمَّنْ حَوْلَكُم مِّنَ الْأَعْرَابِ مُنَافِقُونَ وَمِنْ أَهْلِ الْمَدِينَةِ مَرَدُوا عَلَى النِّفَاقِ لَا تَعْلَمُهُمْ نَحْنُ نَعْلَمُهُمْ سَنُعَذِّبُهُمْ مَّرَّتَيْنِ ثُمَّ يُرَدُّونَ إِلَىٰ عَذَابٍ عَظِيمٍ﴾

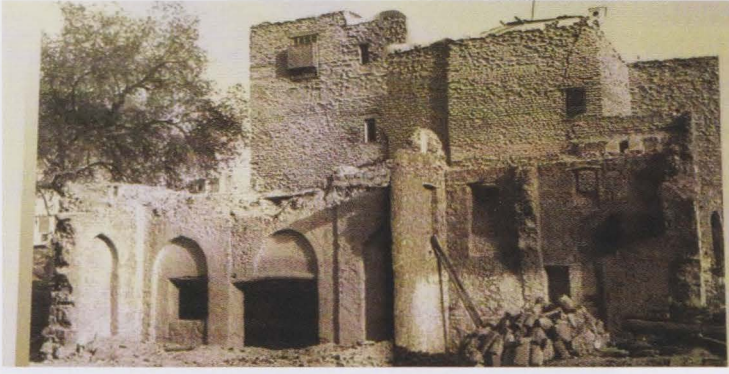
“Çevrenizde bulunan bedevîlerden bir takım münâfıklar vardır. Medîne halkının bir kısmı da münâfıklıkta (öylesine) mâhir olmuşlardır /aşırı gitmişlerdir/ nifak üzere (devam ede ede) alışkanlık kazanmışlardır / ki, (üstün zekâna ve doğru ferâsetine rağmen,) sen bile onları (vahiyle bildirilmedikçe tek tek) bilemezsin. Onları ancak Biz biliriz.

Gerçekten de onlara (dünyâda rüsvay edilme yahut öldürülme, kabirde ise azâba çarptırılma suretiyle) **iki defa azap edeceğiz. Sonra da** (âhirette cehennem azâbıgibi) **pek büyük bir azâba döndürüleceklerdir”** (Teve Sûresi:101) âyet-i kerîmesinde bu durum açıkça bildirilmiştir.

Eğer biri çıkıp: “Münâfıklar mahşerde Müslümanlarla beraber olmayacak” diyerek bu mânâyı zayıflatmaya çalışırsa buna cevaben yine **“Buhârî”**de geçen:

﴿وَتَبَقَىٰ هَذِهِ الْأُمَّةُ فِيهَا مُنَافِقُوهَا﴾

“**Bu ümmet, içerisinde münâfıklar olduğu halde** (mahşerde bir süre mümin münafık karışık vaziyette) **kalacaktır”** (Buhârî, Rikâk:52, no:6204, 5/2403) hadîs-i şerîfi ile cevap verebiliriz ki bu sahîh hadîs-i şerîfin bildirdiğine göre bir zaman için mümin münafık karışık duracak, daha sonra araları ayrılacaktır.

Sakîfetü Benî Sâ'ide'nin yıkılmadan önceki son hali. Mescid-i Nebevî'nin 500 m. kuzeybatısında yer alan bu bina Sühaymî caddesindeki genişletme sırasında yıkılmış ve yeri bugün Hadîkatü'l-bey'a adıyla anılan bir park haline getirilmiştir.

İşte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) bu kişileri gördüğünde onları tanıyacak ve onlar cehenneme götürülürken kendilerine şefa'at etmeyecektir. Bu hadîs-i şerîfte anlatılmak istenen mânâ bundan ibarettir.

Haydar Baş'a göre ise bu hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in vefatından sonra **Ali** (Radyallâhu Anh)'i halîfe seçmeyen bütün sahâbenin mürted olduğundan bahsedilmektedir. Hiç şüphesiz ki bu onun akli değil, olsa olsa Şî'îlerin palavralarıdır.

Düşünebiliyor musunuz? **Allâh-u Te'âlâ** sahâbe-i kirâm hakkında:

﴿مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرَاهُمْ رُكَّعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَزَرْعٍ أَخْرَجَ شَطْأَهُ فَآزَرَهُ فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَى عَلَى سُوقِهِ يُعْجِبُ الزُّرَّاعَ لِيغِيظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ وَعَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا عَظِيمًا﴾

“(O hak din ile gönderilen zât) **Allâh'ın Rasûlü Muhammed**'dir. Onunla birlikte olan o (mümin) kimseler; kâfirlere karşı pek şiddetlidirler, kendi aralarında ise çok merhametlidirler.

(Ey görebilen! Habîbimin ashâbı o kadar çok namaz kılarlar ki;) **sen onları sürekli rükû edenler ve secde yapanlar olarak görürsün; onlar Allâh'tan bir lütuf ve (sevap, bir de) rıza (ve hoşnutluk) aramaktadırlar. Yüzlerindeki alâmetleri ise, secde eserindedir. İşte sana! Bu, onların Tevrât'taki ilginç vasıflarıdır.**

Onların İncîl'deki acayip sıfatlarıysa; filizini çıkarmış bir ekin gibidir ki, o (filiz) onu kuvvetlendirmiş, bu sebeple o iyice kalınlaşmış ve derken kökleri üzerinde doğru düzgün durabilmiştir, böylece (kısa bir zamanda iyice serpilip güçlenmesi ve güzel görüntüsü) ekicileri hayran bırakmaktadır. (Evet! O onları bu örnekte geçen şekilde çoğaltmıştır.) Tâ ki O (Rableri) onlar sebebiyle kâfirleri öfkelenirsin (ve onları kızgınlıklarından çatlatınsın).

İman etmiş olan ve sâlih ameller işlemiş bulunan o kişilere Allâh (beşeriyet gereği işleyebilecekleri günahlar için) tam bir mağfiret ve pek büyük bir mükâfat söz vermiştir” (Feti'h Sûresi:29) buyurmuştur.

Nesefî gibi birçok müfessir (Rahimehumüllâh) bu âyet-i kerîmenin tefsirinde: “İşte **Allâh-u Te'âlâ** bir tek **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) ile başlatmış olduğu İslâm davasını, **Ebû Bekr** ile filizlendirmiş, **Ömer** ile güçlendirmiş, **Osman** ile sağlamlaştırmış, **Ali** (Radyallâhu Anhüm) ile de gövdesi üzere durdurtmuştur.

Daha sonra da diğer müminlerle takviye etmiştir” demişlerdir.

Yine böylece **Allâh-u Te'âlâ** ashâb-ı kirâm hakkında:

{لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنْزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَابَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا}

“Andolsun ki; elbette o ağacın altında seninle (cihad üzere, ölümüne) bîatleştikleri zaman, gerçekten Allâh o müminlerden râzı olmuştur.

Böylece O, onların kalplerinde bulunan (sâdâkat ve ihlâs)ı bilmiş, bu sebeple üzerlerine sekînet (huzur, güven ve cesaret) indirmiştir. Bir de onları (Hudeybiye'den döner dönmez) pek yakın bir fetih (olan Hayber fethi, daha sonra da Mekke fethi) ile mükâfatlandırmıştır” (Fetih Sûresi:16) buyurmuş.

Diğer bir âyet-i kerîmesinde de Yüce **Rabbimiz** sahâbe-i kirâm hakkında:

﴿وَالسَّابِقُونَ الْأَوْلَىٰ أَوْلَىٰ مِنَ الْمُهَاجِرِينَ وَالْأَنْصَارِ
وَالَّذِينَ اتَّبَعُوهُمْ بِإِحْسَانٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمْ
وَرَضُوا عَنْهُ وَأَعَدَّ لَهُمْ جَنَّاتٍ تَجْرِي تَحْتِهَا
الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا أَبَدًا ذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ﴾

“**Muhâcirler ve Ensâr'dan** (iki kibleye doğru namaz kılama faziletine erişme hususunda, Akabe bey'atları, Bedir ve Bey'atü'r-Rıdvân gibi önemli hadiselerle iştirakte) **öne geçen o ilkler, bir de o kimseler ki** (başlıca iman ve taat olmak üzere, tüm güzel hasletlere sahip olmak gibi bir) **ihsan ile onları hakıyla izlemiştirler; Allâh** (o tâbi'în tabakasından ve kıyamete kadar) **onlar**(ın izini süren kullar)**dan râzı olmuş** (amellerini beğenerek ibadetlerini kabul bu-yurmuş) **tur, onlar da O'ndan** (aldıkları yüce mükâfatlara) **râzı olmuşlardır.**

Ayrıca O onlar için, içerisinde sonsuza kadar ebediyyen kalacakları pek kıymetli cennetler hazırlamıştır ki, (köşklerinin ve ağaçlarının) **altlarında sürekli ırmaklar akmaktadır. İşte sana! Ancak bu, pek büyük kurtuluştur”** (Tevbe Sûresi:100) buyurmaktadır.

Geride zikredilen âyet-i kerîmeler muhâcir ve ensâr hakkında, özellikle Hudeybiye'de bulunan 1500 kişi hakkında nâzil olmuşken, diğer bir âyet-i kerîmesinde ise **Mevlâ Te'âlâ** Mekke fethinden sonra İslâm'a girenleri de kapsayacak şekilde:

﴿لَا يَسْتَوِي مِنْكُمْ مَنْ أَنْفَقَ مِنْ قَبْلِ الْفَتْحِ
وَقَاتَلَ أُولَئِكَ أَكْثَرُ أَعْظَمُ دَرَجَةً مِنَ الَّذِينَ أَنْفَقُوا مِنْ
بَعْدُ وَقَاتَلُوا وَكُلًّا وَعَدَّ اللَّهُ الْحُسْنَىٰ﴾

Sakîfetü Benî Sâ'ide'nin temsîlî resmi

“(Mekke fethiyle gelen zenginlikten sonra) **içinizden** (yardım yapan ve cihad edenlerle,) **o fetihten önce** (İslâm ehli zayıf ve yardıma muhtaç durumdayken) **infak etmiş olan ve savaşmış bulunan kimseler eşit olmaz.**

İşte sana! Onlar, o daha sonra infak etmiş olanlardan ve savaşmış bulunanlardan derece bakımından daha büyüktür(ler).

Yine de Allâh (derece farklılıklarına rağmen) **hepsine o en güzel sevab** (olan cennet mükâfatlarının) **söz vermiştir”** (Hadîd Sûresi:10) buyurmuştur.

Burada şöyle bir farz-ı muhal tesbitte bulunacak olursak; “**Allâh-u Te'âlâ** sahâbe-i kirâmın tümü hakkında bunca âyet-i kerîme indirecek, daha sonra ise altı kişi dışında bunların hepsi kâfir olacak ama **Allâh-u Te'âlâ** hâşâ bunun böyle olacağını önceden bilmediği için böyle vahyetmiş olacak, sonra da peygamber öldüğü için yeni bir vahiy gönderemeyecek, ama Şî'îler ve **Haydar Baş** bunu tesbit ederek bütün millete ilan edecek.”

Böyle bir şey olabilir mi?! İmânı bir yana bıraktık zerre kadar akli olan böyle bir şeyin olabileceğini düşünebilir mi?!

Geldiğimiz bu noktada bir Müslüman: “**Al-lâh-u Te'âlâ** sahâbe-i kirâmın **Rasûlüllâh** (Sal-lâllâhu Aleyhi ve Sellem)den sonra mürted olacaklarını bile bile onlardan râzı olduğunu açıklayacak, onları methedecek, daha onlar dünyaya gelmeden binlerce sene önce Tevrat'ta ve İncil'de dahî kendilerinin fazîletlerinden bahsedecek” şeklinde bir inanca sahip olabilir mi?!

Zerre kadar îmânı olan hiçbir kimse böyle bir şeyi mümkün göremez.

Bunu ancak **Allâh-u Te'âlâ'nın** önceden bu işlerin böyle olacağını bilmediğini, O'nun bilgisi olmadan bu durumun ortaya çıktığını düşünen kişi imkân dâhilinde görebilir ki bu kişinin ise normal bir kâfir olmayıp kâfirlerin en şerlisi olduğu âşikârdır. (*İbnü Kuteybe, Te'vilü Muhtelefi'l-hadis, 1/235*)

Ama **Haydar Baş** gibiler milletin gözünün içine baka baka bu palavrayı ya inanarak ya da tiyatro oynayarak halka yutturmaya çalışmaktadırlar.

Haydar Baş İçlerinde Aşere-i Mübeşşere'den Zatların da Bulunduğu Ebû Bekr (Radiyallâhu Anh)ı Halife Seçen Tüm Sahâbeyi Kâfir Sayarak:

“Müslümana Kâfir Diyen Kendi Kâfir Olur” Hadîs-i Şerîfinin Tehdidine Mâruz Kalmıştır

Kıymetli okurlarım! Size kaç kere yazdım. Ehl-i Sünnet'in en büyük özelliği Ehl-i Kible'yi tekfir etmemektir.

Biz Şî'îlere ve Vehhâbîlere bile kâfir demezken, sahâbe-i kirâma hele hele **Ebû Bekr (Radiyallâhu Anh)**a bîat eden **Ömer, Ebû Ubeyde ibni'l-Cerrâh, Übeyy ibni Ka'b, Sa'îd ibni Zeyd** gibi kimisi Aşere-i Mübeşşere'den, bir kısmı da Bedir Ehli'nden olan kıymetli zatlara nasıl kâfir denilebilir?! Müslüman birine kâfir diyen kendi kâfir olur.

Nitekim sahih bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)**:

«أَيُّمَا رَجُلٍ قَالَ لِأَخِيهِ: يَا كَافِرٌ! فَقَدْ بَاءَ بِهَا أَحَدُهُمَا.»

“Hangi adam (bir Müslüman) kardeşine: ‘Ey kâfir!’ derse (onun bu sözü boşa gitmez) muhakkak ki ikisinden biri o (sözün mânâsı) na çarpılır” (Buhârî, Edeb:73, no:5753, 5/2264) buyurmuştur. Yani denilen kişi kâfir ise söz yerini bulmuş olur, yoksa diyenin kendisi kâfir olur.

Hal böyle iken **Ebû Bekr (Radiyallâhu Anh)**a ilk önce bîat ederek en doğru hükme isabet etmiş olan bunca sahâbeye kâfir diyen **Haydar Baş** gibilerin ve genel mânâda tüm Şî'a'nın durumunun ne olacağına dair hükmü siz okurlarıma havale ediyorum.

Yazımızın buraya kadarki kısmında **Haydar Baş**'ın çarpıtarak anlatıp **Ebû Bekr (Radiyallâhu Anh)**a bîat edenlerin kâfir olduğuna delil saydığı **“Buhârî”** hadîs-i şerîfinin gerçek mâhiyetini açıkladık.

Bir dahaki yazımda ise sizlere **Ali (Radiyallâhu Anh)**ın bizzat kendisinin, **Rasûlüllâh (Sallâllâhu**

Aleyhi ve Sellem) tarafından kendisine halîfelik hususunda bir vasiyeti bulunmadığını bildirdiğini, kendisinin de **Ebû Bekr, Ömer ve Osmân (Radiyallâhu Anhüm)** hazarâtına gönüllü olarak bîat ettiğini ve onların arkasında namaz kılıp harbe gittiğini ve bu konu etrafındaki diğer bazı önemli meseleleri tafsîlâtıyla ve kaynaklarıyla açıklamaya çalışacağım inşâallâh.

Rabbim cümlemizi **Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)**in sahâbesi, özellikle de dört râşid halîfesi hakkında doğru îtikadı muhafaza edenler ve onlar aleyhine konuşanlara reddiye yaparak ve bu reddiyeleri herkese ulaştırarak dünyada himmetlerine, âhirette şefaathine mazhar olanlardan eyesin. Âmîn!

19. YÜZYILDA TOPRAKLARIMIZI ŞEREFLENDİREN, DOĞUNUN EN BÜYÜK MUTASAVVIFLARINDAN; ŞEYH ABDURRAHMÂN-I TÂĞÎ HAZRETLERİ

AHMET MAHMUT ÜNLÜ

Seyh Abdurrahmân-i Tâğî Hazretleri 19. yüzyılın büyük velîlerindedir. İsmi Abdurrahmân olup Tâğî, Tâhî ve Nurşînî nisbeleriyle bilinir. “Üstâd-ı Âzam” ve “Seydâ” lakaplarıyla meşhur olmuştur. 19. yüzyılda Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgesinde yetişen en büyük tasavvuf âlimlerindedir.

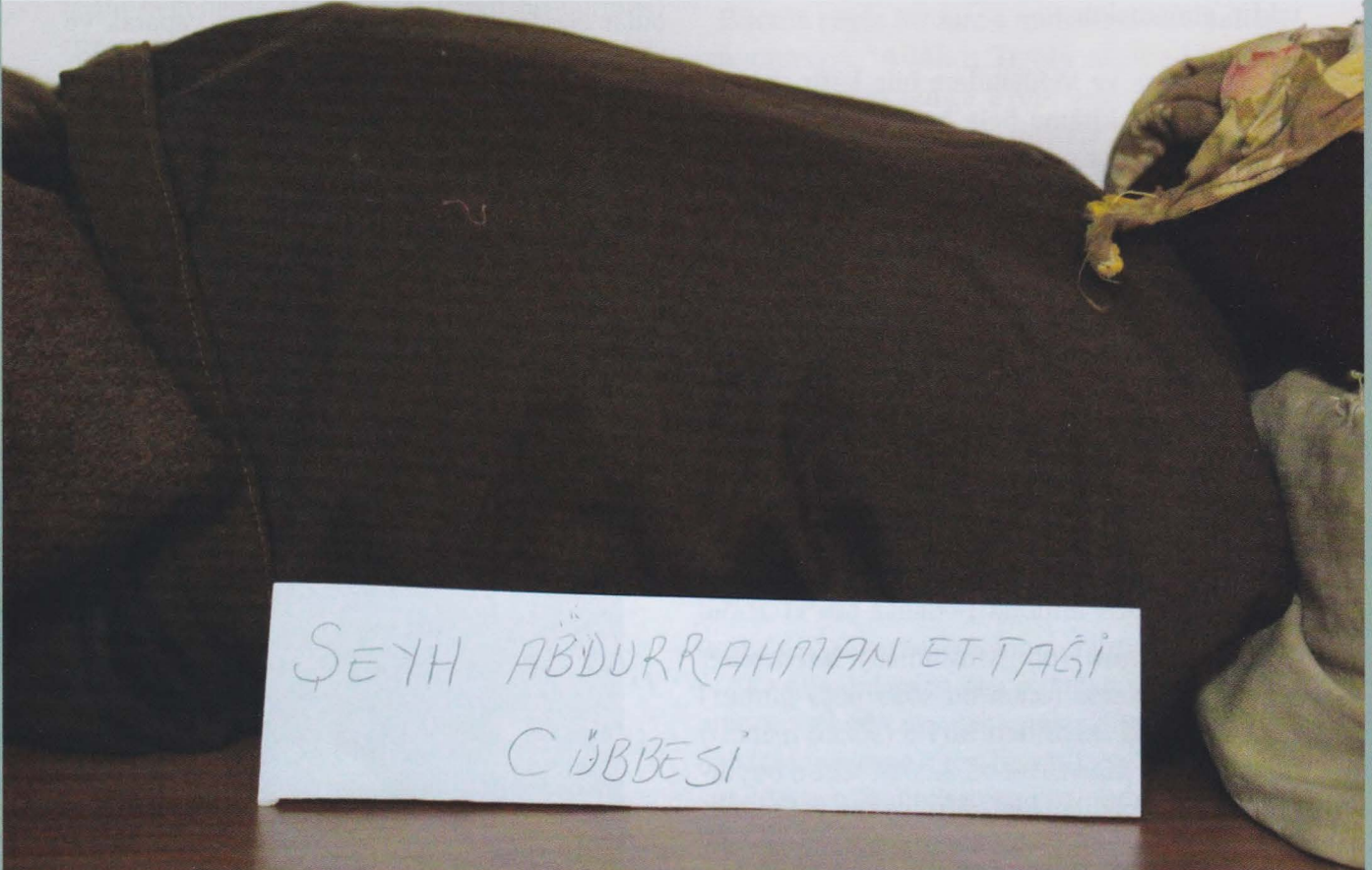
- Kıymetli Aileleri -

Babası Molla Mahmud Efendi, annesi Seyyid Molla Muhammed Efendi'nin kızı Meyâsin Hanım'dır. 1831 (H. 1247) senesinde Siirt, Şirvan'da doğdu. 1886 (H. 1304) senesinde Bitlis vilâyetine bağlı Güroymak (Nurşîn) ilçesinde vefat etti. Kabri Nurşîn'dedir.

Asil ve temiz bir aileden gelen Abdurrahmân-ı Tâğî Hazretleri'nin bulunduğu ev, halk arasında sûfî evi olarak şöhret buldu. Çünkü babası Molla Mahmud Efendi kemâlât sahibi, ilmiyle amel eden, Peygamber Efendimiz (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in yüce sünnetine uymakta titizlik gösteren sâlih biri idi. Önceleri Kâdiriyye yoluna girmişti. Sonra Nakşibendiyye yoluna da bağlandı.

Aslen Hazreti Hüseyin Efendimiz'in soyundan gelen ve seyyide olan annesi Meyâsin Hanım da sâliha bir kadındı. Babası Molla Mahmud Efendi'nin erkek kardeşleri yoktu.

Kâdiriyye yoluna mensup kerâmeti ile meşhur bir kız kardeşi vardı.

Küçük yaşta tavrı ve hareketleri ile dikkat çeken Abdurrahmân-ı Tâgî hakkında anne ve babası: “Cenâb-ı Allâh’ın bize lutfettiği bu çocuk başka çocuklara benzemez. Bunun maddî bakımından ziyade mânevî yönden yetişmesine ihtimam göstermeliyiz” diyerek itina gösterdiler.

Dedesı Molla Muhammed’in de en büyük arzusu onun ilimde ve mânevîyatta yetişmesiydi. Hatta dedesi onun omuzuna elini koyarak: “Bizim âilemizin ilmi, irsî olarak dededen oğula devam eder. Halbuki benim oğullarımdan hiçbirisi bendeki ilmi talep etmedi. İlmime vâris, mirasçı olacak sen varsın” derdi.

Ailesinin de teşvik ve desteğiyle küçük yaşta ilim öğrenmeye başlayan Abdurrahmân-ı Tâgî, Kur’ân-ı Kerîm okumayı öğrendi. Anne terbiyesi ve yaratılışındaki temizlik sebebiyle akranları arasında farkedilir oldu. Oyunla ve boş işlerle meşgul olmuyor, hep faydalı işlerle ve ilim öğrenmekle vakit geçiriyordu.

Abdurrahmân-ı Tâgî Hazretleri çocukluğuyla ilgili olarak şöyle derdi: “Annemin güzel terbiyesi sayesinde ruhlar âlemiyle ilişkim kesilmezdi. Allâh’tan gâfil olmazdım. Çocukların arasında kendimi devamlı kusurlu görürdüm.”

Abdurrahmân-ı Tâgî Hazretleri on yaşına basınca, annesi vefat etti. Annesinin vefatından sonra babası onun terbiyesine ve okutulmasına önem verdi.

- Tedrisatı -

Şâfi’î fıkıh kitaplarından İmâm- ı Râfi’î’nin Muharrer adlı eserini okudu. Arapça sarf ve nahiv (dil bilgisi) ilmini öğrenip Hadâiku’d-Dekâik kitabına kadar babasının yanında okudu.

Daha sonra memleketinin meşhur âlimlerinden Molla Abdüssamed’in yanına gitti. O vefat edince büyük âlim Molla Ziyâüddîn Arvâsî’nin yanına giderek ilim öğrendi. Ondan Molla Câmî’ye kadar okudu. Molla Ziyâüddîn’in sevgisine kavuşup ondan hiç ayrılmadı. Molla Ziyâüddîn Arvâsî muhabbet ve yakınlıkla ona yöneldi.

Bu arada çevredeki diğer âlimlerden fıkıh, tefsir, hadis gibi dînî ilimleri tahsil etti.

Bu ilimlerde yüksek ilim ve derece sahibi oldu. Okuduğu hocalardan icâzet aldı. Sonra babasına vakfedilen Ispahart’taki medresede ders vermeye ve talebe yetiştirmeye başladı.

- Ahvâli Âlileri -

Gerek ilim öğrendiği, gerekse ilim öğrettiği medreselerde en fazla yakınlık duyduğu kişiler, dünyaya gönül vermeyenlerdi. Bu sebeple kendisi, dünyaya meyletmeyen, Allâh-u Te’âlâ’nın rızasına kavuşmayı asıl maksad kabul eden bir zat idi.

Medresede ders verdiği sırada, bazen talebelerini akan suların kıyılarına, çiçekli bahçelere ve güzel manzaralı tepelere götürerek orada ders verirdi. Dersleri esnasında Allâh-u Te’âlâ’nın varlığını ve birliğini gösteren tabiat hâdiselerini anlatırdı. Bazen ders verdiği kitapta çözümlü zor meselelerle karşılaşınca kitabı kapatır, talebelerinden ilâhî aşka dâir bir kasîde söylemelerini ister, sonra bu müşkillerin cevabını Allâh-u Te’âlâ’dan kendisine bildirmesini dilerdi. Asıl gâyesi, Cenâb-ı Hakk’ın rızasını kazanmaktı.

Kanaat sahibi ve gönlü tok bir kimse olan Abdurrahmân-ı Tâgî dünya mal ve rütbelerine gönül vermezdi. Bu yüzden kendisine bulunduğu nâhiyenin müdürlüğü, kadılığı ve müderrisliği verildiği halde bunlara iltifât etmedi. Çünkü o kendisini tasavvufta yükseltecek bir mânevî rehber arıyordu. Bundan dolayı da tasavvufa yöneldi.

- Tasavvuf Neşvesi -

İlk önce Hacı Emin Şirvânî’ye başvurarak Rufâî tarikatına girdi ve ona talebe oldu. Arkasından günlük zikir ve nâfile ibadetlere yöneldi. Fakat bir müddet sonra Hacı Emin Şirvânî, Şeyh Abdurrahmân Talebânî tarafından reddedilince gidip Şeyh Hamza Telvî’ye talebe oldu.

Bir müddet sonra Kâdirî tarikatındaki Şeyh Abdülbârî Çerçâgî’nin yanında seyr-ü sülük vazifesine başladı. Şeyhi ona, oruç tutmak, az yemek, az uyumak ve sık sık mezarlıkları ziyaret etmek gibi vazifeler verdi. Bazı geceler bir-iki saat kabristanda kaldığı zamanlar oldu. Hatta Tâgî köyünün mezarlığında açık bir mezar vardı.

Bazı geceler bu mezara girerek orada sabahlardı. Bu arada insanlardan, dünya zevklerinden uzaklaşıp soğudu. Hocası ona bir gün ve bir gece boyunca 170.000 kere “Lâ ilâhe illâllâh” demesini emretti ve: “Kalbini ateşten bir taş ve ‘Lâ ilâhe illâllâh’ kelimesini de ateşli bir demir parçası say. Kalbini bu yüce cümle ile muhabbet ve cezbe içinde döv. Böylece demir darbeleri altında kalan taşlarda görüldüğü gibi kalbinden kıvılcımlar çıksın” dedi. Bu tavsiyelere uyan Abdurrahmân-ı Tâgî Hazretleri mânevî hallere kavuştu ve eyr-ü sülûkünü bitirdikten sonra üstadı tarafından kendisine hilâfet verildi.

Bu sırada büyük evliya Seyyid Sibğatullah Arvâsî Hazretleri Bitlis, Külat’da oturuyor, insanların dünya ve âhiret saadetine kavuşmaları için çalışıyordu.

Onun talebelerinden Süleyman Erbûsî arasıra Külat köyüne gidip geliyordu. Bir defasında Külat köyünden döndüğü bir zamanda Abdurrahmân-ı Tâgî: “Külat’taki sûfîler nasıldılar? Ne yapıyorlar?” diye sordu. Süleyman Erbûsî, Abdurrahmân-ı Tâgî’ye: “Eğer falan dereyi geçen öyle demezdin” diye cevap verdi.

Süleyman Erbûsî’nin bu sözü Abdurrahmân-ı Tâgî’ye çok tesir etti. O sırada şeyhi tarafından halife olarak vazifelendirilen ve birkaç talebesi de olan Abdurrahmân-ı Tâgî talebelerinden birine: “Vallâhi falanca kişinin sözleri beni çok etkiledi. Külat’a gidiyorum” dedi.

Müridlerinin bütün ısrarları onu kararından döndürmedi. O gece boyunca içindeki arzu ve iştihayla uyuyamadı. Seher vakti gelir gelmez Seyyid Sibğatullâh Arvâsî Hazretleri’nin talebesi Süleyman Erbûsî’nin evine gitti. Onu uyararak: “Benimle birlikte Külat’a gelir misin?” dedi. Süleyman Erbûsî: “Gelirim” deyince ikisi birlikte seher vakti yola koyuldular.

Süleyman Erbûsî’nin: “Eğer falan dereyi geçen öyle demezdin” diye bahsettiği yere geldiler. Fakat Abdurrahmân-ı Tâgî o dereyi geçerken kalbinde acayib bir hal hissetti. Nihayet Külat’a ulaştılar. Kendisini cennet bahçelerinden bir bahçede hissediyordu. Seyyid Sibğatullâh Arvâsî Hazretleri onu talebeliğe kabul ederek himaye ve tasarrufu altına alıp kısa bir müddet içinde yetiştirdi.

Tasavvuf yolunda yükselen Abdurrahmân-ı Tâgî Hazretleri dillerin ifade edemeyeceği, ancak ehlinin anlayacağı hallere kavuştu. O zaman, önceden elde ettiği ve kavuştuğu hallerin gafletten ve boşu boşuna ömür harcamaktan başka bir şey olmadığını anladı.

Kısa bir müddet içinde yüksek evliyâlık derecesine ulaşan Abdurrahmân-ı Tâgî bir gün sabah vakti hocasının huzuruna giderek: “Efendim! Ben her şeyde Lafza-i Celâl’in (Allâh-u Te‘âlâ’nın isminin) zikrini duyuyorum. Hatta önümde yürüyen köpekten bile o zikri duydum” diyerek halini anlattı.

Talebesinin, olgunluğa erdiğini gören Seyyid Sibğatullâh Arvâsî ona Ispahart nâhiyesinde kadılık yapmasını emretti. Hocasının emri üzerine iki yıl müddetle Ispahart kadılığı vazifesini yürüttü. Bu vazifesi esnasında insanlara güzel ahlâkı ve hoş görüsüyle hizmet etti. Zaman zaman hocasının yanına gidip gelerek sohbetiyle şereflendi ve hasretini gidermeye çalıştı.

İki sene sonra kadılık vazîfesinden ayrılarak dünyadan tamamıyla uzaklaşıp, Sibğatullâh Arvâsî Hazretleri’nin hizmet ve sohbetlerine döndü. Çoğu geceler uyumaz, hocasının odasının penceresine bakan bir taşın üzerinde oturur, yaz-kış, kar-yağmur demeden sabaha kadar o taşın üzerinde beklerdi.

Dokuz sene müddetle şeyhinin sohbetinde ve hizmetinde bulunduktan sonra evliyâlıktaki en olgun ve en yüksek derecelere ulaştı. Sibğatullâh Arvâsî Hazretleri ona icâzet vererek irşadla, yani İslâmiyet’in emir ve yasaklarını anlatmakla vazifelendirdi.

Tasavvufta insanları yetiştirmeye başlamadan önce bütün arazisini satarak Allâh-u Te‘âlâ’nın rızası için harcadı. Bu hususta: “İnsanlardan dünyayı terk etmelerini isterken nefsimin dünya malı karşısındaki durumunu öğrenmek istedim. Sibğatullâh Arvâsî Hazretleri’nin himmetiyle Allâh-u Te‘âlâ’ya tevekkülümün tamam olduğunu gördüm” dedi.

Belli bir zaman sonra Şeyh Abdurrahmân-ı Tâgî’nin üstadı Seyyid Sibğatullâh Arvâsî mana âleminde kendisine görünüp; tarikatı gidebileceği her yere yaymasını emretti. Ailesinden izin istedi fakat ailesi: “Sen burada kal, ümmetin istifadesini biz böyle görürüz” dediler.

O da: “Bana emir verildi, ben bu tarikatı gidebileceğim yere kadar götüreceğim” diyerek yola çıktı.

İlk önce olduğu bölgede metfun olan meşhur zatların kabirlerine giderek: “Acaba nereden nereye gideyim?” niyetiyle mânevî bir işaret bekledi. Bölgede metfun olan meşhur Bâfirî Kal Hazretleri onun yönünü Veysel Karânî’ye doğru çevirince kendisi ve sâlikleri yola koyuldular. Böylece her gittikleri yerde irşad vazifesini yerine getirdiler.

Abdurrahmân-ı Tâğî Hazretleri gittiği yerlerde aralarında düşmanlık olanları barıştırdı. Veysel Karânî’ye kadar böyle yol aldılar. Veysel Karânî’nin kabrine vardıklarında Veysel Karânî manada ona Bitlis’in Mutki beldesi tarafına gitmesini ve o bölgeyi irşad etmesini söyleyince o da sâlikleriyle birlikte o bölgeye doğru yola çıktı.

Yolda aralarında düşmanlık olan iki kabileyi barıştırdı, oradan mânevî işaretlerle Bitlis’in Nurşîn beldesine geldi ve orada ikamet etmeye başladı. Nurşîn’e geldiği zaman hem medresesini hem de tekkesini kurdu. Zâhirî ve bâtınî ilmi cem ederek medresesiz tasavvuf olamayacağını, tasavvufsuz da medrese olamayacağını farkına vararak o bölgede medreselere yeni bir disiplin getirdi.

On yedi sene içerisinde yaptığı hizmetler Erzurum, Siirt, Batman ve Van’da yaygınlaştı. Küçük büyük demeden her nâhiyeye ulaşmaya çalıştı. Gittiği her yerde evvela akaidi anlattı, sonra namaz ve ibadeti anlattı. Daha sonra da insanları tasavvufa yönlendirdi.

Gittiği yerlerdeki eksiklikleri gidermeye, düşmanlıkları yok etmeye, küskünleri barıştırmaya ve nerede ne sorun varsa düzeltmeye çalıştı. Gittiği yerlere yanında yetişen hocalardan birini bırakıp kendisi başka bir yere giderek irşad vazifesine böylece devam etti. Hatta Bulanık Köyü’ndeki Murad Nehri’nde boğularak ölenlerin sayısının artması üzerine, büyük masraflar ve çabalarla sâlikleriyle birlikte oraya bir köprü inşa etti ve bunun üzerine dönemin padişahı Abdülmecid Han ona teşekkür nişanı gönderdi.

Gittiği yerlerde insanlara İslâm dininin emir ve yasaklarını anlatmak sûretiyle, onların dünya ve âhîret saadetini kavuşmaları için çalıştı.

Bir ara hac ibadetini îfâ etmek için Mekke-i Mükerrerme’ye gitti. Bu vazifesini yaptıktan sonra sevgili Peygamberimiz (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in kabri-i şerifini ziyaret etmekle şereflendi. Medîne-i Münevvere’de İmâm-ı Rabbânî Hazretleri’nin torunlarından Şeyh Muhammed Mazhar Efendi’yle buluşup sohbetinde bulundu.

- Vefâtı -

Abdurrahmân-ı Tâğî Hazretleri 1886 (H. 1304) senesi Aralık ayının yirmisine rastlayan Perşembe günü kuşluk vaktine doğru saat dokuz civarında vefat etti. Talebeleri ve sevenlerinden meydana gelen kalabalık bir cemaat tarafından cenaze namazı kılındıktan sonra Nurşîn’de defnedildi. Kabri Bitlis vilayetine bağlı Nurşîn nâhiyesinde olup ziyaret edilmektedir. (Bkz: Resim-1)

Resim 1: Şeyh Abdurrahmân-ı Tâğî Hazretleri’nin kabri-i şerifleri

Şeyh Abdurrahmân-ı Tâğî Hazretleri vefat ettikten sonra ardından 19 tane halife bıraktı. Halifelerden her biri ayrı bir yere dağıldılar. Bu halifelerin en büyüğü ve Şeyh Abdurrahmân-ı Tâğî’den sonra onun yerine geçen ve diğer 18 halifenin de halife olmalarına rağmen yine de kendisine bîat ettikleri Şeyh Fethullah Verkânîsî Hazretleri’dir.

- Üstâdın Mahdûmu Hazreti Ziyâüddîn -

Şeyh Abdurrahmân-ı Tâğî vefatı esnasında oğlu Hazreti Ziyâüddîn’i üzgün görünce “Oğlum neden bu kadar üzgünsün?” deyince Hazreti Ziyâüddin de babasına hitâben: “Benim babam gibi birinin vefat etmesi elbette ki üzücüdür. Lâkin daha da üzücü olan sizin gibi birinden yararlanamamış olmam, sizden faydalanamamış olmam” dedi.

Resim 2: Hazreti Ziyâüddîn'in Rus savaşında şehid olan kolunun yerine Sultan Reşat tarafından gönderilen ve ceviz ağacından yapılmış bir protez kol

Şeyh Abdurrahmân-i Tâğî Hazretleri de oğluna: “Evet oğlum. Benim yanımda seyr-ü sülûkte buldunuz fakat tamamlayamadınız. Çünkü ben seni diğerlerinden ayıramadım. Ama sen Şeyh Fethullah Verkânîsî'nin yanında yetişeceksin. O sana özel ihtimam gösterecek” dedi.

Böylece Hazreti Ziyâüddîn seyr-ü sülûkünü onun elinde tamamladı ve üstadından hilâfet aldı. Şeyh Fethullah Verkânîsî Hazretleri ise: “Artık benim burada vazifem bitti, sen de yetiştin” diyerek Bitlis'e taşındı. Hazreti Ziyâüddîn de Nurşîn'de kalarak babasının yaptığı hizmetleri devam ettirdi.

Hazreti Ziyâüddîn Nurşîn'de kalıp irşada devam ederken Rus savaşı başladı ve Ruslar bu bölgeyi işgal ettiler. Bitlis işgal edilince Hazreti Ziyâüddîn müridleriyle birlikte Ruslara karşı büyük bir mücadele verdi. Hazreti Ziyâüddîn savaş esnasında müridlerine hem eğitim veriyor, hem ibadetlerini öğretiyor, hem de onları mânen yetiştiriyordu.

Bir sabah namazından sonra Hazreti Ziyâüddîn ve askerleri Rus mevzilerine sızıp ve ateş açtılar. Rus birlikleri büyük kayıp verip neye uğradıklarını şaşırarak geri çekilmeye başladı ve böylece Rusları Batum'a kadar kovaladılar.

Tabi bu esnada Hazreti Ziyâüddîn ve askerleri

yaralar da aldı. Hazreti Ziyâüddîn'in bu esnada kolu şehid oldu. Rus savaşında şehid olan kolunun yerine Sultan Reşat tarafından ceviz ağacından yapılmış bir protez kol gönderilmiştir. (Bkz: Resim-2)

Resim 3: Hazreti Ziyâüddîn'in merkad-i mübârekleri

Resim 4: Şeyh Muhammed Hafid Efendi'nin kabirleri

Ayrıca bu savaşta 2 kardeşi, birçok müridi, bazı hoca ve âlimler de şehit oldular.

Bölge 2 yıl Rusların işgalinde kaldığından dolayı bir şey ekilip biçilemediğinden çok göç oldu ve geride birçok yetim kaldı. Hazreti Ziyâüddîn bu yetimleri okutmak için yanına alıp 1-2 yıl sonra tekrar Nurşîn'e döndü.

Hazreti Ziyâüddîn, torunu ve oğlu 15 gün içinde vefat edince ailede 2 küçük erkek kaldı. (Bkz: Resim-3)

Hazreti Ziyâüddîn'in halîfeleri bu 2 erkek çocuğu okuttu.

Onların üstünde büyük emek sahiplerinden biri de, onların hocası sayılan Seyyid Abdülbâkî Hazretleri'dir.

Şeyh Takiyüddîn'in yetişmesinden sonra hilâfeti o aldı ve dedesinin hizmetini devam ettirdi. Şeyh Takiyüddîn'in vefatından sonra ise halîfeliği oğlu Şeyh Muhammed Hafid alıyor ve böylece hizmet bugüne kadar geliyor. (Bkz: Resim-4)

ŞEYH ZİYÂÜDDİN'İN ODASINDAKİ EMANETLERİN TARİHÇESİ

Rivayete göre Nakşibend Hazretleri'nin cübbesi Seyyid Abdullâh Dehlevî'ye teslim edilmiştir.

Seyyid Abdullâh Dehlevî halîfeliği Mevlânâ Hâlid Zülcenâheyn'e verirken Nakşibend Hazretleri'nin cübbesini de ona hediye etmiş Cübbeyi teslim ederken:

“Ey Hâlid! Bu Şâh-ı Nakşibend'in cübbesini sana veriyorum. Ama bu cübbe senin yanında fazla kalmaz” buyurmuş. (Bkz: Resim-5)

Bir gün Seyyid Tâhâ-i Hakkârî, Mevlânâ Hâlid'in ziyaretine gitmiş.

Sonra tekrar gelip Mevlânâ Hâlid'in yanında ders okumaya başlamış. Kısa bir zaman sonra da Mevlânâ Hâlid, Tâhâ-i Hakkârî'yi yanına çağırıp ona: “Bu akşam bir rüya gördüm.

Rüyamda Nakşibend Hazretleri'ni gördüm. Bana: ‘Benim soyumdan Tâhâ isminde bir zat senin yanına gelecek, halîfeliği ona verebilirsin’ buyurdu” diyor.

Resim 5: Şâh-ı Nakşibend Hazretleri'nin cübbesi

Mevlânâ Hâlid eve gidiyor ve yanında 2 cübbeyle geri dönüyor. Her iki cübbeyi de Seyyid Tâhâ'ya hediye ediyor. (Bkz: Resim-6)

Resim 6: Hâlid-i Bağdâdî Hazretleri'nin cübbesi

Mevlânâ Hâlid bir müddet sonra Seyyid Tâhâ'ya Peygamber Efendimiz (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)e ait olan bir mühür ve hırka-i şeriflerinin bir parçasını veriyor. (Bkz: Resim-7)

Resim 7: Hırka-i Şerif parçasıyla Mühr-ü Şerif

Seyyid Sibğatullâh Arvâsî, Seyyid Tâhâ'ya gidip ona teslim oluyor ve bir zaman sonra ondan halîfelik alıyor. Halîfe olunca o 2 cübbe ve Peygamberimiz (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*)in emanetleri de ona geçiyor.

Seyyid Sibğatullâh Arvâsî'nin ismini duyan ve onun muhabbeti kalbine dolan Şeyh Abdurrahmân-i Tâğî üstadından izin alarak onun yanına gidiyor ve ona teslim oluyor. Bir zaman sonra halîfeliği Seyyid Sibğatullâh Arvâsî'den alıyor. Seyyid Sibğatullâh Arvâsî vefat ettikten sonra oğlunun rüyasına giriyor ve kutsal emanetleri Şeyh Abdurrahmân-i Tâğî'ye vermesini söylüyor. Böylece bu emanetler günümüze kadar gelmiş bulunuyor.

Şeyh Ziyâuddîn Hazretleri'nin cübbesi

En az 500 yıllık olduğu rivayet edilen, emanetlerin bulunduğu sandık

Emanetlerin bulunduğu odayı tamir ettirdiğinden dolayı Cübbeli Hocamıza teşekkür levhası

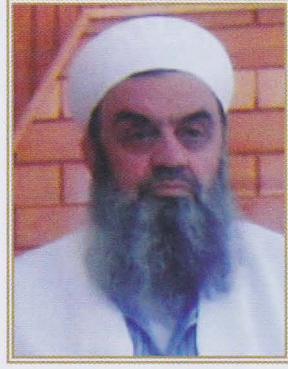
Emanetlerin bulunduğu oda

Emanetlerin bulunduğu odanın eski giriş kapısı

Emanetlerin bulunduğu dolap

RESUL BÖLÜKBAŞ

BAŞIMIZA GELEN MÜSİBETLERİN SEBEPLERİ

İnsanoğlu; hep başına gelen musibet ve belalardan muzdaripdir. Ancak bunların niçin geldiğini ve ne gibi yanlışlıkların karşılığı olduğunu hiç düşünmez.

Kur'an ı kerimde mearic suresinde 19. ve 20. Ayetlerinde yüce Allah'ımız (Celle Celâlühû) şöyle buyuruyor;

إِنَّ الْإِنْسَانَ خُلِقَ هَلُوعًا ۝ ١٩ إِذَا مَسَّهُ الشَّرُّ جَزُوعًا ۝ ٢٠

(19)Kendisine kötülük dokunduğu zaman sızlanır. (20) Ona bir hayır dokunduğunda da eli sıkıdır.

İnsanoğlunun heluğ yaratıldığını yani şer bela ve musibet isabet ettiği zaman, feryat eder durur.

Ama hayırlı veya bir nimet bir rahatlık isabet ettiğinde, cimri ve nankör olur şükretmeyi hiç düşünmez.

Hâlbuki başına gelen musibetin kendisinin yanlışlarından meydana geldiğini düşünmesi lazım, Yüce Allah'ımız Kur'an ı kerimde şura suresi 30. Ayetinde şöyle buyurmaktadır;

وَمَا أَصَابَكُمْ مِنْ مُصِيبَةٍ فِيمَا كَسَبْتُمْ أَيْدِيكُمْ وَيَعْفُوا عَنْ كَثِيرٍ ﴿٣٠﴾

Başınıza her ne musibet gelirse kendi yaptıklarınız yüzündendir. O, yine de çoğunu affeder. (30)

Hatalarımızın birçoğunun karşılığındaki cezayı ahirette tertip edeceği gibi bir kısmını da dünyada musibet olarak göstermektedir. Rum suresi 41. Ayetinde ise şöyle buyurmaktadır;

ظَهَرَ الْفَسَادُ فِي الْبَرِّ وَالْبَحْرِ بِمَا كَسَبَتْ أَيْدِي النَّاسِ لِيُذِيقَهُمْ بَعْضَ الَّذِي عَمِلُوا لَعَلَّهُمْ يَرْجِعُونَ

İnsanların kendi işledikleri (kötülükler) sebebiyle karada ve denizde bozulma ortaya çıkmıştır. Dönmeleri için Allah, yaptıklarının bazı (kötü) sonuçlarını (dünyada) onlara tattıracaktır.

Bu ayeti Celilede yüce Allah'ımız açıkça beyan ediyor ki dünyada cereyan eden nahoş işler belalar musibetler yeryüzünde yaşayan insanların yaratılış hikmetlerini unutmalarından ve Allah ile olan irtibatlarının kesilmesinden kaynaklanmaktadır.

Dünyanın neresine bakarsanız bakın her tarafta çeşitli belalar, musibetler yaygın hale gelmiştir. Bir kısmının semavi felaketler sel felaketleri kasırgalar, hortumlar, tusinamiler, depremler vesaire. Diğer bir kısmında ise insanların bir kısmının diğer bir kısmına tahakküm etmeye yeltenmesi suretiyle meydana gelen terör, anarşi, herç (yani insanların birbirine tecavüz edip birbirini öldürmeleri) ne öldüren ne için öldürdüğünü biliyor, ne de öldürülen ne için öldürüldüğünü biliyor.

İslam ülkelerinde yaşayan Müslümanlar, Kur'an ı kerim gibi bir nimete yüce bir kitaba sahip oldukları halde bu kitabın ilkelerini hiçe sayıp başka ilkeleri tercih etmeleri sebebiyle yüce Allah'tan kopup yaratılış hikmetlerinden gafil olarak yaşamalarının insanlık dışı bir hayat getireceğini düşünememektedirler.

Cenab-ı hak insanı ekmeli mahlûk olarak kendisine halife yarattığı için onu kendi haline başıboş bırakmayı uygun görmediğinden insanlığın bidayetinden günümüze kadar peygamberleri ve bu peygamberlere verilen kitapları göndermeyi lüzumlu görmüştür.

İnsanın insan olarak yaşayabilmesi için onun rotasının yaratıcı tarafından tanzim edilmesi gerektiğinden yüce Allah insanları diğer hayvanlardan farklı olarak kendisine muhatap kabul etmiştir.

Diğer bütün canlılar içgüdüleriyle yaratılış hikmetlerine uygun olarak standart bir şekilde yaşamaları için uygun fıtratta yaratmışken kendisine halife olarak seçip yarattığı insanı fıtratıyla baş başa kalmasını ve sırf akli ile yaratıcısından kopuk olarak yaşamasını uygun bulmadığından ona peygamber ve kitap göndermeyi lüzumlu görmüştür.

Bundan dolayıdır ki ilk insan olan Adem (*Aley-hisselâm*)'ı peygamber olarak göndermek suretiyle kendisine muhatap kılarak vahyi ilahiye ve risalet-i rabbaniye mazhar kılmıştır.

Hal böyle iken Cenab-ı halik-ı zül celalin fermanı dururken yüce peygamberlerin şahsında açılan tarikı müstakım ortada iken, beşeri bir takım kuralları esas alarak ilahi olan kurallardan uzaklaşmayı bir hüner zanneden insanlığın başına bu bela ve musibetlerin gelmesi mukadderdir.

Ayeti celile de bunu ifade etmiyor mu? Karada ve denizde meydana gelen fesat ve belaların insanların elleriyle kazandıkları yanlışlıklar sebebiyle olduğunu ve bu belalarla insanlara azabı tattırmak suretiyle, hakka, yeniden tevhide, ilahi nizama ve İslam'a dönmemizi murad ettiğini beyan etmiş oluyor.

Şöyle etrafımıza bir bakarsak Irak'ın, Suriye'nin, Mısır'ın ve de kendi vatanımız olan Türkiye'nin durumuna bakalım.

Haklı olarak terörden, karışıklıktan ve cina-yetlerden rahatsızlık duymamak mümkün değildir elbet. Ancak dinimize, kitabımıza, şer'i şerife, yüce peygamberimize ve onun sünnetlerine saldıran din adamı unvanını taşıyan sözde İslam müdafilerinin yaptıkları tahribat ve dinimize ve dindarımıza verdikleri zarar da bir terördür. İslam'a ve Kur'an'a karşı yapılan küstahlıktır. Ama bütün bunlara millet olarak seyirci kalmayı tercih etmekteyiz.

Ehli-sünneti müdafaa eden hocalarımızdan çok bu sapık din tahripçilerine itibar edecek hale geldik.

Televizyona çıkıp; ben Hazreti Muhammedi Allah ile kendi aramda aracı olarak asla kabul etmem, aracıya ihtiyaç yoktur, Allah insanların tamamına güvendiği için insanlığa hitap etmektedir.

Bu kişiler düşünmüyorlar mı ki Allah bütün insanlara tek tek hitap etmek suretiyle bunları irşad etmek asla adetullahtan değildir, bundan dolayı peygamberini vasıta, elçi ve aracı kılmıştır.

Yüce Allah'ın elçi manasında Resul dediği peygamberi aracı olarak kabul etmeyen kişinin biz imanını tartışmaya bile gerek duymayız.

وَمَا مُحَمَّدٌ إِلَّا رَسُولٌ قَدْ خَلَتْ مِنْ قَبْلِهِ الرُّسُلُ
أَفَأَنْ مَاتَ أَوْ قُتِلَ انْقَلَبْتُمْ عَلَى أَعْقَابِكُمْ وَمَنْ
يَنْقَلِبْ عَلَى عَقْبَيْهِ فَلَنْ يَضُرَّ اللَّهَ شَيْئاً وَسَيَجْزِي اللَّهُ
الشَّاكِرِينَ

Muhammed, ancak bir peygamberdir. Ondan önce de peygamberler gelip geçmiştir.

Şimdi o ölür veya öldürülürse gerisin geriye (eski dininize) mi döneceksiniz? Kim gerisin geriye dönerse, Allah'a hiçbir zarar veremez. Allah şükredenleri mükafatlandıracaktır.

Fetih suresinin 29. Ayetinde ise şöyle buyurmaktadır;

مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ وَالَّذِينَ مَعَهُ أَشِدَّاءُ عَلَى الْكُفَّارِ
رُحَمَاءُ بَيْنَهُمْ تَرِيَهُمْ زُرْعًا سُجَّدًا يَبْتَغُونَ فَضْلًا مِنَ
اللَّهِ وَرِضْوَانًا سِيمَاهُمْ فِي وُجُوهِهِمْ مِنْ أَثَرِ السُّجُودِ
ذَلِكَ مَثَلُهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَمَثَلُهُمْ فِي الْإِنْجِيلِ كَزَرْعٍ
أَخْرَجَ شَطْطَهُ فَآزَرَهُ فَاسْتَغْلَظَ فَاسْتَوَى عَلَى سُوقِهِ
يُغِيبُ الزُّرْعَ لِيُغَيِّظَ بِهِمُ الْكُفَّارَ وَعَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ
آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ مِنْهُمْ مَغْفِرَةً وَأَجْرًا
عَظِيمًا

Muhammed, Allah'ın Resülüdür. Onunla beraber olanlar, inkârcılara karşı çetin, birbirlerine karşı da merhametlidirler. Onların, rükû ve secde halinde, Allah'tan lütuf ve hoşnutluk istediklerini görürsün. Onların secde eseri olan alametleri yüzlerindedir. İşte bu, onların Tevrat'ta ve İncil'de anlatılan durumlarıdır: Onlar filizini çıkarmış, onu kuvvetlendirmiş, kalınlaşmış, gövdesi üzerine dikilmiş, ziraatçıların hoşuna giden bir ekin gibidirler. Allah kendileri sebebiyle inkarcıları öfkelenmek için onları böyle sağlam ve dirençli kılar. Allah, içlerinden iman edip salih amel işleyenlere bir bağışlama ve büyük bir mükafat vaad etmiştir.

Ayrıca tevbe suresi 128. Ayetinde ise şöyle buyurmaktadır;

لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنْفُسِكُمْ عَزِيزٌ عَلَيْهِ مَا
عَنِتُّمْ حَرِيصٌ عَلَيْكُمْ بِالْمُؤْمِنِينَ رَؤُفٌ رَحِيمٌ

Andolsun, size kendi içinizden öyle bir peygamber gelmiştir ki, sizin sıkıntıya düşmeniz ona çok ağır gelir. O size çok düşkün, mü'minlere karşı da çok şefkatli ve merhametlidir.

Bu ayeti celilelerde geçen Resul kelimesi elçi, aracı, vasıta manalarına gelmektedir. Bir kimsenin Resulullah Allah ile benim aramda aracı olamaz demesi Hazreti peygamberin Resul olmadığını söylemek anlamına gelir ki bu itikadı taşıyanların ne durumda olacakları herkeşçe bilinmektedir.

Ezan-ı Muhammediyyeyi Türkçe'ye çevirenler bile şahadetleri tercüme ederken (şüphesiz bilirim bildiririm tanrının elçisidir Muhammed) diye tercüme etmişler.

Şimdi hocayım diyen birisi televizyona çıkıp Allah ile kulun arasında aracıya ihtiyaç yok Hazreti Muhammed bile aracı değildir diye-bilmektedir. Tabi insanın kaybedecek bir şeyi olmayınca gayet rahat olur bekâr adam talağa yemin etse bir zararı olmaz ki.

Günümüz din tahripçilerinin hezeyanları tabi ki bu kadarla sınırlı değildir. Hadisi meşhurla sabit olan miracı inkar etmek Kur'an ı kerim ayetiyle sabit olan israyı reddetmek İsa (aleyhisselam) ın Allah tarafından göklere yükseltildiğini iddia etmek, kabir azabını inkar etmek, şefaatin ancak derecenin artması için olabileceğini günahların af edilmesi için şefaatin caiz olmadığını iddia etmek ehli sünnetten çıkmış olmak için yeter de artar. Hatta bunların bazıları kişiyi sadece ehli sünnet olmaktan değil İslam'dan bile çıkarır. Siz delalette olabilirsiniz ona bir şey diyemeyiz ancak mudil yani insanları delalet düşürmenize müsaade edemeyiz. Dilimiz döndüğü kadar ilmimiz yettiği kadar sizinle mücadeleye devam edeceğiz. Aslında sizlerle mücadele etmeye deyecek kadar ilme sahip olmadığımızı fevkalade bilmekteyiz ancak milletimiz zahiri unvanınıza aldanarak itikatlarını bozmasınlar diye mücadele etmek zorundayız.

Evet, bunlar gerçekten rahatsızlar gerçek İslam'a karşı kafalarını bozmuşlar. Zira birileri peygamberimiz efendimiz dediği zaman buna bile alerji olabiliyorlar. Efendim denmez efendi ancak Allah'tır demek suretiyle peygamber efendimize yapılan ihtiramdan rahatsızlıklarını ortaya koymaktadırlar. Hâlbuki asil efendi kelimesi Allah için kullanılmayan bir kelimedir. Bir de peygamberimiz insanların en üstünü "seyyidül en'am , seyyidül enbiya, seyyidül sakeleyn, imamul kevineyn" gibi peygamberimize yakışan bu güzel tabirlerden bu kişiler son derece rahatsız olmaktadır o kadar ki; Fatih ALTAYLI gibi birisi peygamberimiz, efendimiz demesi karşısında bile itiraz edebilecek kadar peygamber sevgisinden yoksun mu desek? Fatih bey yani peygamberimiz bütün insanlığın efendisi değil midir? Derken onların da tasdik etmelerini beklerken bak işte bu da bir yanlış demek suretiyle içlerinde olanı dışa vurmuşlar.

Onlardan biri Hazreti Muhammed deyip selatü selam etmeyince diğeri alaylı bir tarzla, ne yapıyorsun şimdi salatü selam etmedin ya seni peygamber düşmanı derler haa... Allah Allah ne günlere kaldık, bir kişinin ismini sayın demeden ansak sui edep sayılırken kâinatın efendisi olan Hazreti Muahmed (*Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem*) anıp ona yakışan salavatı yapmamak elbette uygun bir şey değildir. Ancak yapmayı da tekfir etmiyoruz, bu bir aşk meselesi.

Kaside-i Bürde'nin sahibi bile Nasranîlerin dediği gibi ona Allah'ın oğlu deme de bir beşer olarak aklına gelen bütün medhiyeleri onun için sırala demek suretiyle peygamberimizin övgüde nihayetsiz olduğunu serdetmektedir.

Bir başkası çıkıyor; hac için belli bir mevsim yoktur, Müslüman on iki ayın her hangi birinde hac edebilir, arefe günü arafata çıkmak farz değildir, şeytan taşlamak hurafedir, hac ancak kabe'yi ziyaretir.

Demek suretiyle arefe günü arafata çıkan, kurban günü şeytanı taşıyan ve ondan sonra dönüp kabe'yi tavaf eden yüce peygamberimizin bir hurafeci olduğunu söylemiş olmuyor mu? Bu nasıl kafa karadeniz de de böyle kafalar çıkar ama ne yazık ki bu kafalarla iftihar edemeyeceğiz.

Kur'an ı kerim bakara suresinin 197. Ayetin de bunları tekzip ediyor , ama ne yazık ki bunlar Kuran ayetlerini tevil etmek şöyle dursun tağyir etmeyi vazife aldılar bahsi geçen ayeti celilede cenab-ı Hak şöyle buyuruyor;

الْحَجُّ أَشْهُرٌ مَّعْلُومَاتٌ فَمَنْ فَرَضَ فِيهِنَّ الْحَجَّ
فَلَا رَفَثَ وَلَا فُسُوقَ وَلَا جِدَالَ فِي الْحَجِّ وَمَا
تَفَعَّلُوا مِنْ خَيْرٍ يَعْلَمُهُ اللَّهُ وَتَزَوَّدُوا فَإِنَّ خَيْرَ الزَّادِ
التَّقْوَىٰ وَاتَّقُونِ يَا أُولِيَ الْأَلْبَابِ

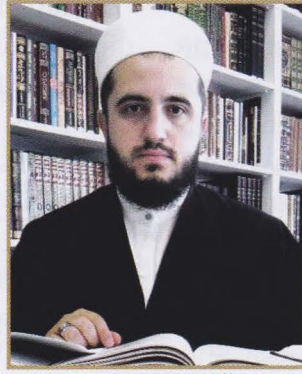
Hac (ayları), bilinen aylardır. Kim o aylarda hacca başlarsa, artık ona hacda cinsel ilişki, günaha sapmak, kavga etmek yoktur. Siz ne hayır yaparsanız Allah onu bilir. (Ahiret için) azık toplayın. Kuşkusuz, azığın en hayırlısı takva (Allah'a karşı gelmekten sakınma)dır. Ey akıl sahipleri, bana karşı gelmekten sakının.

Dinimizin has kurallarından ne alıp veremediğiniz var Allah aşkına dinimizi yeniden yorumlamaktan reformistlikten elinizi çekin zira pişmanlık duyacağınız günler çok yakın. Bin dört yüz sene dinimizi yorumlayanlar, müçtehitler, büyük âlimler ki; bunların bir kısmının zamanları asrısaadete çok yakın ravileri bulun dinlemek imkânına sahip olan ulemanın tespitleri elbette ki doğru tespitlerdir. Unvanınızla mağrur olmayın ilim unvanla değildir, öyle kendinizi dev aynasında görmekten vaz geçin, unutmayın ki **وَفَوْقَ كُلِّ ذِي عِلْمٍ عَلِيمٌ** her ilim sahibinin üstünde ilim sahibi vardır. Bu kişiler adeta ümmeti Muhammedi şüpheden şüpheye düşürmek için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Bir başkası Allah geleceği bilmez demek suretiyle cenab-ı Hak'a noksanlık arz eden cehil sıfatını isnad ediyor. Diğer bir başkası Allah bir şeyi dilediği zaman ona ol der o da oluverir kavli vecizine itiraz edip yakışsız bir eda ile yağma mı ol diyecek hemen olacak milyonlarca sene geçecek evrim bitecek öylece var olacak. Yahu sen Darwin'in torunumusun nasıl oluyor da kudret sıfatıyla muttasıf olan Allah'a acziyet isnat ediyorsun aslında bunlar belki de tabiat dedikleri nesneyi ilahlaştırıyorlar mı yoksa. Cenab-ı hak bir şeyi var etmek için milyonlarca seneye ihtiyacı mı var? Televizyon ekranında bu gibi tahribat yapanlara yetkililerin göz yumması lazım diye düşünüyorum. Bu gibi tahribatın fikir özgürlüğüyle yakından uzaktan hiçbir alakası yoktur.

Devlet vatandaşın dinini korumakla mükelleftir yetkililerin sert bir ifadesi bile bu gibilerin susup pusmaları için yeterli olacak. Ya hakkı söyle veya sus kavli vecizine dikkat etmek gerekir.

Ehli sünnet olduklarından asla şüphemiz olmayan idarecilerimizden bu işe el atmalarını bilhassa diyanet işleri başkanlığının bu tahribata lakayt kalmamalarını istiyoruz, diyanet işleri başkanlığının asıl vazifelerinden en önemlisi vatandaşın din hususunda aydınlatmaktır. Öyleyse herkes kendine düşeni yapıp asırlardır tatbik edilegelen dini kurallarımızı tersyüz etmelerine imkân verilmemelidir. Allah'a emanet olun, selam ve dua ile...

HASAN KUDUOĞLU

EDİRNE'NİN BAĞRINDAKİ ÂBİDE ŞAHSİYETLERDEN; DEVLET-İ ALİYYE'NİN ÜÇÜNCÜ ŞEYHÜLİSLÂMI

FAHRUDDİN ACEMÎ HAZRETLERİ

- Tarihçe-i Hayâtı -

Vilâdet tarihi: Bilinmemektedir. Vefat tarihi: h.865 / m.1460. Şeyhülişlâmlığı: h.840-865 / m.1437-1460.

Bu dönemdeki padişahlar: **Sultan 2. Murat** ve **Sultan 2. Mehmet** (Sultan Fâtih)

Hayatının ilk devreleri hakkında kaynaklarda bilgi yoktur. İlk tahsilini İran'da yaptığı ve **Seyyid Şerîf el-Cürcânî**'nin yanında yetiştiği belirtilir. Osmanlı ülkesine gelişinin **Çelebi Mehmed** döneminde 820'li (1417) yılların başlarında olduğu sanılmaktadır.

Bursa'da kendisi gibi İran'dan gelen **Burhânüddin Haydar Herevî**'den^[1] hadis okuyup icâzet aldı ve **Molla Şemsüddin Fenârî**'nin oğlu **Mehmed Şah**'ın hizmetine girerek 834 (1430) yılında Sultânîye Medresesi'nde onun müddi (asistanı) oldu. Bazı medreselerde müderrislik yaptıktan sonra 834'te (1430-31) **2. Murad** tarafından günlük 30 akçe ile başşehir Edirne'ye müftü (müftülenâm, şeyhülişlâm) olarak tâyin edildi.

- Ahvâli -

Kendisi şeriat-ı ğarrâya çok bağlı, takva ve verâ sahibi ve hiçbir levmedenin yermesinden çekinmeyen bir âlimdi. Aklî ve naklî ilimlerde şöhret bulmuş bir zattır. Kelâm ve hikmet ilminde derinleşmiştir.

Görevi sırasında kanaatkâr bir hayat sürerek padişahın yevmiyesini arttırmak istemesine dahi "Levâzım-ı lâzime ve havâic-i mühimme-ye yetdüğü denlü beytü'l-mâl helaldir, ammâ fevk-i hâcet ve kadr-i kifâyetten ziyâde helal değil vebaldır" yani "Aldığı paranın kendisine yettiğini, ihtiyaç fazlası paranın helal olmayacağını" diyerek karşı çıktı ve padişahın takdîrini kazandı.

Fâtih Sultan Mehmed zamanında da müftülük görevine devam eden **Fahrüddin Acemî**, padişahı etkileri altına alan Hurûfîler'in bertaraf edilmesinde önemli rol oynadı.

Resim 1: 1443-1447 yıllarında Sultan 2. Murat tarafından inşa edilen Edirne Üç Şerefeli Câmî

Resim 2: Dârulhadîs Câmii'nin kible duvarı dibinde görünen Fahrüddîn Acemî Hazretleri'nin kabrinin, günümüzde mevcut olmayan mezar taşı

Fazlullâh Hurûfî taraftarlarının fikirlerine iltifat etmesinden ve bunların saraya kadar girmelerinden endişeye kapılan Veziriâzam **Mahmud Paşa** durumdan onu haberdar ederek fikirlerini dinleyip çürütmesi için bir plan tertip etti.

Fazlullâh Hurûfî taraftarlarını konağına davet edip salonun bir köşesine gizlediği **Fahrüddîn Acemî**'nin Hurûfiler'in fikirlerini bizzat dinlemesini sağladı. Yemek sırasında sapık fikirlerini ortaya koyan Hurûfiler'i dinleyen müftü saklandığı yerden çıkarak onların fikirlerini çürüttü. Hatta Hurûfiler'i saraya kadar takip ederek **Sultan Fâtih**'in huzurunda bir kere daha sert bir şekilde azarladı. Sonra da Edirne'de Üç Şerefeli Câmî'de münâzaraya davet etti. (Bkz:Resim-1)

Halk huzurunda yapılan münâzarada bunların sapıklıklarını ve dinsizliklerini ortaya koyarak yakılmak sûretiyle idamlarına fetva verdi ve bu hüküm hemen infaz edildi.

Otuz yıldan fazla bir süre müftülük makamında bulunan **Fahrüddîn Acemî** ulemâdan olan babasından "**Sahîh-i Buhârî**"yi nakil ve rivayete icâzetli idi. Pek çok âlim de kendisinden hadis dersleri almıştı.

Mecdî'ye göre **Hayruddin Halil ibni Kâsım** ondan ders gördüğü gibi (7. Şeyhüslâm olan) **Alâuddin Arabî** Edirne Dârulhadîsi'nde iken onun muîdi olmuş, **Taşköprizâde**'nin babası **Hocazâde** yine ondan icâzet almıştı.

Resim 3: Dârulhadîs câmiinin yanlarında bulunan medrese binalarının yıkıntılarını gösteren bir fotoğraf

- Vefatı -

Edirne'de vefat ettiği anlaşılan **Fahrüddîn Acemî**'nin ölüm tarihi kesin olarak bilinmemektedir.

Taşköprizâde ve **Mecdî** biyografisinden bahsederken vefat tarihini vermezler. Ancak **Mecdî**'nin 870'te (1465-66) onun yerine **Molla Abdülkerim**'in müftü tâyin edildiğini belirtmesi vefat tarihinin 870'e doğru olduğunu düşündürmektedir.

Müstakimzâde, **Rifat Efendi** ve onlardan naklen **İsmail Hami Danişmend** ise bu tarihi 865 (1460-61) olarak gösterirler.

Velhâsıl yaygın olan kanaate göre 865 (1460) âhirete irtihal etmiş ve Edirne Dârulhadîs Câmii mihrabı önünde sırlanmıştır. (Bkz:Resim-2, 3 ve 4)

Resim 4: Dârulhadîs câmii 2000 yılında başlatılan restorasyonla yenilenmiştir

- Eseri -

Edirne'de Üç Şerefeli Câmî'nin yanında Horozlu ve Şeceriye Medresesi denilen bir medresesi vardır. Saraçhane'de Horozlu Yokuşu'ndaki bu medrese daha sonra yıkılmış ve yerine 1295'te (1878) Vali **Kadri Paşa** tarafından ıslahane yaptırılmış, ardından da bir sanayi mektebi inşa edilmiştir.

- Not -

Burada zikri geçmişken, tarihimiz açısından önemli olan Edirne Dârulhadîs Câmii hakkındaki mâlûmâtı arz etmek isteriz:

2. Murat'ın Tunca Nehri kıyısında, Germe Kapı Caddesi'nde 1435 tarihinde yaptırdığı Dârülhadîs Câmî'nin ilk başta sadece medrese mi, yoksa câmili bir medrese mi olarak yaptırıldığı tartışma konusudur.

Başta "**Enîsü'l-müsâmirîn**" olmak üzere bazı kaynaklar müstakil medrese olarak inşa edildi deseler de cümle kapısı üzerindeki yazılar caminin de, ilk inşaattan bu yana var olduğunu göstermektedir.

Kapı üzerinde mermere boya ile yazılmış satır şöyle der: "Bu büyük sultan, yüce padişahlar padişahı, yücelerden desteklenen, düşman krallarına karşı muzaffer, adalet ve ihsanın gözeticisi, güven kanatlarını en kâmil iman üzere yayan, sultan oğlu sultan, fethin babası ki saltanat sancakları daim olsun, devleti devamlı yaşasın- **Bayezid Han** oğlu **Mehmet Han** oğlu **Murad Han**'ın câmî-i şerîfidir.

Resim 5: Dârulhadîs Câmii'nin kitâbesi

Sekiz yüz otuz sekiz yılının Şa'bân ayının yirmi üçünde yazıldı. (M.1434)" (Bkz:Resim-5)

Câminin adından da anlaşılacağı üzere, yapılaş amaçlarından biri de, bir hadis medresesi kurmaktır. Rivayet edildiğine göre, Edirne Kalesi'nin Kerme Kapı Caddesi denilen تنها ve terk edilmiş bir bölgesine, bir kış sabahı daha gün doğmadan önce inşaat ustaları toplanmaya başlamış. Bu durumu gören halk da merakla olacakları seyretmeye koyulmuştu. Az sonra Sultan **2. Murat** da buraya teşrif edince kurbanlar kesilmiş, dualar okunmuş, çevredeki herkese ihsanlar dağıtılmış ve bizzat padişah tarafından bu ücra mekâna bir temel taşı konulmuş.

Sonrasında büyük bir hızla inşaat başlamıştı. Merakla oraya toplanan Edirneliler olayın detaylarını sonradan öğrenmişler. Meğer gece **Sultan 2. Murat** rüyasında **Peygamber Efendimiz** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i görmüş. **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) kendisinden, bu mekânda bir Dârülhadîs inşa etmesini istemiş. **Rasûlüllâh** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) **Efendimiz** ve ona ait her şeye düşkün her Osmanlı gibi **Sultan Murat** da bu emri hiç geciktirmeden yerine getirmek için hemen rüyayı gördüğü uykudan uyanır uyanmaz inşaat hazırlıklarına başlanmasını emretmiş ve buraya ilk temel taşını da kendi elleri ile koymuş.

Bu rivayetten yola çıkan halk, dünya üzerinde, yapılan duanın kabul derecesi bakımından en önemli yerlerden birinin de Dârülhadîs Câmii olduğunu söylerler. Hatta Edirne'ye ikinci Ka'be diyenler de vardır ki bu söylem, hem Dârülhadîs Câmii'nin, hem de Selimiye Câmii'nin **Peygamber Efendimiz** (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)'in işareti ile yapılmış olmasındandır. (Bkz:Resim-6)

Bugün ne yazık ki ayakta olmayan câmîye ait hadis medresesinin, câminin sağ ve sol taraflarında olduğu sanılıyor. 1920'li yıllarda çıkan bir yangın sonrasında medreseler tamamen ortadan kalkmış. Bu mâlûmattan yola çıkarak medreselerin câminin arkasında olduğunu anlıyoruz. Çünkü bugün de varolan ve caminin önünden geçen yol o yıllarda da vardı.

Bugün Topkapı Sarayı'nda bulunan câmîye ait vakfiyeden öğrendiğimize göre geliri Dârülhadîs'e bağışlanan vakıflarda bir hayli çoktur.

Resim 6: Edirne Selimiye Câmisi

Edirne içinde bulunan tam 188 tane dükkân, 20 oda, 2 fırın, 3 ev, bir çarşı, 2 köy bu câminin vakıfları arasındaydı. Vakıflarındaki zenginlikten de anlıyoruz ki, bugün ne yazık ki küçücük bir mahalle mescidi görünümünde olan bu yapı, döneminin en büyük ilim merkezlerinden biri durumundaydı.

Dârülhadîs Câmii haziresinde birçok önemli kişinin yattığı bilirse de zaman içerisinde birçoğunun yeri kaybolmuştur. Câminin arka bahçesinde biri açık diğeri kapalı olmak üzere iki adet şehzâdeler türbesi vardır. (Bkz:Resim-7)

Resim 7: Dârülhadîs Câmii'nin arka bahçesindeki Şehzâdeler Türbesi

Kaynaklar:

(İslam Ansiklopedisi -İsam-, 12/82; Taşköprizâde, eş-Şekâiku'n-nu'mâniyye fî ulemâi'd-devleti'l-Osmâniyye, sh:38-39; Mecdî, Şekâik Tercümesi, sh:81-83, 177; İlmîyye Salnâme-si (haz. Seyid Ali Kahraman, Ahmed Nezih Galitekin, Cevdet Dadaş), sh:287-288; Müstakimzâde Süleyman Se'âdüddîn, Devhatü'l-meşâyih, sh:5-7; Hoca Se'âdüddîn, Tâcü't-tevârîh, 2/430-431; Mahmûd Kefevî, Ketâibü a'lâmi'l-ahyâr, Süleymaniye Ktp., Reîsülküttâb, no:690, vr:338b-339a; Mustafa Bilge, İlk Osmanlı Medreseleri, sh:145-146; Mehmed Süreyyâ, Sicill-i Osmânî, 2/504; Cahid Baltacı, 15-16. Asırlarda Osmanlı Medreseleri, sh:187-188, 874; İsmail Hami Danişmend, İzahlı Osmanlı Tarihi Kronolojisi, 5/110; Abdülkadir Altunsu, Osmanlı Şeyhülislâmları, sh:4-5; Ahmed Sıdkî, Mu'cemü şüyûhi'i-İslâm fi'l-ahdi'l-Osmânî, 1/276-279; Talha Uğurluel, Balkanların Başkenti Edirne ve Gezi Rehberi, 132-139)

1- Se'âdüddîn et-Taftâzânî'nin seçkin talebelerinden olan Haydar Herevî, özellikle tefsîr, fıkıh ve ferâiz gibi ilim dallarında kendini yetiştirmiştir. Çelebi Mehmed döneminde fetva makamına kadar yükselen bu âlimin Osmanlı ülkesinde tanınmasında, Şeyh Bedrüddin Simâvî'nin idamıyla ilgili verdiği fetvanın önemli etkisi olmuştur. Kaynakların ifadesine göre bu fetvayı dönemin diğer ulemâsı da tasdik etmiştir. (Neşrî Târihi, 2/547) 1427 yılında vefat ettiği bilinen Herevî, İzâhu'l-me'ânî'ye bir şerh, ayrıca Se'âdüddîn et-Taftâzânî'nin Şerhu'l-Keşşâf'ına bir ta'lîka kaleme almıştır. (Mecdî, Şekâik Tercümesi sh:83; Hoca Se'âdüddîn, Tâcü't-tevârîh, 5/52) Fahrüddîn Acemî, İbni Arabşâh, Molla Hüsrev ve Muhyiddin Kâfiyeci gibi âlimler onun öğrencilerindedir.

İlm-i Hâl

HÜSAMETTİN VANLIOĞLU BAŞKANLIĞINDA
FIKİH KURULU

NAMAZDA CEMAAT

Cemaate Gelen Bir Kimse Safa Girmeyip Arkada Tek Başına İmama Uyması

Allah Teâlâ'ya hamd, Resulüne, al ve ashabına salat-u selam olsun...

Dinimiz cemaate katılmayı teşvik etmiş, itti-hadı öngörmüş, şaz olmayı ve tek kalmayı mekruh görmüştür. Nizam ve disiplini teşvik etmiş, dağınıklığı çirkin görmüştür. Namazın cemaatle kılınması, Müslümanları bu manada terbiye etmede İslam'ın vesilelerinden biridir. Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) cemaate imamlık yaptığından tekbir almadan önce cemaate yüzünü dönüp şöyle buyurması da bunun en bariz örneklerindedir;

أَقِيمُوا صُفُوفَكُمْ وَتَرَاضُوا

"Saflarınızı sık ve düzgün yapınız."¹

سَوُّوا صُفُوفَكُمْ فَإِنَّ تَسْوِيَةَ الصَّفِّ مِنْ تَمَامِ الصَّلَاةِ

"Saflarınızı düzgün yapın zira saffın düzgünlüğü namazı tamamlayanlardandır."²

اسْتَوُوا وَلَا تَخْتَلِفُوا فَتَخْتَلِفَ قُلُوبُكُمْ

"Aynı hizada olun; farklı saf tutmayın zira saffın farklı olması kalplerin bir olmamasındandır"³

Bu sahih hadis-i şeriflerden de anlaşılacağı üzere namazdaki cemaat; nizam, saf düzgünlüğü, mutedil ve birlik olmada İslam'ın sosyal bir tatbikidir. Saf düzeni, İslam toplumunun bir nevi fikir yapısını aksettiren bir aynadır.

عَنْ وَابِصَةَ بْنِ مَعْبُدٍ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَأَى رَجُلًا يُصَلِّي خَلْفَ الصَّفِّ وَخَدَّهُ فَأَمَرَهُ أَنْ يُعِيدَ

Vabisa b. Ma'bed'den rivayete göre Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem); **Saf arkasında tek başına namaz kılan birini gördüğünde ona namazını iade etmesini emretmiştir.**⁴

Bu ve emsal hadis-i şeriflerden yola çıkarak İmam en-Nehaî, Hasan b. Salih, İshak, Hammad, İbn Ebi Leyla ve Vekî' (Allah onlara rahmet etsin); kişinin safa katılmadan tek başına imama uymasının sahih olmadığını, bu şekilde kılınan namazın iade edilmesinin gerekli olduğunu söylemişlerdir. Aynı zaman da bu görüş; Ahmet b. Hanbel'in de (Allah ona rahmet etsin) görüşüdür.

İmam Ebu Hanife, İmam Malik ve İmam Şafii'ye (Allah onlara rahmet etsin) göre ise bu kişinin namazı mekruh olmakla beraber sahihtir.

Bu hükümler her hangi bir mazereti bulunmaksızın safa girmeyip tek başına arkada saf tutan kişi içindir. Şayet cemaate gelen kişi safta boşluk bulamaması gibi bir mazeretten dolayı arkada tek başına cemaate uyacak olsa bu caiz olur.

Şu kadar var ki; ön saftan birini yanına çekmesinin müstahap olduğunu söyleyenler olduğu gibi bunu mekruh görenler de olmuştur.

Kişi cemaate gittiği halde safa katılmayıp tek başına imama uymasını kabullenmeyen bir din anlayışı, cemaate hiç gitmeyen kişinin durumu nu gözler önüne sermektedir.

Allah Teâla şöyle buyuruyor:

وَاعْتَصِمُوا بِحَبْلِ اللَّهِ جَمِيعًا وَلَا تَفَرَّقُوا وَاذْكُرُوا نِعْمَتَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ كُنْتُمْ أَعْدَاءً فَأَلَّفَ بَيْنَ قُلُوبِكُمْ فَأَصْبَحْتُمْ بِنِعْمَتِهِ إِخْوَانًا وَكُنْتُمْ عَلَى شَفَا حُفْرَةٍ مِنَ النَّارِ فَأَنْقَذَكُمْ مِنْهَا كَذَلِكَ يُبَيِّنُ اللَّهُ لَكُمْ آيَاتِهِ لَعَلَّكُمْ تَهْتَدُونَ

"Hep birlikte Allah'ın ipine (Kur'an'a) sınıksız sarılın. Parçalanıp bölünmeyin. Allah'ın size olan nimetini hatırlayın. Hani sizler birbirinize düşmanlar idiniz de O, kalplerinizi birleştirmişti. Yine siz, bir ateş çukurunun tam kenarında idiniz de O sizi oradan kurtarmıştı. İşte Allah size ayetlerini böyle açık bildiriyor ki doğru yola eresiniz."⁵

عَنْ مُعَاذِ بْنِ جَبَلٍ أَنَّ نَبِيَّ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ إِنَّ الشَّيْطَانَ ذَنْبُ الْإِنْسَانِ كَذَنْبِ الْغَنَمِ يَأْخُذُ الشَّاةَ الْقَاصِيَةَ وَالنَّاحِيَةَ فَيَأْكُمُ وَالشَّعَابَ وَعَلَيْكُمْ بِالْجَمَاعَةِ وَالْعَامَّةِ وَالْمَسْجِدِ

Muaz b. Cebel'den rivayete göre Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: "Şeytan, koyunun kurdu gibi insanın kurdudur. Kurt sürüden uzaklaşmış tek başına kalan koyunu yakalar. Dolayısıyla tefrikaya düşmekten sakının. Cemaate, genel Müslümanların yoluna ve mescide devam edin."⁶

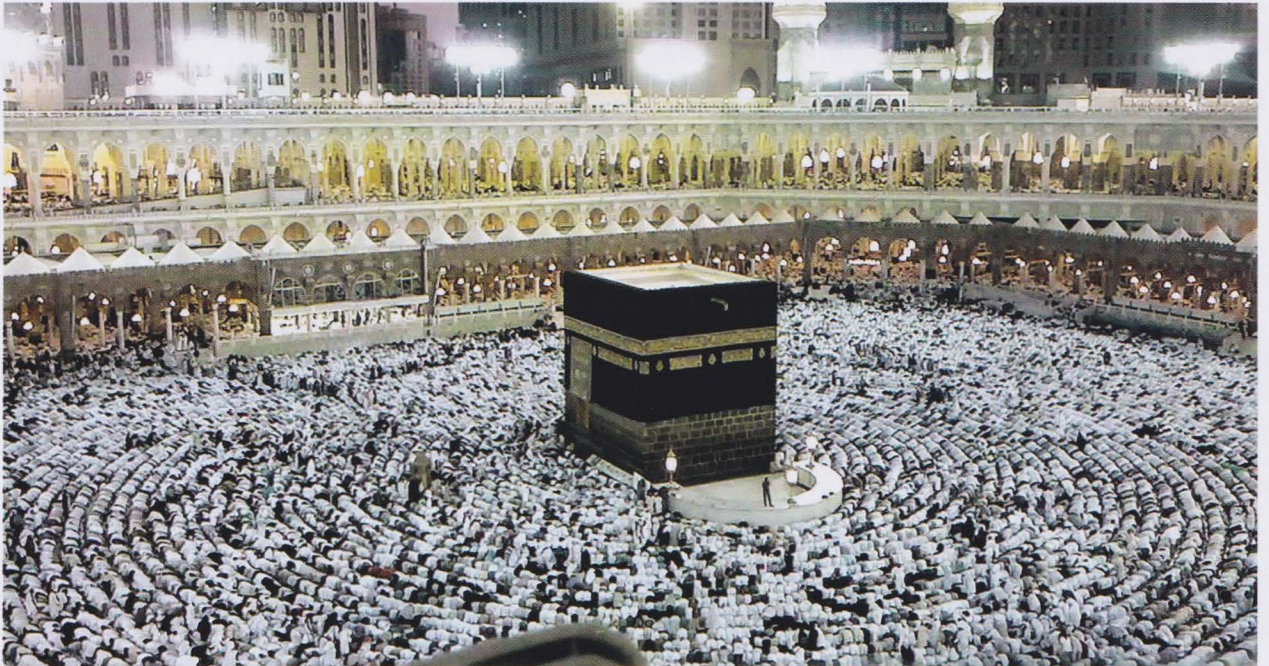
عَنْ ابْنِ عُمَرَ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ يَدُ اللَّهِ مَعَ الْجَمَاعَةِ وَمَنْ شَدَّ شَدَّ إِلَى النَّارِ

İbn Ömer'den rivayete göre Peygamber Efendimiz (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurmuştur: "Allah'ın yardımı cemaat üzerinedir. Kim Müslümanlardan ayrı olarak tek kalırsa cehennem yoluna girer."⁷

Allah Teâlâ hazretleri kalplerimizi hak üzerine birleştiresin, tefrikaya düşmekten muhafaza eylesin. Âmin.

Kaynaklar

- 1 El-Buhârî, Kitabu'l-cemaat.. bab; ikbalu'l-imam...
- 2 Müslim, kitabu's-salat, bab: tesviyetu's-sufuf...
- 3 a.g.e
- 4 Ebu Davut, Tirmîzî, İbn Mace kitab; ikametü's-salat... bab; salatu'r-reculi halfe's-saffi...
- 5 Âli İmran Suresi/103
- 6 Ahmet b. Hanbel Müsnet 22029
- 7 Tirmîzî; kitabu'l-fiten, bab; luzumu'l-cemaat

Hadîs-i Şerîfler

Saîd b. Zeyd (*Radyallahü anh*)’dan rivayet edildiği üzere, Resûlullah (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurdu:

“Malını muhafaza ederken öldürülen şehittir. Ailesini muhafaza ederken öldürülen şehittir. Dinini muhafaza ederken öldürülen şehittir. Kanını (canını) muhafaza ederken öldürülen şehittir.” (*Tirmizi, Diyât; 22*)

Hız. Enes (*Radyallahu anh*) anlatıyor; Resûlullah (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) buyurdular ki:

“Cennete giren hiç kimse dünyaya geri dönmek istemez, yeryüzünde olan her şey orada vardır. Ancak şehid böyle değil. O, mazhar olduğu ikramlar sebebiyle yeryüzüne dönüp on kere şehit olmayı temenni eder.”

Bir başka rivayette şu ziyade mevcuttur:

“... Şehid hariç, o mazhar olduğu üstünlükler ve kerametler sebebiyle (dönmek ister).” (*Buharî, Cihâd 5, 21; Müslim, İmâret 108, 109, (1877); Tirmizî, Fedâilul-Cihâd 13, (1643); Nesâî, Cihâd 30, 6, 32.*)

Muâviye (*Radyallahü anh*)’dan yapılan rivayete göre, Resûlullah (*Sallallahu Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurmuştur:

“Her günahın Allah tarafından bağışlanması umulur; ancak kafir olarak ölen adamın ve bir de kasten bilerek bir mümini öldüren kimsenin günahı affedilmez.” (*Ebû Davud, Fiten: 6; Nesâî, Tahrîm: 1*)

Hız. Aîşe (*Radyallahü Anha*) validemizden rivayete göre, Peygamber Efendimiz (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurdu:

“Ademoğlu Kurban Bayramı günü, Al-lâh-u teâlâ katında kurban kesmekten daha sevimli hiçbir amel yapmamıştır. Gerçekten o kurbanlık hayvan kıyamet günü boynuzuyla, tırnaklarıyla ve kıllarıyla birlikte gelir. Kurbandan akan kan daha yere düşmeden Allâh-u teâlâ yanındaki yerini alır. O halde kurbanın sevabı böyle olunca, kurban kesmekle kendinizi hoş ve müsterih tutun.”

(*Tirmizi, Edahi:1; İbn-i Mace, Edahi: 3*)

Hız. Enes (*Radyallahu anh*) anlatıyor: “Resûlullah (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) buyurdular ki:

“Cennet ehlinin bir çarşısı vardır. Her Cuma oraya gelirler. Derken kuzey rüzgârı eser, elbiselerini ve yüzlerini okşar. Bunun tesiriyle hüsn ve cemalleri artar. Böylece ailelerine, daha da güzelleşmiş olarak dönerler. Hanımları:

- Vallahi, bizden ayrıldıktan sonra sizin cermal ve güzelliğiniz artmış! derler. Erkekler de:

- Allah’a kase olsun, sizler de, bizden sonra çok daha güzelleşmişsiniz, derler. (*Müslim, Cennet 13, (2833)*)

Ebû Hüreyre (*Radyallahu anh*)’dan rivayet edildiğine göre Resûlullah (*Sallallahü Aleyhi ve Sellem*) şöyle buyurdu:

“İnsanın her bir eklemi için her Allah’ın günü bir sadaka vermek gerekir:

İki kişinin arasını bulman, (haklarında adalette hükmetmen) bir sadakadır.

Bir kimseye bineğine binerken yardımcı olman veya yükünü hayvanına yüklemesine yardım etmen bir sadakadır.

Güzel bir söz söylemen sadakadır.

Namaza giderken attığın her adıma bir sadaka sevabı vardır.

Gelip geçenleri rahatsız eden bir şeyi yoldan alıp atman bir sadakadır.” (*Buharî, Sulh 11, Cihâd 72, 128; Müslim, Zekât 56. Ayrıca bk. Müslim, Mûsâfirîn 84, Ebû Dâvûd, Tatavvu 12, Edeb 160*)

Güldeste

Mustafa Özşimşekler

EN UZUN VE EN ZOR GECE...

Bin yıllık tarihi geçmişi olan köklü bir milletiz. Tarih sayfalarında nice büyük zaferlerimiz, imkânsız gibi görülen galibiyetlerimiz, ihtişamlı direnişlerimiz ve mücizevî kahramanlıklarımız var.

Haçlı orduları çok kereler ülkemize saldırdılar, defalarca topyekün üzerimize geldiler ama her seferinde de şanlı ecdadımızdan gereken dersi aldılar.

15 Temmuz Gecesi...

O gece tarih yine tekerrür etti. Bu topraklar üzerindeki karanlık planları hiç bitmeyen Haçlı ittifakı, kendileri adına devşirdikleri hainler vasıtasıyla Cennet Vatanımızı 15 Temmuz Gecesi işgal etmeye teşebbüs ettiler ama bu necip millet tarihi bir destan yazarak, karadan ve havadan yağmur gibi yağın kurşunlara karşı göğüslerini siper edip bu hayâsızca akını durdurdu.

Cumhurbaşkanımızın davetiyle halk meydanlara çıkıp tankların önünde durdu, paletlerin altına yattı, kurşunlara göğüs gerdi, canlarını feda ederek darbe yapmak isteyen hainlere darbe yaptı ve bu işgale yol vermedi elhamdülillah...

Bu necip millet, Allah-u Tela'nın yardımıyla bu işgalcilerin bütün hesaplarını ve planlarını alt üst edip, kırk yıllık darbe hazırlıklarını dört saatte akamete uğrattı. Ve o gece bir destan yazıldı... Puslu başlayan gecenin sabahında, Rabbimizin yardımıyla zafer nasip oldu. Böylece 15 Temmuz, bu necip milletin kazandığı şanlı bir zafer olarak tarihe geçti.

Zilzal Sûresi'yle akşamladık, Fecr Sûresi'yle sabahladık

Bu olay kanlı bir darbenin de ötesinde, bir işgal hareketiydi. Bu işgalci hainlerin gözü öylesine dönmüştü ki, karşılarındaki silahsız halka acımasızca saldırdılar. İsrailde ölenlere bile ağlayan bu samimiyetsiz şarlatanlar, gözlerini kırpmadan yaralılara dahi kurşun sıktılar. Elllerinde mantar tabancası, hatta çakı dahi olmayan kendi halkına, helikopterlerden ve ellerindeki ağır silahlardan mermi yağdırdılar ve iki yüz kırk civarında vatandaşımızı şehid ettiler.

O gece Vatan için, Bayrak için, Ezanı Muhammediye için nice yiğitler can verip şehâdete yürürken, niceleri de kahpe kurşunların hedefi olup gazilik mertebesine erişti...

Otuz yıldır mücadele ettiğimiz kanlı bir terör örgütü olan PKK'nın bile yapamadığı bir ihanet ve saldırıyla karşılaştık 15 Temmuz Gecesi... Bu öyle bir ihanet ki; vatani ve milleti düşmandan korusun diye kendilerine silah teslim ettiğimiz alçaklar, milletin tankıyla, silahıyla yine bu milleti vurdular. Deli Dumrul gibi köprüleri tuttular. Devletin uçağıyla, helikopteriyle Milletın Meclisini, Özel Kuvvetler Karargâhını, MİT'i, Emniyet Müdürlüğünü bombaladılar. Yani Devletin en önemli kurumlarına, sanki düşman beldesine saldırır gibi alçakça bomba yağdırdılar. **Meğer kuzuyu kurda emanet etmişiz** de haberimiz yokmuş...

Böylesine kanlı bir darbe girişimiyle başlayan 15 Temmuz Gecesi bir türlü bitmek bilmedi, adeta uzadıkça uzadı... Coğrafya kitaplarında en uzun gece "**31 Aralık**" olarak geçer. Ama bundan sonra **tarih kitaplarına** en uzun gece herhalde "**15 Temmuz Gecesi**" olarak geçecek...

Eğer başarsalardı, bambaşka bir ülkeye uyanacaktık

Bu hıyanet çetesi, o gece Cumhurbaşkanımızı derdest veya şehid etmek üzere profesyonel bir ekiple tam teçhizat harekete geçtiler, helikopterle gelip kaldığı oteli sinsice basarak kurşun yağdırdılar. Bu çatışma esnasında orada da şehid olanlar, yaralananlar oldu. Tabi Cumhurbaşkanımız kısa bir zaman önce oradan ayrıldığı için emellerine ulaşamadılar. Bu milletin duası bereketiyle Allah-u Teala Cumhurbaşkanımızı, gözü dönmüş Sûikast Timi'nin alçakça saldırısından korudu.

HafazanAllah şayet bu sûikast başarılı olsaydı, bu satılmışların vatanımıza ve milletimize neler yapacaklarını inanın hayal bile etmemiz mümkün değildi... Zira kendi halkını tankların paletleri altında parçalayan, silahsız insanları acımasızca vuran, hatta yaralıları hastaneye götürmek için gelen ambulanslara bile ateş açacak kadar canileşen bu hıyanet çetesinin, devleti işgal ettikten sonra neler yapabileceğini varın siz düşünün... Nitekim bununla alakalı olarak, Emekli Kurmay Albay Mustafa Önsel, bir televizyon programında şöyle diyordu:

“Eğer bu kanlı darbe başarılı olsaydı, bir başka ülkeye uyanacaktık. (üzerine basa basa tekrar edip diyordu ki) **bir başka Türkiye’ye uyanacaktık demiyorum, bir başka ülkeye uyanacaktık** diyorum. Korkunç bir katliam olacaktı ve **bambaşka bir ülkeye uyanacaktık.**”

Kurban olduğum Rabbim, bu ihanet çetesinin hain emellerinden vatanımızı ve milletimizi korudu, Ona sonsuz hamd-ü senalar olsun...

Cumhurbaşkanımızın davetini, halk “Seferberlik emri” kabul etti.

Evet, adeta **Zilzal Süresi**’yle başladığımız 15 Temmuz Gecesi, vakit ilerledikçe o ilk sarıntının şoku atlatılmaya ve karanlıklar yavaş yavaş dağılmaya başladı. Hele Cumhurbaşkanımızın bütün halkı meydanlara davet etmesiyle birlikte, işin rengi tamamen değişti diyebiliriz.

Darbeci hainler, (tankları, uçakları, tüfekleri görünce) bu halkın korkup ürkeceğini ve evlerinde sineceğini zannettiler. Fakat bu necip millet, Cumhurbaşkanımızın yaptığı **“bu daveti”** adeta bir **“Seferberlik emri”** olarak kabul etti ve abdestini alıp namazını kıldı, yakınlarıyla helâlleşti, sonra ellerine Türk Bayraklarını alıp kadınıyla erkeğiyle, genciyle yaşlısıyla, yediden yetmişe tüm Türkiye meydanlara döküldü.

Ve; **“Allah bize yeter O ne güzel vekildir”** (Ali İmran: 173) diyerek, silahsız bir şekilde hainlerin karşısına dikildi. F16’larla, Kobra Helikopterlerle, Tanklarla, ağır silahlarla saldırı ve halkın üzerine acımasızca ölüm yağdıran bu caniler sürüsünün önünde dimdik durdu. Tanklara ve hain kurşunlara karşı iman dolu göğüslerini siper ederek bu kanlı darbeye/işgale geçit vermedi...

15 Temmuz Gecesi Meydanlarda nice kahramanlık destanları yazıldı. Kurşunlara karşı yürüyenler, tankları durdurmak için paletlerin altına yatanlar, şehid olacağını bile bile gözüne kırpmadan darbeci hain generali vuran vatansever askerimiz, yanındaki arkadaşının şehid olduğunu gördüğü halde **“ölmek var, dönmek yok”** diyerek ölümüne yoluna devam eden nice Seyyid Çavuşlar ve Nene hatunlar çıktı meydanlardan...

Neticede; Kader ağlarını ördü ve Allah-u Teala zafer nasip ederek, Osmanlı bakiyesi olan bu necip milleti, şer güçlerin karanlık planlarına kurban etmedi.

Hafızamızı şöyle bir yoklarsak, 1989 yılında Çin’in başkenti Pekin’deki Tiananmen Meydanı’nda, bir genç tankların önünde durup onların ilerleyişini engellemeye çalışmıştı. Daha sonra o resim dünyaya sembol olmuştu. Dünya, o gencin bu cesur duruşuna hayret etmiş ve ona **“Tank Man/Tank Adam”** demişti.

Dün, Çin’deki meydanda o resmi görünce şaşırın dünya, 15 Temmuz Gecesi Türkiye’deki meydanlarda yaşananları gördüğünde herhalde şoka girip küçük dilini yutmuştur.

Zira tankın önünde durmak bir kenara, tankın paletleri altına yatan, üstüne çıkan nice Tank Adam ve Tank Kadınlar gördü dünya...

O gece öyle kahramanlar ortaya çıktı, öyle resimler vücut buldu ki, her biri dünyaya parmak ısırtacak ve düşmanları korkudan kahredecek cinsten...

İki defa tankın altına yatıp çıkan kahramanımızı hatırlarsınız. İşgalci hainlerin kullandığı tanklar hızla gelirken karşısına dikildi. Eliyle "Dur" işareti yaptı ama tank durmadı, hızla üstüne üstüne geliyordu, ezip geçecekti belli ki... Kahramanımız baktı tank durmayacak, paletleri gözüyle hizalayıp altındaki boşluğa yüzükoyun uzandı.

Tank üzerinden geçip gidince ayağa kalktı sağ salim... Fakat onun ardından başka bir tank daha geliyordu üzerine doğru... Onu da durdurmak istedi fakat o da durmadı, yine paletleri ortalamaya çalışıp tankın altına uzandı. Onlarca tonluk tankın paleti bu sefer kolunun üzerinden geçip gitti. O kardeşimiz ve onun gibi nice kahraman evladımız 15 Temmuz zaferinin şanlı gazileri arasında yerini aldı.

Namlusunu milletine çevirmiş tanklara selam durmayan ve bir an olsun tereddüt etmeden bu hain darbecilerin üzerine yürüyen tüm kahramanlara selam olsun!..

Şafakla gelen Zafer

Tuzakları bozanların en hayırlısı olan Yüce Allah (Celle celalühü), hainlerin hesaplarını ve tuzaklarını bu milletle bozdu. Bu millet birlik ve beraberlik içinde meydanlara inip darbecilere karşı darbe yaptı.

Bedenlerini siper ederek tankları durdurdu, gözlerinin önünde yaralanan ve şehid olan arkadaşlarına rağmen korkmadan, yılmadan ilerledi ve hainler tarafından işgal edilen kurumlara doğru topluca yürüyüp işgalcilerden kurtardı. Vatansever askerimiz ve Emniyet güçlerimizle birlikte bu vatan haini teröristler, teker teker yakalanıp bu şerefli elbiselerden soyuldu, biçare zavallılar olarak derdest edilip kodese tıklandı.

Cumhurbaşkanımızın kaldığı otele sinsice girip, böbürlene böbürlene "nerede o adam" diyerek höyküren ve etrafa korku salan katil sürüsü de, birer böcek gibi aciz ve zelil bir şekilde dehlizlerde yakalandı.

15 Temmuz Gecesi Türkiyemiz için bir milat oldu. O gece tarihin akışı değişti. Tarih kitapları, Çanakkale'de destan yazan kahramanları yazdığı gibi, bundan böyle Tankların altına yatan, üstüne çıkan 15 Temmuz kahramanlarını da yazacak...

Evet, puslu başlayan 15 Temmuz Gecesi'nin sabahına, o gecenin darbe karanlıkları dağılmış olarak adeta "**Fecr Süresi**"yle eriştik. Şafak söküp sabahın aydınlığı zahir olduğunda Allah-u Teala bu millete zaferi lütfetti.

Bu ihaneti nasıl yaptılar?

Herkes bu sorunun cevabını merak ediyor; "Bu ihaneti bize nasıl yaptılar?"

Görevleri vatani ve milleti düşmandan korumak olmasına rağmen, nasıl olur da bize düşman gibi saldırdılar. Hani, dışarıdan bir düşman gelip bu ülkeyi işgal etmeye kalksa, bize kurşun sıksa bu kadar ağır gelmeyecek ama saldırı içerden gelince, baltanın sapı bizden olunca çok ağır geldi ve çok şaşırdık...

Aslında buna pek de şaşırılmamak lazım. Zira Allah-u Teala Kur'an-ı kerim'de:

“Şüphesiz **Allah katında makbul olan din, İslamdır**” (Ali İmran: 19) buyururken, bunlar **“Dinler arası Diyalog”** faaliyetlerinde bulunmadılar mı?

Allah-u Teala farz kıldığı halde; bunlar güya gizlenip buldukları mevkiyi korumak için namazı, orucu, tesettürü terk etmediler mi, devletin birimlerine sızmak için içkili masalarda boy göstermediler mi?..

Ergen yaştaki kızları, İslam'a uygun olmayan tarzda sahnelerde dans ettirip sonra da, Peygamber Efendimiz'in bu isyan edilen mekanlara geldiği yalanını, uydurmadılar mı?..

Dolayısıyla Allah'a, Resûlullah'a ve Onun getirdiği dine ihânet eden böyle bir nifak hareketinden her şey beklenir. Zira **Allah'ın dine ihanet edenler, vatana ve millete haydi haydi ihanet ederler.**

“Onları gördüğünde kalıpları hoşuna gider. Konuştuklarında sözlerini dinler (onları adam zanneder)sin. Onlar adeta sıralanmış kütükler gibidirler. Her bağırtıyı aleyhlerine sanırlar. Onlar düşmandırlar, (kendilerine güvenme) **onlardan sakın. Allah onları kahretsin! Nasıl da (haktan) döndürülüyorlar.**” (Münâfikûn: 4)

Çanakkale rûhu yeniden şahlandı

Çanakkale'de şahlanmış olan o ruh, milletimizin mayasını oluşturan ruhtur. Çanakkaledeki şehidlikleri ziyaret ettiğiniz zaman göreceksiniz ki; Türkü-Kürdü, Lazı-Gürcüsü, Çerkezi birlikte savaşmış, birlikte Çanakkale'yi geçilmez yapmış ve şehid olmuş yan yana yatıyorlar.

Bu necip milleti topla tüfekle, savaş meydanlarında yenemeyen düşmanlar, masa başı entrikalarıyla bu milleti karşı karşıya getirip birbirimize kırdırmak için çok uğraştılar.

Ama bu millet 15 Temmuz Gecesi bütün çekişmeleri ve anlaşmazlıkları bir kenara bırakıp Türküyle-Kürdüyle, Alevisiyle Sünnisiyle, Sağcısıyla Solcusuyla kenetlendi.

Birlik ve beraberlik içinde hareket edip bu hain darbeye karşı şanlı bir şekilde direnerek, vatan savunmasının ne demek olduğunu yeniden tüm dünyaya gösterdi elhamdülillah...

Unutmayalım ki, karanlık çevrelerin oyununu ancak birlik ve beraberlik bozar.

Böylece düşman çevrelerin yaptırım gücü azalır, tesirleri kaybolur.

Girmeden tefrika bir millete düşman girmez.

Toplu vurdukça yürekler onu top sindiremez.

Allah-u Teala bu birlik ve beraberliğimizi daim eylesin, 15 Temmuz'da şahlanan Çanakkale rûhunu bizden almasın. Rabbim bizlere bir daha böyle bela ve musibetler göstermesin.

Bu vesileyle, darbeci hainlere karşı mücadeleye verip bu işgali durdurmak isterken canlarını feda eden şehidlerimize Yüce Allah'tan rahmet, yaralanan gazilerimize de acil şifalar diliyorum.

Fi Emanillah!

Bir Sahâbîyi Tanıyalım

SAİD BİN ZEYD

(Radiyallâhu Anh)

(2. BÖLÜM)

Saîd bin Zeyd (Radiyallahü anh) Peygamber Efendimiz ﷺ'den bir an olsun ayrılmayan eşsiz bir iman eriydi. Gösterişi hiç sevmezdi. Duâsı kabul olanlardandı. Bunun için kendisini kırmaktan herkes çekinirdi.

İlk Müslüman olduğunda, diğer ashâb-ı kirâm gibi müşriklerden çok eziyet çekip işkence gördü. Mekke'de işkenceler, baskılar, zulümler artınca Peygamber Efendimiz ﷺ'in müsaadesi ile Habeşistan'a hicret etti. Daha sonra oradan da Medine'ye geldi.

Bedir Savaşına katılmadı

Saîd b. Zeyd Cihad etmeyi çok severdi. Bedir Savaşı haricindeki **bütün savaşlara** katıldı ve Peygamberimizin yanı başında bulundu. Bedir Savaşı'ndan önce Peygamberimiz Onu ve Hz. Talha (Radiyallahü anh)'ı keşif için vazifelendirmişti. Onlar Kureyş kervanının dönüşü hakkında bilgi toplamak ve bu bilgileri hızlı bir şekilde Medine'ye ulaştırmak için Şam yolu üzerine gönderilmişlerdi. Ancak kervanın başında bulunan Ebu Süfyan bazı haberler almış ve tehlikeyi sezdiği için de, kervanın yolunu başka bir yöne çevirmişti.

Kervanın izini kaybeden Saîd b. Zeyd ile Talha b. Ubeydullah (Radiyallahü anhüma), geri dönerken, Bedir'de zafer kazanmış olan İslam ordusuyla yolda karşılaştılar.

Bizzat savaşa katılmadıkları için çok üzüldüler

ama Peygamberimiz onları savaşa katılmış gibi kabul etti ve ganimetten onlara da pay verdi.

Said b. Zeyd, Peygamber Efendimizin ahirete irtihâlinden sonra da İslam'a hizmet noktasında önemli şahsiyetlerden biri oldu. Halife seçimlerinde üstün gayret gösterdi. İhtilaflara meydan vermemek için elinden geleni yaptı.

Hz. Ömer (Radiyallahü anh) döneminde Suriye bölgesinde sürdürülen askerî harekâtlara katılmış; Yermük Zaferi'nde ve Şam'ın Fethi'nde çok büyük kahramanlıklar göstermişti.

İslam Ordusu, Yermük Vadisi'nde Bizans ordusuyla karşılaştığında, Said b. Zeyd bir askerî birliğin komutanıydı. Savaşın en şiddetli anında Bizans kuvvetleri İslam ordusunun sol kanadına taarruz etti. Savaş neredeyse düşman ordusunun lehine dönecek gibiydi. İslam askerleri canları pahasına mücadele ediyor, buldukları mevkiileri korumak için sebat ediyorlardı. Bu en kritik zamanda Said b. Zeyd atından sıçrayarak askerlerine şu sözlerle haykırdı:

- Ciddiyet ve atılganlık dünyada insana şeref, ahirette rahmet bahşeder. Biz ikisini de kazanmaya çalışalım!..

Bu sözler askerinin gayretini artırdı. Canlarını ortaya koyarak müthiş bir mücadeleye girdiler. Yermük galibiyetinin gözde erleri oldular. Daha sonra Said b. Zeyd (Radiyallahü anh)'ın, Bizans Ordusu'nun komutanını öldürmesiyle düşman ordusu başsız kaldı ve paniğe kapılarak bozguna uğradılar. Bu bozgunun istifade eden Said b. Zeyd ve askerleri, düşman ordusunun merkezine hücum ederek onları adeta darmadağın ettiler.

Ve kısa bir zaman sonra arkalarında bulunan nehir, düşman askerlerinin cesetleriyle doldu...

Ordu kumandanı Ebû Ubeyde (Radiyallahü anh), Şam'ın Fethi'nden sonra Şam valiliğini Said b. Zeyd'e teklif etti. Fakat o bu teklifi kabul etmedi. Sıradan bir Müslüman olarak Allah yolunda hizmet etmeyi makam ve mevkiye tercih eden Said b. Zeyd, cihat meydanlarında vazifeye devam etmek istediğini bildirerek şöyle dedi:

- Ey Ebû Ubeyde! Ben Allah yolunda cihad etmek istiyorum. Sen vâliliği münasip gördüğün başka bir kardeşime ver.

Hz. Ömer (Radiyallahü an) vefat ettiğinde, Peygamberimizin hemen yanı başında bulunan kabrine koyulurken Saîd bin Zeyd'in gözlerinden yaşlar akıyordu.

- Ey Said! Niçin ağlıyorsun? diye sorulunca, buyurdu ki:

- İslam Dîni ve Müslümanlar için ağlıyorum. Çünkü Ömer (*Radıyalahü anh*)'ın şehadeti, İslam'da açılan bir gediktir. Bu gedik kıyamete kadar da kapanmayacaktır.

Said b. Zeyd (*Radıyallahü anh*) uzun müddet fetih ordusunda hizmet gördü. Irak ve Suriye bölgesinin İslam beldesi olmasında büyük hizmetleri oldu. Daha sonra bu toprakları adım adım gezdi. İlim ve irfan ışıkları saçtı.

Hz. Osman (*Radıyallahü anh*)'ın şehid edilmesiyle başlayan fitne olaylarıyla birlikte Medine'ye çekilen Said b. Zeyd fitnelerden uzak bir hayat yaşadı. O, ümmetin içine sürüklendiği fitne belasından ve kendini bilmez bazı kimselerin ileri gelen ahabdan bazılarının dil uzatmalarından aşırı derecede rahatsız oldu. Hz. Osman ve Hz. Ali (*Radıyallahü anhüma*) aleyhinde yapılan dedikoduları önlemeye çalıştı.

Said b. Zeyd bir gün Küfe'nin en büyük camisine gitmişti. Orada Küfe valisi Mugîre b. Şu'be, etrafında Kûfelilerden bir takım insanlarla birlikte oturuyordu. Vali Hz. Said b. Zeyd'in girdiğini görünce, o büyük sahabeyi hürmetle karşılayarak yanı başına oturttu.

Oradaki konuşma esnasında orada bulunanlardan bir adam, birilerini kastederek kötü sözler sarfetti. Said b. Zeyd, Kûfe vâlisi Mugîre'ye dönerek:

- Bu adam kimin hakkında kötü sözler söylüyor? diye sordu. Hz. Ali hakkında olduğunu öğrenince, son derece üzüldü ve Mugîre'ye kızarak;

- Mugîre, Mugîre! Rasûlullah ﷺ'in Ashabına senin

yanında hakaret edilip kötüleniyor da, sen buna mani olmayıp susuyorsun öyle mi? Ben size Rasûlullah'dan, kulaklarımla işittiğim ve kalbimle anladığım bir hadisi nakledeyim. Şöyle buyurdu:

'Ebû Bekir cennettedir, Ömer cennettedir, Osman cennettedir, Ali cennettedir, Talha cennettedir, Zübeyr cennettedir, Sa'd bin Ebî Vakkas cennettedir.' Bunların dokuzuncusunu da söylemek gerekseydi, onu da sayardım."

Ertesi gün halk Said b. Zeyd'in etrafını sardılar ve Allah adına yemin verdiler. İsmi söylemediği o zatın kim olduğunu ısrarla öğrenmek istediler. Said b. Zeyd onların bu ısrarlarına dayanamamış olarak buyurdu ki:

- **Madem Allah adına yemin veriyorsunuz, öyleyse söyleyeyim; dokuzuncusu benim!..**

Daha sonra sözlerine şunları ilave etti:

"Bir kişinin Resûlullah ile bir arada bulunarak cihatta yüzünün tozlanması, sizden her-

hangi birinizin Nuh (*Aleyhisselam*) kadar yaşasa bile, bu müddet içerisindeki hayırlı amellerinin hepsinden hayırlıdır."

Yine bu konuyla akalı olarak Abdullah b. Zalim el-Mazinî'den, şöyle rivayet edilmektedir:

"Hz. Muaviye Kûfe'den ayrıldığı zaman, Mugîre b. Şu'be'yi vali tayin etmişti. (O sıralar, Müslümanlar arasında cereyan eden bir takım olaylar sebebiyle) hatipler minberlerde Hz. Ali (*Radıyalahü anh*)'a hakaretlerde bulunuyordu. Ben Saîd b. Zeyd'in yanındaydım. O, bu duruma kızdı ve kalktı. Benim de elimden tutmuştu. Ben de ona uydum, o bana:

- Şu nefsinde zulmeden adamı görüyor musun? Cennet ehlinde olan bir adama lânet edilmesini emrediyor. Ben şahitlik ederim ki dokuz kişi vardır ki onlar Cennettedirler. Onuncusuna da şahitlik etsem günah işlemiş olmam, dedi. Ve sormam üzerine şöyle devam etti:

"Rasûlullah ﷺ (sarsılan Hira Dağı'na); "Hira, yerinde dur! Senin üzerinde Nebi, Sıddık ve Şehidden başkası bulunmuyor" buyurdu ve arkasından Cennetle müjdelediği **on tane** sahabeyi saydı"

Sa'd b. Habib, Saîd b. Zeyd'in de aralarında bulunduğu, Cennetle müjdelenmiş sahabenin isimlerini zikrederek şöyle demektedir:

"Onlar her zaman savaşta Resûlullah'ın önünde, namazda ise arkasında durmuşlardır. (İbn Hacer, el-Askalanî, a.g.e., II, 46)

Saîd b. Zeyd (*Radıyallahü anh*) Peygamber efendimizden kırk sekiz hadîs-i şerîf rivâyet etmiştir.

Ashâb-ı kirâm'dan Abdullah bin Ömer, Amr İbni Hâris, Ebûttufeyl; tâbiînün büyüklerinden Ebû Osman Hindi, Saîd İbni Müseyyeb, Kays bin Ebû Hazım ve başkaları O'nun hâl ve sözlerinden rivâyette bulunmuşlardır.

Saîd b. Zeyd, ömrünün son günlerini, Medine'nin dışında bulunan Akik Vadisi'ndeki çiftliğinde geçirdi ve burada Hicrî 51 yılında 80 yaşlarında vefat etti. Abdullah b. Ömer (*Radıyallahü anhüma*) onun öldüğünü öğrendiği zaman doğruca Akik Vadisi'ndeki evine gitti ve cenazesıyla bizzat ilgilendi.

Saîd b. Zeyd'in nâşı eller üzerinde Medine'ye getirildi. Sa'd b. Ebi Vakkas (*Radıyallahü anh*) tarafından yıkanıp techiz edildi. Cenaze namazını Abdullah bin Ömer kıldırdı. Ashâb-ı kirâmın omuzları üstünde Cennetü'l-Baki' Kabristanlığına getirilip Sa'd bin Ebi Vakkas ve Abdullah bin Ömer tarafından kabre indirilerek defnedildi.

Allah Ondan razı olsun...

KISSADAN HİSSELER

DERVİŞ KİSVESİ GİYEN AVCI

Süleyman (*Aleyhisselâm*) kendisinden sonra hiç kimseye nasip olmayacak bir saltanatın sahibiydi. Rüzgârlar, cinler ve devler onun emri altındaydı. Kurtların, kuşların bütün hayvânatın dilinden anlardı.

Halkın dertlerini ve sıkıntılarını çözmek amacıyla onları dinlediği gibi, zaman zaman hayvanların şikâyetlerini de dinlerdi.

Bir gün yaralı bir kuş Süleyman (*Aleyhisselâm*)'a gelip derdini anlattı. Kanadını bir dervişin kırıldığını söyleyerek şikâyetinde bulundu. Bunun üzerine mahkeme etmek için o derviş huzuruna çağırıldı ve sordu:

- Bu kuş senden şikâyetçi, onun kanadını kırmışsın. Bunu niçin yaptın?

Derviş kendini şöyle savundu:

- Sultanım, ben avlanmak için ormana çıkmıştım. Bu kuşu görünce avlamak için ona doğru yöneldim, fakat o benden kaçmadı. Hatta yanına kadar gittiğim halde yine kaçmadı. Ben de, onun bana teslim olacağını düşünerek üzerine atladım. Tam onu yakalayacağım esnada kaçmaya çalıştı. Bu kuşun kanadı işte o sırada kırıldı.

Süleyman (*Aleyhisselâm*), derviş dikkatle dinledikten sonra kuşa döndü ve ona sordu:

- Bu adamın anlattıkları doğru mu, eğer doğruysa ondan niye kaçmadın? Zira sana sinsi bir şekilde yaklaşmamış. Sen

onun üzerine doğru geldiğini görünce tedbirini alabilir ve kendini savunabilirsin.

- Şimdi ise; “kolum kanadım kırıldı” diye şikâyet ediyorsun...

Bunun üzerine kuş mahcubiyet içinde durumu şöyle anlattı:

- Evet doğru, onun üzerime doğru geldiğini gördüğüm halde kaçmadım. Çünkü ben onu derviş kıyafeti içinde gördüğüm için; “bunlar Allah’tan korkarlar, bunlardan bana zarar gelmez” düşüncesiyle kaçmadım. Yoksa onun üzerinde derviş kisvesi değil de, avcı kıyafeti olsaydı orada bir an bile durmaz hemen kaçarım.

Süleyman (*Aleyhisselâm*) kuşun bu savunmasını ikna edici buldu ve kısas yapılmasını emretti. Yani kuşun kırılan kanadı karşılığında, derviş kisvesine bürünmüş sinsi avcının kolu kırılacaktı.

Verilen bu kararı duyan kuş hemen ileri atılıp:

- Efendim, sakın böyle bir şey yapmayın, diyerek müdahale etti.

- Neden bu cezanın verilmesini istemiyorsun? diye sorulunca, kuş bunun sebebini şöyle açıkladı:

- **Eğer, bu adamın kolunu kırarsanız, yarın kolu iyileşince aynı hainliği yine yapar. Siz en iyisi, bunun üzerindeki derviş hırkasını çıkartın. Çıkartın ki, bundan sonra diğer kuşlar da benim gibi bu haine aldanmasın...**

Hikmetli Söyler

” Açık kalple konuşan düşman, içten pazarlıklı dosttan daha iyidir.”

Hz. Ali (Radiyallahü anh)

” Fitne zamanında düşman oklarına bakın. Yönü kime çevrilmişse, o hak üzeredir.”

İmam-ı Şâfii (Rahmetullahi aleyh)

” Türkiye halkı öyle bir millettir ki, Allah dünyaya hakim olacak kuvvet verdi, ama iman şartıyla...”

Mahmud Efendi hazretleri (Kuddise sirruhu)

” Zalimleri bağışlamak mazlumlara zulümdür.”

Şeyh Sâdî

” Bir milletin asıl gücü; topu, tüfeği yahut tankı değil, imanlı ve inançlı gençliğidir.”

Prof. Doktor Necmeddin Erbakan

” Kanla alınan topraklar parayla satılmaz!..”

Abdühamid Han

” Vatan aşkı maya gibidir, sütü bozuklarda tutmaz.”

Muhsin YAZICIOĞU

” Türklerden başka dini ve vatani uğruna canını vermeye hazır asker görmedim.”

Hamilton (İng. Donanma Komutanı)

Prof. Dr. Ahmet ŞİMŞİRGİL

ASRIN İHANETİNİN ANALİZİ!

Yapılanma dönemi

Fethullah Gülen (F.G.) 1980 öncesinin en ateşli vaizi idi. Nurcuların en kapalı gurubu olup özellikle Seyid Kutub gibi İslamcı denilen ihtilalci liderlerin tesiri altındaydı. Nitekim gençlik yıllarını Seyid Kutub'un eseri olan "Fizilali'l Kuran elimizden düşmezdi", diyerek belirtecektir. Dönemin Cumhurbaşkanı'na, Genelkurmay başkanına her tür hakareti yapar, kasetleri elden ele dolaşırdı. Nedense herkesin eliyle konmuş gibi bulunduğu 12 Eylül ihtilalinde o bir türlü bulunamadı. Onun dokunulmazlık zırhı mı vardı? Kimler tarafından korunuyordu, bilinemedi. 1980-1982 yılları arasındaki irtibatlı olduğu kişiler ve görüşmeleri çözülebilse eminim bugünler çok iyi anlaşılacaktır. Zira Türkiye'yi 15 Temmuz ihtilaline götüren yolun o günlerde temelini atıldığını düşünmekteyim. Sonrası hep o projenin uygulanması olarak devam edecektir.

Nitekim 1983'de tekrar meydanlara çıktığında artık cübbe ve sarıklı bir vaiz yoktu. Başka bir F.G. vardı. Özellikle okul ve medya ile 'ağ cemaati' yapılanmasına geçti. Hemen her vilayette okulları, ışık evleri ve yurtları öyle hızlı geliyordu ki takip edebilmek neredeyse mümkün değildi. Yurtlarında ve evlerinde sadece Said Nursi'nin kitapları okutuluyordu. Öyle ki gençlere "Kuran-ı Kerim değil risaleler okunsun" derlerdi.

Bu itibarla diğer nurcu kolları da önceleri mesafeli durdukları F.G'ye kısa sürede ısınacaklardır. 1986 da Zaman gazetesi yayın hayatına başladı. 1990 yılına geldiğinde artık alt yapı tamamlanmış bulunuyordu. Bundan sonra hizmet kartopu gibi büyüyecekti.

Gürcistan ve Azerbaycan'la başlayan dış geziler kısa sürede yerini hizmet alanları ile doldurmaya başlayacaktı. Büyük seferberlik başlamıştı. Yabancı ülkelerde ticari şirketler, okullar ve üniversiteler süratle birbirini kovalamaya başladı. **İlk olarak Orta Asya'nın pek çok ülkesinde okullar açıldı. Bunları üniversiteler izledi. 1992 yılında Kazakistan'a giden Gülen'in taraftarları iki yıl içinde 29 lise açtılar. Dört yıl sonra da Süleyman Demirel Üniversitesi faaliyete geçti. 1992 yılında dönemin Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın, Kazak lider Nursultan Nazarbayev'e tavsiye mektubu yazmasından sonra F.G'yi izleyenler bu ülkede daha rahat çalışma olanağı buldular.**

Ardından Gülen'in okulları Afrika kıtasını, Balkanları, Avrupa ve Amerika'yı bir ağ gibi sarmaya başladı. Okul açılmayan ülke kalmamış gibiydi. Gülen hareketi, eğitim alanında artık küresel bir oyuncu konumuna geldi. Bu okullarda yerel nüfusun en yetenekli ve zeki çocukları kendilerine yer buluyorlardı. Üstelik okulları yüksek ücretli olup bedeli ülkedeki ekonomik şartlara göre belirleniyordu.

Nasıl oluyordu bu? Her tarafta okul açılmasına imkan veren sihirli değnek kimdi? Adlarını iftiharla andıkları iki isim aslında bütün soru işaretlerini çözüyor gibiydi. İshak Alaton ve Üzeyir Garih çilingir vazifesi görmekte idiler. Bu büyük ilişkinin sırrı ne idi? Yahudi iş adamları Gülen'in okullarının bütün dünyaya yayılması için neden bu kadar gayretle hizmet veriyorlardı?

Üzeyir Garih, doksanlı yıllarda, Hürriyet Gazetesi'ne vermiş olduğu röportajda yurt dışı okulları için büyük destekler, maddi yardımlar yaptığını belirtirken Gülen cemaatini öve öve bitirememiştir. Aslında onun ölümündeki sır perdesini de yeniden aralamakta fayda vardır.

1991 yılında Mihail Gorbaçov'un Glasnostu (açıklık politikası) ile Gülen'in okul faaliyetleri tam da denk düşmüştü. Gülenliler bir taraftan süratle Türk Cumhuriyetlerinde okullar açarlarken bir taraftan da Türk Cumhuriyetlerinden gelen çocukları kabul ediyorlardı.

Öyle ki sonraki bir beş -on sene içerisinde CIA raporlarında "Amerika, F.G. sayesinde Orta Asya'ya bomboş bir İslamiyet götürdü" denecekti.

Zira Gülenlilerin götürdüğü İslam'ı kimse anlamıyordu. Dışa açılımın üzerinden birkaç sene geçtiğinde Gülen'in hareketinin CIA'nın tam kontrolünde olduğu Rusya ve Özbekistan'ın bu okullara karşı aldığı tavırdan da anlaşılacaktı.

Gülen gurubu sırasıyla 1980 ihtilali sonrasında Cunta Hükümeti ve ardından Özal'lı yıllar da gayet hızlı ve rahat bir şekilde faaliyetlerini yürütmüştü. Sağ ya da sol bütün hükümetler ile tam bir uyum içerisindeydi. Fakat 90'ların sonlarına doğru, 28 Şubat'ın yaşandığı yıllarda Erbakan Hükümeti ile bir türlü anlaşamadı. Refahiyet Hükümeti'nin yıkılmasında önemli rol oynadı. Bu sırada 28 Şubat darbecileri kendisine karşı mıydı o da anlayamadı.

Şurası muhakkak ki 28 Şubat cuntası özellikle İslam karşıtlığı ile özdeşleşmişti. Bu bağlamda cuntacılar Gülen'in de üzerine yürürken beklenmeyen bir tepkiyle karşılaştılar. Bu tepki Bülent Ecevit ile Koç gurubundan gelmişti. Gülen bu hizmetinin semeresi olarak akabinde kurulan Ecevit Hükümeti zamanında, Meclise kontenjandan 7-8 Milletvekili yerleştirecektir.

Gülen kimin hizmetinde!

Gülen aynı yıllarda İslam aleminde en fazla tartışmalara sebep olacak uygulamaları da başlatacaktır. Bunların en mühimi Abant toplantılarıdır. Başta ilahiyatçılar olmak üzere önemli sayıda gazeteciler bu toplantılara katılacaktır. Gülen'in ilk Abant toplantısına gönderdiği şu mesajı her şeyi ifade etmekteydi. Burada Gülen:

"Vahye dayalı, hayatın her alanını kuşatan İslam'ı tehlikeli ve milli birliğe zarar verici buluyorum" diyerek 1428 yıllık İslam'ın özüne, aslına düşman olduğunu açıkça ortaya koyuyordu.

Daha sonra Gülen'in Papa ile diyalogu uzun süre gündemi meşgul edecekti.

Zira Gülen'in Papa'ya yazdığı mektubu çok çarpıcıydı. Gülen, 10 Şubat 1998 tarihli Zaman gazetesinde yer alan mektubun başlarında maksadını şöyle ifade etmekteydi:

“Pek muhterem Papa Cenapları.

Papa 6. Paul Cenapları tarafından başlatılan ve devam etmekte olan dinlerarası diyalog için Papalık Konseyi (PCID) misyonunun bir parçası olmak üzere burada bulunuyoruz. Bu misyonun tahakkuk edişini görmeyi arzu ediyoruz. En aciz bir şekilde hatta biraz cüretle, bu pek kıymetli hizmetinizi icra etme yolunda en mütevazı yardımlarımızı sunmak için size geldik.

İslam yanlış anlaşılabilir bir din olmuştur ve bunda en çok suçlanacak olan Müslümanlardır...”

Gülen açık bir biçimde o güne kadar yaşananlardan Müslümanların sorumlu olduğunu ve kendisinin de papalık konseyinin bir parçası olduğunu dünyaya ilan ediyordu. Yani bu ifadeler diyalog denilen olayın aslında İslam'ı yok etme girişiminin projesi olduğunun dünyaya haykırışı idi. Fakat Müslümanların artık gözleri bunları görecektir durumda değildi.

Bütün bu faaliyetleriyle Gülen tam tartışılmaya ve belki Müslümanların gözünden düşmeye başladığı sıralarda Amerika'ya çekilmesi projesinin yeni safhasının başlangıcı olacaktı. Hakkında davalar açılmış ve sanki darbecilerden kaçmış süsü verilmişti. Bundan sonra ki faaliyetleri artık izlenemez hale gelecekti. Artık o bir kahramandı(!). Sadece Pensilvanya'ya gidenlerin ülkeye haberler getirdikleri bir azizdi(!).

Aslında 28 Şubat bunlar için mi düzenlenmişti araştırılmalıdır. Zira FETÖ'cülerin dışında devletin yanında olan devlete sahip çıkan tüm cemaatler ezilmişti. Bilhassa devletle hiçbir zaman derdi olmamış, devletin her zaman yanında durmuş İhlas cemaatinin ezilmesinin ardında bunların bulunması meseleyi aydınlatmaktaydı. İhlas Finans'ın içine hem sızmışlar hem de belini doğrultamayacak bir darbe indirmişlerdi. Esat Coşan Hoca'ya ve Mahmut Hoca'nın damadına yapılanlar da 28 Şubat'ın tokadını kimin yediğini gösteriyordu.

Evet 28 Şubat darbesi sadece birine dokunmamıştı. O da çok geçmeden belki tam iç yüzü bilinmek üzere iken kahraman edilmek için yurt dışına alındı. Artık korumacılarının elindeydi. 12 Eylül'de nasıl bulunamadı ise bu defa da asıl yuvasına çekilmişti.

Diğer taraftan 28 Şubat cuntasının ortaya çıkardığı siyasi iktidar, ülkeyi iki senede batırdı. Belki de tarihinde ilk kez esnaf sokaklara döktü. Artık bu selin önüne geçilemezdi.

Sayın Recep Tayyip Erdoğan ve ekibinin iktidara yürüyeceği belliydi. Ancak Erdoğan hapisteydi. Hapisteki liderin partisi iktidara yürümüş ama o partisinin başında değil. Bu durum gitgide kendisini kahraman yapacaktı. Onu yıpratılmak için bu gidişin önüne geçmek lazımdı.

Müthiş bir senaryo ile Erdoğan'ı siyasi yasaklı olmaktan çıkarıp Siirt'te seçimleri iptal ettirerek partinin başına yani Başbakanlığa taşıdılar. Acaba bu sırada bu işin içinde bulunanlar şöyle bir talepte bulunmuşlar mıydı? Yola F.G. ile devam edeceksin veya F.G'nin hizmetlerine dokunmayacaksın. Ben bundan eminim. İleride bu konuda sayın Recep Tayyip Erdoğan'ın hatıralarının çok önemli olacağını ve her şeyi aydınlatacağını düşünmekteyim.

Yine şuna adım gibi eminim ki sayın Recep Tayyip Erdoğan F.G'yi o gün mimlemişti. Ancak kime güvenecekti? Kim kendinden, kim ondan yana bilmek anlamak mümkün müydü? Bunun için zamana ihtiyaç vardı. 28 Şubatçı kadrolar ile Gülen'in kadrolarını aynı elin oynattığını anlamak elbette kolay değildi. Bu sebeple sayın Erdoğan'da Fatih Sultan Mehmed gibi; “Yapacaklarımı sakalımdaki kıllardan biri bilse koparıp atarım” anlayışının hakim olduğunu düşünmekteyim.

Din cahili fedailer

Ak Parti'nin iktidara yürüyüşünden itibaren ise artık cemaat bambaşka bir şekil alacaktı. Üçüncü on yıla giriliyordu. Bu dönemi kendileri için dünyaya hakim olma devresi olarak adedeceklerdi.

28 Şubat'tan bunalan millet ezici bir çoğunlukla Ak Parti'yi iktidara taşıırken sanki başarı Gülecilerin imiş gibi bir hava yayıldı. Bütün faaliyetlerine hız kazandırıldı.

Dinlerarası diyalog çalışmaları en üst raddeye çıkarıldı. Bütün dünyada hahamlar, papazlar imamlar beraber koro halinde şarkılar, ilahiler seslendiriyorlardı. İşadamları turizm gezileri gibi okullarına taşıyor döndüklerinde gözyaşları ile Hizmet hareketini ve başarılarını anlatıyor gönüllü dailik (propagandist) hizmetleri veriyorlardı. Türkiye'nin her kesiminden paralar bu terör örgütüne akar hale getirilmişti. Öyle ki Bülent Arınç, "devletin yapamadığını Hocaefendi yapıyor" diyerek tam destek olurken içyüzlerini araştırmak aklına gelmiyor ve daha beş yıl önce Milli Görüşe yönelik yıkıcı darbesini unutmuş görünüyordu.

Bu örgütün iç yüzünü anlatanlar bir anda herhangi bir suçla içeri alınıyor veya itibarsızlaştırılıyordu. Kıymetli dostum rahmetli Mehmet Oruç Bey (ölümü şüpheli), Yümni Sezen ve yine rahmetli Aytunç Altındal (ölümü şüpheli) bunlardandır.

Öte yandan 1983'de başlayan özel okul, yurt, dersane faaliyetleri 20 yılını doldurmuş bulunuyordu. Her yerde her meslekte bunların adamları vardı. Şimdi artık yurt içinde özel üniversiteler, ihtisas liseleri açılıyordu. Devletin bütün kadroları bunlarla dolmaya başlamıştı.

Bu ihanet şebekesinin gençleri kendilerine nasıl bu kadar bağlı kıldıkları bugün insanların zihnini en fazla kurcalayan bir sorudur. Oysa 1985'lerden beri sınavlarda soru vermek suretiyle en önemli yerlere adam yerleştirenler bu adamları asla boş bırakmıyordu. Bunlardan soru alarak imtihanı kazananlar artık bunların gönüllü neferi olmaktadır. Mankurtlaştıklarının farkına varamıyorlardı. Kendilerini dünyayı fethetmiş cihangirler gibi görmekte idiler. Ana babalar ise Müslüman bir cemaatin yani hocaefendinin kanatları altında diyerek kendilerini tatmin etmekte idiler. Öyle ki 2005-2012 yılları arasında bütün sınavların şaibeli olması neyin göstergesi idi. Ayrıca İslam'ı dünyaya yaydıklarını zanneden bu dailerin en basit dini kurallardan dahi haberleri yoktu. Tam bir din cahili idiler.

Bu arada diyalog tuzakları da hız kesmeden devam ediyor ve artık açık açık yürütülüyordu.

Diyanetten sorumlu devlet bakanı Prof. Dr. Mehmet Aydın'ın hezeyanları artık manşetlerdeydi. Diyalogun teorisyenlerinden olan bu adam "Kur'an-ı kerim tarihseldir, yüzde kırkı değiştirilmeli veya çıkarılmalıdır", demişti. Recep Tayyip Erdoğan'ın ikinci seçimde ilk bu adamı yemesine dikkat olunmalıdır. Onlara cevap vermesi gereken ilahiyatçılar ise emir alabilmek üniversitelerde rektör dekan olabilmek için Pensilvanya'ya selam durmaya gidiyorlardı. İlahiyatçı Prof. Dr. Suat Yıldırım Zaman gazetesindeki bir makalesinde İsa aleyhisselamı şahsı manevi olarak tanımlayıp F.G.'nin şahsında ortaya çıkacağına kadar iddia etmişti.

Ancak sihirli hizmet kelimesi nasıl bir şey ise, bütün ihanetlerin üstünü örtüyordu. Neye hizmet olduğuna hiç dikkat eden yoktu.

Mesela, dünyadaki hiçbir okulunda mescid olmaması neyin işaretiydi? Anadolu'nun karın tokluğuna hizmet sevdasıyla yola çıkan havarileri namazlarını nerede kılıyorlardı? Neden gösteremiyorlardı? Hani diyalog ve hoşgörü vardı? Hoşgörü denen şey sadece Hıristiyanlara mı yönelikti?

Kurbanların kesilmediği dile getiriliyor bunu herkes biliyor fakat yine de bütün kurbanlar oraya akıyordu. Milletten yıllarca oraya kestirdiği veya kestirdiğini zannettiği kurbanlarını şimdi bir kere daha düşünmesi gerekecekti.

Yine 2003 yılından itibaren önce "Yabancılar Türkçe Yarışması" ve daha sonra "Uluslararası Türkçe Olimpiyatları" denilen yarışmalar başlatılacaktı. 4. Türkçe Olimpiyatlarının finalinde "Bütün dinler buluşuyor, biz hepimiz kardeşiz" mesajıyla "Bütün müminler kardeşler" düsturu yıkılacaktı.

Hizmetin görüntüsünü yansıtan bu yarışmalarda dünyanın her yerinden kız ve erkek öğrencilerin şarkılarını millete gözyaşları içinde izlettirmeye başlamışlardı. Belki de ömründe bir kere şarkı türkü dinlemek için salonlara gitmemiş insanlar, Türkçe şarkı söyleyenler İsraili, Amerikalı, Gürcistanlı olunca zevkten kendinden geçer olmuşlardı. Final bölümünde en önde oturan Bülent Arınç Moldovyalı kız şarkı söylerken gözünden yaşlar gelirdi. Ertesi gün talebelerime bu konuyu ifade ederken:

“Be adam elin Moldovyalısını ne dinleyip ağlıyorsun? Git Yıldız Tilbe’yi dinle de ağla, hiç olmazsa Yıldız Tilbe bizden biri” derdim. Söylediği şarkıdan başka tek kelime Türkçe bilmeyen bu gençler, nedense bizim insanımızı ağlatmaya yetiyordu. Sanki hafız-ı kurra dinliyor gibi vecde geliyorlardı.

Bu müzik işi o hale getirilecekti ki Peygamber efendimizin doğum gününü C.başkanı Abdullah Gül’ün katılımıyla Mevlit Kantat Promiyerine dönüştürülecekti. Bu prömiyerin ne olduğunu hala milletimizden kimse anlamış değil. Demirel’in “işte çağdaş Türkiye” dediği günleri hatırlatıyordu. Dinimize ve kandil günlerine ağır bir darbe olan Kutlu Doğum haftasını çıkaranağın ardında bunların ve akıl hocalarının da yabancı bilim adamları olduğu artık idrak edilmelidir.

Nihayet sıra camilere müdahaleye gelmişti.

Hutbelerde “Allah indinde tek din İslamiyet’tir” ayetine okunma yasağı getirildi.

Camiler sıralarla doldurulmaya başlandı. Sanki Türkiye bir haftada kötürüm olmuştu. Camiler kiliseleştirilmeye başlanmıştı.

Diyanet İşleri Başkanı’nın değişmesi ve Mehmet Görmez Bey’in bazı uygulamaları bunları yavaşlattı.

16 Nisan 2005 yılında 2.5 milyon basılan Ailem gazetesinde F.G’ye ait çok çarpıcı ifadeler yer aldı. Burada iman esasları üçe düşürülürken bir taraftan da imanda şek ve şüphe olmaz kaidesi yıkılıyordu. Şöyle ki:

“İman esasları, muhakkikîn yaklaşımı ile dört asla irca edilebilir ki, bunlar; Allah’a, âhirete, peygamberlere iman; bir de ubudiyet “veya” adalettir” (Prizma, 2 /162).

İnsanlar neden görmüyordu? Neden anlamıyordu? İmanın şartlarında “veya” denilebilir miydi?

Bu arada siyaseten 2007 yılından itibaren yeni darbe planlarını açığa çıkarma adı altında ortalığa toza dumana boğmuşlardı. Cambaza bak misali halkı bu korku ve endişelerle oyalarken hizmet ve önemli yerlere sızma faaliyetlerini başarıyla yürüttüler.

29 Ocak 2009 yılında gerçekleştirilen Davos Ekonomi Zirvesi’nde, dünya siyaset tarihinde daha önce yaşanmamış bir olay yaşandı. Aslında bu hadise Türkiye ile İsrail’in arasını uzun süre açacak bir bunalıma dönüşürken, farklı gelişmelere de kapı aralayacaktı.

Başbakan sıfatıyla Davos Zirvesine katılan Recep Tayyip Erdoğan, İsrail Devlet Başkanı Simon Peres, BM Genel Sekreteri Ban Ki Moon ve Arap Konseyi Genel Sekreteri Amr Musa’nın katıldığı “Gazze: Ortadoğu’da Barış” konulu oturumda Peres’in sözlerinin ardından konuşma sürelerini adil ayarlamadığı gerekçesiyle Moderator David Ignatius’a tepki gösterdi. Kendisine gerekli sürenin verilmediğini söyledi. Siyasi literatüre “One Minute” kalıbı ile yerleşen Erdoğan’ın tepkisi sonrası Moderator Ignatius, Erdoğan’a söz verdi. Erdoğan da yaptığı kısa konuşma ile İsrail’in katliamlarını açık bir dille ortaya koydu.

İslam dünyasının yüreğini ferahlatan bu ifadeler, çok geçmeden İsrail’in kanlı bir baskısıyla karşılık bulacaktı. 31 Mayıs 2010’da Gazze’ye yardım götürülen İnsani yardım gemisine (Mavi Marmara) Uluslararası sularda iken İsrail komandolarınca yapılan saldırıda dokuz Türk vatanı daşı şehit düştü. Türk hükümetinin bu hadise üzerine İsrail’le bütün ilişkilerini askıya alması karşısında şok edici tavır, Pensilvanya’daki Fetö’den gelecekti:

“Otoriteyi dinlemeliydin”.

Papa’nın hizmetinde olduğunu evvelce ifade eden F.G. bu kez otorite (İslam’da ulu’l-emr) olarak İsrail’i bildiğini resmen ilan ediyordu. Sevenleri ise hala uyanmıyordu.

Yıl 2011. Faaliyet müddeti 30 yıl. Artık gücün zirvesine geldiklerinin bilincindeydiler. Son kâleleri de alacak ve nihai darbeyi indireceklerdi. Muhtemelen Recep Tayyip Erdoğan da bunun farkındaydı. Yeni seçim dönemim ustalık dönemim olacak diyordu.

Hangi konuda ustalıktı. Herhalde kimse anlamıyordu. Millet, devlet idaresi zannediliyordu. Oysa Erdoğan, 2010 yılında Mit’in başına Hakan Fidan Bey’i getirmişti. Bu bana göre tarihin dönüm noktası idi. Bu konuda en ağır tepkiyi neden Cemaat ortaya koydu acaba. Ayrıca her vesile ile onu neden itibarsızlaştırmak istediler, düşünün.

Şayet o gelmeseydi Tayyib Bey başka türlü ortadan kaldırılacaktı.

Tayyib Bey bu cephenin 30 yılın sonunda artık ülkeyi bitirme, teslim alma savaşına girişeceklerini biliyor muydu?

Tahmin ediyorum farkındaydı. Nitekim 12 Haziran 2011 seçimlerinde bu gurubu mecliste önemli ölçüde budadı. Bu durum hoşlarına gitmemişti.

2011 yılı Paralel örgütün Başbakan ile tamamen yollarını ayıracağı çok önemli bir olaya şahitlik edecekti. Ancak hadise bambaşka bir mecra daydı. Futbolda şike davası. Konu Fenerbahçe olunca yer yerinden oynamıştı. Türkiye’de ilk kez bir büyük kumpas sergileniyordu. Ortalık toz duman oldu. Bir taşla birkaç kuş vurulacaktı. Futbol fanatikliği yüzünden hiç kimse olayın gerisindeki gücü sezemedi. Ancak şike konusunda mecliste yeni bir kanun çıkarıldığında zaman gazetesinin önemli yazarları kendilerini ele verdiler. “Eskiden iyi bir başbakanımız vardı diyeceğiz” ve “Küçük rica yüzünden büyük ricayı kırdın” diyerek Erdoğan’la yollarının ayrıldığını açıkça deklare ettiler. Bir cemaatin şike kanunu ile bu kadar ne ilgisi olabilirdi? Çıldırılmaları, ileride kullanabilecekleri bir büyük camiayı (Fenerbahçe taraftarları) ele geçirememekten mi kaynaklanıyordu? Şurası muhakkak ki artık yollar ayrılmıştı.

Aynı yılın sonlarında “Dinler arası Diyalog” denilen projenin İslam’ı yok etme manasına geldiğini özellikle kitlelere duyuran Cübbeli Ahmed Hoca’ya karşı tertiplenen kumpas ise örgütün en kirli yüzünü, yani iftira da sınır tanımaz yönünü göstermeye yetmişti.

Haşhaşiler!

Başbakan ise örgütün büyük operasyonlara girişmekte olduğunu anlamıştı. O da artık örgüte ayar vermeye ve onların içyüzlerini millete göstermeye yönelik girişimlerini başlatacaktı. Nitekim 2012 yılı Türkçe Olimpiyatlarında F.G’yi ülkeye davet ettiğinde paralelci yazarlar neredeyse kudurmuşlardı. Bu davet hiç hoşlarına gitmemişti. F.G. bu davete karşılık Türkiye’yi emin ve güvenilir olmayan bir ülke olarak lanse etti.

Emin ve güvenilir ülke hangisiydi(!). Ayrıca, “bir kısım kazanımların hafazanallah kaybedilmemesi için yüzde bir ihtimalle oraya gitmeniz bu hususlara zarar verecekse gitmem” diyordu. Türkiye’ye gelmekle hangi kazanımlarını kaybedecekti acaba?

Öte yandan bu büyük ihanet çetesi, ele geçirdiği kadrolar, bulunduğu konum ve arkasında duran gücün kuvvetinden emin olarak, bütün milletin gözü önünde inkar edilemez operasyonlarını başlattı. Gezi olayları 17 ve 25 Aralık darbeleri. Paralel örgüt bütün bu ihanet girişimlerini yürütüyor fakat yazılı, görüntülü ve sosyal medya yandaşlarıyla hadiseleri sulandırmayı da başarıyordu.

Cumhurbaşkanı da artık kartını sonuna kadar açmıştı. “Bu bir ihanet çetesiydi”. “Paralel devlet girişimiydi” ve “bunlar terörist olup haşhaşiler” idiler.

Türkiye neler olup bittiğini önceleri pek anlamadı. Ancak belki de ilk kez sorgulamaya başlamıştı. Bir tarafta 34 yıldır desteklemekte oldukları bir cemaat bir tarafta 12 yıldır samimiyetinden emin oldukları bir lider. Liderin 12 yıldır yaptıkları meydanda idi. Taraftarları milletti. Fakat cemaat kimin yanındaydı. Belli değildi. Bütün millet ve devlet düşmanları yabancı güçler bu şer örgütün destekçisi idi. Bu durum yavaş yavaş milletin gözünü açmaya yetti.

Aslında Cumhurbaşkanı da yavaş yavaş onları gadaba sürükleyecek ve içindekileri boşalttıracak hamleleri yapmaktaydı. Zira insan kızdığı zaman içinde bulunan kötü duyguları açığa vurmuş.

Nitekim F.G’nin beddua seansı temiz inançlı milleti bu gruptan tamamen soğutacaktı. Zira yıllardır bir kez olsun Orta Doğu’da kan döken zalimleri kınamayanlar, Hristiyan’a, Yahudi’ye, Zerdüşt’e hoşgörü duyanlar sıra Müslümana gelince müthiş bir kin kumaya başlamıştı. Evlerine ocaklarına ateş salıyordu.

Buna rağmen mankurlaştırılmış beyinler malesef yine uyanamadı.

Son yirmi yıldır her vesile ile söylediğim bir cümle vardı benim. Yirmi yıl sonra bu memleketten yerden mantar biter gibi Hristiyan biterse şaşırmanız.

Bu sözümün üzerinden 16 sene geçmiş dört senesi kalmıştı. 2013 yılında Paralel Devlet Yapılanması (PDY)'na karşı böyle bir savaş açılmamış olsa muhtemelen hadise kendiliğinden gelişecek Türkiye'de sokaklar boyunlarında haçlarla dolaşan gençlerle dolacaktı. Millet ise sokaktaki Türk Hristiyanları gördükçe ve yavruları oraya kaydıkça her gün ölecekti.

Son üç yıldır bu sözümü destekleyecek doneler de ortaya çıkmıştı. Nitekim artık şöyle söylüyordum.

“Altı sene önce bunların bağlılarına, sizler ileride ev ev gezip HDP'ye oy toplayacaksınız desem beni ne yaparlardı, diye sorduğumda Linç ederlerdi diyenlere buyurun işte durum son üç seneyi değerlendirin”.

Netice de bu ülke için II. Abdülhamid darbesi gibi bir darbeyi, sağduyulu bu millete en ağır hezimetini yaşatmayı ve bir anlamda ülkeyi işgal ettirmeyi planladılar. Bu ülke için düşünülen plandan belki darbecilerin yüzde sekseni bile haberdar değildi. Onlar samimi bir ihtilal yaptıklarını zannediyorlardı. Aynen II. Abdülhamid Han gittikten sonra başını taşa vuranlar ve dövenler gibi olacaktı.

Bir kişi ki yardımcı Allah ola!

Allah korusun işgalci terör örgütü başarılı olsa, bu defa millet de devlet de kalmayacaktı. Zira bu yeni bir yüz yılın darbesiydi. Türk milleti için yok oluşun darbesiydi. Her şey müthiş planlanmıştı. Senaryo diyenler hiç şüphemiz olmasın ya onların adamlarıdır. Ya da her devirde olduğu gibi safdil ve ahmak kimselerdir. Bunlar darbe olunca hataları sıralarlar olmayınca da, senaryo diyerek basitleştirmeye kalkarlar. Sanki her darbenin mutlak başarılı olması gerekiyormuş gibi. Osmanlıda gerçekleşen darbeleri biliriz. Peki ya gerçekleşmeyenler! Neden ve nasıl özlendiler acaba?

Osmanlıda Sancağı şerifin meydana çıkarıldığı hangi darbe başarılı oldu bir araştırınız. Sancağı şerifin meydana çıkarılması milletin meydana davet edilmesiydi. Milletin meydana çıktığı hiçbir darbe sonuca ulaşmadı. Darbeciler hepsinde ya sindirildi veya idam olundu.

Gezi olayları sırasında “halkın yüzde ellisini zor tutuyorum” diyen Cumhurbaşkanı aslında millete “hazır ol” mesajını vermişti. Millet son üç yıldır teyakkuzda idi. Ancak darbelerden yıllardır çeken Türk halkı yüzde elli iki değil neredeyse yüzde doksan elbirliği gönül birliği ederek darbeye dur diyecekti.

Bu durum Türk milletine yeniden hayatiyet vermiştir. Batının köleliğinden kurtaracak bir darbedir. İyi değerlendirilmesi bataklığın tam kurutulması gerekir.

Evet plan kusursuzdu. 36 yıldır yapılan çalışmaların sonuna gelmişti. İslam dünyasına sadece Türkiye'yi değil tüm dünya Müslümanlarını güdecek kukla bir halifenin gelmesi yakındı. Dünya beşten büyük diyen adamın dili kesilecekti.

Bir şeyi hesaplamıyorlardı.

O adam Allah'a ve milletine güveniyordu. Gücünü ve kudretini oradan aldığı her fırsatta ilan ediyordu.

“İnsanlara güveneni Cenabı Hak insanlara bırakır. Kendine güvenenleri yanına alır”.

Bir kişi ki yardımcısı Allah ola

Var kıyas eyle ki ol ne şah ola!

Evet Pensilvanya'ya Amerika'ya CIA'ya ve daha nicelerine güvenenleri Cenabı Hak onlara bıraktı. Kendine güveneni yanına aldı. Beklenmeyen basit gelişmeler yaşandı. Samuel Eto'o'nun adını taşıyan vakfın 10'uncu yıl kutlaması kapsamında Messi, Neymar, Suarez, Maradona, Hazard, Iniesta, Drogba ve Arda Turan'dan oluşacak dünya karması ile Türkiye karması, 16 Temmuz'da Antalya Arena'da maç yapacaktı. Cumhurbaşkanı 15 Temmuz gecesi galaya neden gelmedi? Orada da özel darbe birliği var mıydı? Birtakım başka basit sebepler darbeci ihanet şebekesini erken harekete geçirtti. Cumhurbaşkanı kendi ifadesiyle de kılıpayı kurtuldu. Cenabı Hak Erdoğan'a, milleti meydanlara davet etme imkanını verdi. Onun daveti Osmanlıda sancak-ı şerifin meydana çıkarılması gibi oldu.

Millet, hizmet diyenlerin 36 yıldır kulluğu kime yaptıklarını, bunlara verdiği paraların kendi göğsüne kurşun olarak geri döndüğünü, İslam'a, bayrağa, ezana, vatana, millete ihaneti en acı bir biçimde yaşadı. Meclis binası dahil devletin kalbi konumundaki müesseselerin bombalandığını dehşet dolu gözlerle izledi. Gölbaşı'nda Özel Harekat Daire Başkanlığındaki kahraman vatan evlatlarına acımasızca bomba yağdırıldığına yaşlı gözlerle inanmadan şahitlik etti. Gözyaşları kana döndü. Bütün bunlar, yıllardır dost bildikleri hain adamlar tarafından gerçekleştiriliyordu.

Fakat o necip millet de, bu ihanete kayıtsız kalmadı. Liderinin daveti üzerine sadece bayrağını kaparak dilinde Allah nidaları ile meydanlara sokaklara döküldü. Göğsünü topa, tanka, kurşuna siper ederek bir anlamda 36 yılın diyetini ödedi.

Milletin bu darbesi, kuklaları yok ettiği gibi yüz yıldır kukla oynatıcıları da açığa çıkardı. Bu itibarla devletimiz yeniden güçlü günlere yelken açabilecektir.

Bunu için milletimizin birlik ve dirliği, istikameti için önemli adımlar atılmalı maşa, kukla ve hain üreten bataklıklar kurutulmalıdır.

Bu da en mühim olarak eğitimden geçmektedir. Bu milletin varlığı iki şeye bağlıdır. Millilik ve doğru İslamiyet. Yani Müslüman milletimize İslamiyet'in doğru öğretilmesi. Zira bin seneden beri Müslüman milletimize ve devletimize Ehl-i sünnet itikadı denilen inanış sahiplerinden asla bir ihanet ve ayaklanma sadır olmamıştır.

Doğru yoldan çıkınca artık millilikte bozulmakta vatanını milletini bayrağını rahatça satabilmektedir. Son olay bunun en açık göstergesi olmuştur.

Zira kökü dışarda mezhepsiz, radikal (Abduh, Afgani benzeri kişiler) ve ılımlı İslam (F.G. ve avanesi) denilen bozguncu tipler her zaman kullanılmaya açık olmuşlardır.

Oysa örnek şahsiyetlerimiz Ahmed Yesevi, Mevlana, Yunus Emre, Akşemseddin, Somuncu Baba, Hacı Bayram-ı Veli, Aziz Mahmud Hüdayi gibi mutasavvıflarımız Alparıslan, Çağrı

Bey, Bilge Kağan, Fatih Sultan Mehmed, Yavuz Sultan Selim, Kanuni, II. Abdülhamid Han gibi hakanlarımızı gençlerimize öğretmek eminim onları bu vatanın, bayrağın, ezanın, milletin, dinin gerçek sevdalısı kılacaktır.

Bu itibarla devletimiz, milliliğe büyük önem vermeli ikincisi de 1100 yıllık mensubu bulunduğumuz dinimizin gençlerimize en iyi şekilde öğretilmesi için gereken adımları atmalıdır. Yeni din, yeni yorum diyenler her zaman bozguncular olmuştur. Bunlar Yunus Emre'nin;

*Peygamber yerine geçen hocalar
Bu halkın başına zahmetli oldu*

Özdeğişine uygun olarak halka ve millete hep zahmet vermişlerdir

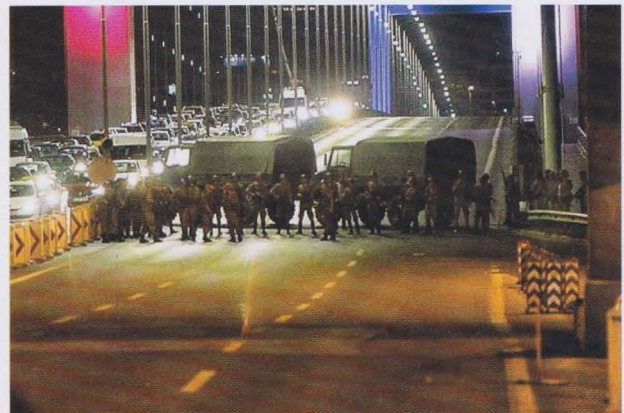
Rahmetli Erol Güngör 1978'de:

“ABD, SSCB'ye karşı şimdilik İslam dünyasını kullanıyor. (Müslümanlardan tarafmış gibi davranıyor.) Eğer SSCB biterse, o zaman dünya tek bloklu olur ve ABD'nin tek düşmanı İslam olur” diyordu.

Tarih şuurunun ne kadar önemli olduğunu ünlü mütefekkirimizin bu ifadeleri yansıtmıyor mu? Gençlerimize tarih şuurunu ve model tarihi şahsiyetlerini de en doğru bir şekilde öğretmek devletimizin vazifesi olmalıdır.

Cenabı Hak ülkemizi ve milletimizi bir büyük, belki tarihin en büyük fitne ve belasından ve peşinden gelecek yabancı tasallutundan, işgalinden muhafaza eyledi.

Millete de ders çıkarmayı, ibret almayı, birlik ve beraberliğini muhafaza etmeyi nasip eylesin.

BU VATAN KİMİN?

Bu vatan toprağın kara bağrında
Sıradağlar gibi duranlarıdır
Bir tarih boyunca onun uğrunda
Kendini tarihe verenlerindir.

Tutuşup kül olan ocaklarından
Şahlanıp köpüren ırmaklarından
Hudutlarda gaza bayraklarından
Alnına ışıklar vuranlarıdır

Ardına bakmadan yollara düşen,
Şimşek gibi çakan, sel olup coşan,
Huduttan hududa yol bulup koşan,
Cepheden cepheyi soranlarıdır.

Øleri atılıp sellercesine,
Göğsünden vurulup tam ercesine,
Bir gül bahçesine girencesine
Şu kara toprağa girenlerindir.

Tarihin dilinden düşmez bu destan,
Nehirler gazidir, dağlar kahraman,
Her taşı bir yakut olan bu vatan
Can verme sırrına erenlerindir.

Gökyayım ne desem ziyade değil
Bu sevgi bir kuru ifade değil
Sencileyin hasmı rüyada değil
Topun namlusundan görenlerindir.

Orhan Øaik GÖKYAY

DR.İHSAN ŞENOCAK

SAHABE MÜDAFAASI -I-

Hâdiselere bu zaviyeden bakan ve anlamamada ısrar eden mağrur Şii Molla'ya, İslam'ın hakikatini bildirmek haktan öte bir vazife olmuştu. Fakat münazaranın ilmi usuller çerçevesinde cereyan edebilmesi için bir takım esaslar tayin etmek gerekiyordu.

Giriş

Bir pazartesi gecesi idi. Fatih'in çevresinde Haliç'e bakan bir evde dört köşesi kitaplarla dolu bir odada "Usûl-i Fıkıh" okuyorduk. Aslında başka dersler de vardı okuduklarımız arasında. Fakat bahse konu olan zamanda, rahlelerin üzerinde sadece "Usûl" kitapları bulunuyordu. Dersin son anlarına doğru içeriye uzun boylu, kırk yaşlarında birisi girdi. Selamlaştık. Boş bir yere oturup dersi dinlemeye başladı.

"Fatiha" dedikten sonra, nereli olduğunu sordum. "Azərbaycan fakat İran'da ikamet etmekteyim" dedi. Ne işle iştigal ettiğini sorunca; tahsil için bulunduğu bütün mektepleri uzun uzun tâdat etti. Bunlar arasında teşehhüt miktarı buldukları da vardı. Anlaşılan ya da anlatılmak istenen karşımızdakinin sıkı bir molla olduğuydu. El'ân bir üniversitede ders okutmaktaydı.

Molla'nın ifadeleri heyecanlı olduğunu hissettiğimde idi. Münazara yapmaya geldiği her halinden belliydi. Harici hadiselere dair birkaç kelam henüz etmiştik ki merakını yani gelişimin nedenini izhar etti;

"Ben dedi, sizinle asırların davasını yani **Ehl-i Sünnet'le Şia arasında ihtilafa sebep olan "İmamet meselesini, Hazreti Ali'ye (Radiyallâhu Anh) karşı(!) olan Sahabenin durumunu" konuşmaya geldim.**"

Karşımızda, okuduğu mantık ilminin kudretine sığmayan bir Şii Molla vardı. Kendince haklı olduğunu ve bütün Müslümanların da onun gibi inanması gerektiğini iddia ediyordu. Çeşitli mekanlarda tartıştığı Sünnilerin suallerini yanıtlayamadığını, sükût ederek bir anlamda haklılığını kabul ettiklerini söylüyordu.

Hâdiselere bu zaviyeden bakan ve anlamamada ısrar eden mağrur Şii Molla'ya, İslam'ın hakikatini bildirmek haktan öte bir vazife olmuştu. Fakat münazaranın ilmi usuller çerçevesinde cereyan edebilmesi için bir takım esaslar tayin etmek gerekiyordu. Teklifimiz üzerine delillerin Kur'an ve Sünnet'ten getirilmesini, sahabenin rivayet ettiği, senedinde problem olmayan hadislere muhalefet edilmemesini kerhen de olsa kabul etti.

İmamet

Şii

Müslümanların din ve dünya işleri ile alakalı devlet başkanlığı sistemi olan "İmâmet" in ne olduğunu tespit, atanacak kişiyi tayin, şer'i hususların işleyişi, değişim ve ziyadeliikten korunması, **Allah Tealâ**'ya vaciptir.

Cenâb-ı Hakk adına vücûbiyet kesp eden böylesine mühim bir konuda nass bulunmaması, imametın kime ait olduğunun tayin edilmesinin muhaldir. Sahabenin önemli bir bölümü bu husustaki nassları redderek irtidat etmiştir.

Sünni

Her hangi bir hususun **Cenâb-ı Hakk**'a vacip olduğunu iddia etmek aynı zamanda O'nun aciz olduğunu da kabul etmek anlamına gelir. Eğer bahsettiğiniz husus vacipse muhakkak ki onu vacip kılan bir güç vardır. Bu durumda **Cenâb-ı Hakk**'ın üzerinde bir otorite kabul etmiş oluyorsunuz ki bu insanı küfre götürür.

O (*Celle Celâlihû*) her şeyin hak ve yetkisini sınırlandırır fakat kendisi sınırlandırılmaz. Bu yüzden "imâmet"ın ne olduğunu tespit ve kime ait olduğunu tayin, ancak müslümanlara vaciptir. Devlet başkanını tayin etmenin **Allah Teâlâ**'ya değil, ümmete vacip olduğunu gösteren deliller bağlamında şunlar söylenebilir:

Allah Rasulü'nün ﷺ ahirete irtihalini takip eden süreç içerisinde ümmetin yaptığı ilk iş devletin başına kimin geçeceğini belirlemek olmuştur. Sahabe halife tayinini en mühim vazife kabul etmiştir.

Nitekim **Hazreti Ebû Bekir** (*Radyallâhu Anh*) henüz **Efendimiz** ﷺ defnedilmeden şu meyanda meşhur bir hutbe irat etmiştir: "Ey insanlar! Kim Muhammed'e ﷺ ibadet ediyorsa bilsin ki O vefat etmiştir. Kim de Muhammed'in ﷺ Rabbine ibadet ediyorsa bilsin ki O (*Celle Celâlihû*)Hayy'dır ve asla ölmeyecektir. Bu dinin işlerini yürütecek bir emirin olması gerekir. Düşünün, görüşlerinizi getirin."¹ **Hazreti Ebû Bekir**'i dinleyenler doğru söylüyorsunuz dediler; Görüşlerini onayladılar ve bu hususta ittifak ettiler.

O an, **Allah Rasulü'nün** ﷺ tekfin ve techizi en mühim meseleydi. Fakat sahabe bunları bırakıp "imâmet" meselesini halledebilmek için "Ben-u Saide" çardağında toplandı.² Bu, sahabe'nin ehem mühim karşılaştırması yaptığına ve sorumlulukları itibarıyla "imâmet"i ehem görüşüne tanıklık eder.

Allah Teâlâ cezalarının ikamesini, İslam coğrafyasının müdafaasını, orduların ihzarını, devletin bir nizam dâhilinde işlemlerini emretmektedir.

Bütün bunlar devlet başkanının mevcudiyetine bağlıdır. Söz konusu hususlar vacipse onların tahakkuku için gerekli olan devlet başkanının tayini de vacip olur.

Cemiyet için mukadder olan zararların def'i, faydaların temini devlet başkanının varlığıyla mümkündür. Güçleri yettiği ölçüde zararı def etmek Müslümanlara vacip olduğuna göre imamete kimin geleceğini tayin de vacip olur. Aksi halde cemiyette anarşi zuhur eder. İnsanlar eşkıyaya karşı can ve mallarını korumaktan, din ve dünya işlerine vakit ayıramazlar. Bu durum, dinin terk edilmesine Müslümanların yok olmasına yol açar.³

Bu hususta icma' vardır. Yani Sünnet ve Cemaat âlimleri de 'halifenin tayini vaciptir' diyorlar. Fakat bunu, sizin gibi **Allah Teâlâ**'ya değil ümmete tahsis ediyorlar.

İmametın aidiyetiyle alakalı nassa gelince; "Ben-u Saide" çardağında mesele konuşulurken sahabeden tek bir kişi çıkıp da imamet şu ayetin açık delaletiyle falanca sahabe aittir dememiştir. Bilakis kibar-ı sahabe birbirine biat etmeyi teklif etmiştir; **Hız Abbas Ali'ye** "Uzat elini sana biat edeyim. İnsanlar Peygamberin amcası yeğenine biat etti derler." demiştir. **Hız Ömer, Ebu Ubeyde'ye** aynı teklifi yöneltmiştir. **Hız Ebu Bekir** ise ne yapmaları gerektiğini soranlara; "Ömer ya da Ebu Ubeyde'ye biat edilmesini" telkin etmiştir. Bütün bunlar, söylediğiniz meyanda bir nassın olmadığını göstermektedir. Hem sonra Şia'ya ait kitaplar **Hız Ebu Bekir**'i anlatırlarken O'nun korkak bir adam olduğundan bahsederler. Bu iftiranın bir an doğru olduğunu kabul edelim. Bu durumda Halife'ye "eğer yanlış yaparsan seni kılıçlarımızla düzeltiriz." diyen sahabe'nin "imamet" ile alakalı bir nassın mevcudiyetine rağmen **Hız Ebu Bekir'in** (*Radyallâhu Anh*) konuşmasına ya da seçilmesine sessiz kalmaları mümkün müdür?! Ya da O böyle bir şeye cesaret edebilir mi idi?! **Allah Teâlâ'nın** "sahabi" olma şerefine erdirdiği o mübarek ve mübeccel kuşağın, **Efendimiz'in** ﷺ ahirete irtihalinden birkaç saat sonra imametle alakalı nassları reddederek toptan irtidat etmesi nasıl söylenebilir?! İmam Razi'nin de naklettiği gibi "Gulat-ı Şia"nın "**Allah Rasulü'nün** ﷺ irtihalinden geriye sadece on kadar sahabe kaldı." iddiası kayıtlara, insanlık tarihinin en büyük iftiralarından biri olarak geçmiştir.⁴

Sia'nın Hazreti Ali İçin Kullandığı Delil Ebu Bekir'e İşaret Etmektedir

Şii

Ben-u Saide çardağında ve diğer yerlerde **Hazreti Ali'nin** hilafetine işaret eden deliller serdedilmiştir. Fakat, malum sahabiler onlara itibar etmemiştir. Bu husustaki deliller bağlamında şunları söyleyebilirim: “Sizin dostunuz ancak Allah'tır, Rasülü'dür ﷺ, iman edenlerdir; onlar ki Allah'ın emirlerine boyun eğerek namazı kılar, zekatı verirler.”⁵ Bu ayet, rukû halinde iken yanına gelen dilenciye yüzüğünü veren **Hazreti Ali** (Radiyallâhu Anh) hakkında inmiştir. Ayette ki “veliy” kelimesi, işleri idare eden (mutasarrıf) anlamındadır. Buna göre mana şu şekildedir; “Ey müminler! işlerinizin idarecisi Allah, Rasülü ﷺ ve namaz kılmak-zekat vermek gibi sıfatlarla anılan falanca müminlerdir.” Ayet, **Hazreti Ali** hakkında indiğine göre “veliy” kelimesinin muhatabı da odur. Ayrıca “velayet”in yardım anlamı içeren versiyonu da her hususa şamildir. Mana nasıl verilirse verilsin her hâlükârda **Hazreti Ali**’ün bütün işlerinin velisidir. Bu da devlet başkanı O’nun olması gerektiğine işaret eder.

Sünni

Ayette zikredilen “veliy” kelimesinin her iki anlamının; -“yardım eden” ve “mutasarrıf”ın birlikte kullanılması caiz değildir. Hâdis “usul-u fıkıh”ın ilgi alanına girer ki, o da “müşterek lafzı” iki anlamıyla birlikte kullanılmaktadır.

“Veliyy” kelimesini sizin yaptığınız gibi “mutasarrıf” anlamında değil, “yardım eden/dost” anlamında kullanmak gerekir. Çünkü ayetin öncesi ve sonrası sizin mana edişinize uygun değildir. Nitekim ayetin başında **Cenâb-ı Hakk**; “Ey iman edenler! Yahudi ve Hristiyanları dost edinmeyin (veliy/evliya)”⁶ buyurmaktadır. Burada ki “veliy/evliya”dan gaye, “Yahudi ve Hristiyanları mallarınızda ve vicdanlarınızda mutasarrıf değil hayatınızda dostlar/yardımcılar edinmeyin” demektir. **Allah Tealâ** “Ehl-i Kitap”la dostluğu en üst perdeden yasakladığını göstermek için de, yasaklanan “velayet”in (dostluğun) müslümanlarca hangi koordinatlar çerçevesinde anlaşılması gerektiğini bildirmektedir:

“Sizin dostunuz ancak Allah'tır, Rasülü'dür ﷺ, iman edenlerdir.” Yani **Hazreti Ali'nin** imametini ispat için getirdiğiniz ayetteki “velayet” dostluk anlamındadır.

Söz konusu⁷ ayetin devamı da te’vilinizin aleyhine delildir: “Ey iman edenler! Sizden önce kendilerine kitap verilenlerden dininizi alay ve oyun konusu edinenleri ve kafirleri dost edinmeyin.” Görüldüğü gibi **Allah Tealâ'nın** yasakladığı “velayet”ten maksat, “dostluk”tur. Kimlerle dost olamayacakları bildirilen müslümanlara söz konusu ayetle kimlerle dost oldukları belirtilmektedir. Dolayısıyla Maide 55’teki ayette geçen “veliy”den murad; yardımcısıdır.⁸

Ayrıca ayetin iniş sebebiyle alakalı farklı sahabilerin adları da zikredilmektedir. **Hazreti Ebu Bekir’e** (Radiyallâhu Anh) işaret ettiğine dair sahih rivayetler vardır. Muhal farz, “veliy” ile alakalı te’viliniz doğru olsa dahi bu **Hazreti Ali'nin** (Radiyallâhu Anh) değil, **Hazreti Ebu Bekir'in** hilafetini teyit eder.

En Doğrunun En Yanlış Te’vili

Şii

Şûra süresinin yirmi üçüncü ayeti (De ki: Ben buna karşılık sizden akrabalık sevgisinden başka bir ücret istemiyorum.) **Hazreti Ali’yi** sevmenin gerekliliğinden bahsetmektedir. Fakat **Hazreti Ebu Bekir** ya da **Hazreti Ömer** için benzer muhtevada bir ayetin varlığından söz edemezsiniz.

Sünni

Hazreti Ali'nin hilafetine delil olarak gösterdiğiniz ayetle alakalı üç farklı tefsir yapılmıştır. Bunların en zayıfı ise “Ehl-i Beyt”le alakalı olanıdır. Kaldı ki o da **Hz Ali’yi** değil bütünüyle “Ehl-i Beyt”i sevmeyi talep etmektedir.

Ayetle alakalı üç farklı tefsirden birincisine göre mana: “Hiç olmazsa sizinle akrabalığımdan dolayı (Ey Kureyş) haklarıma saygı göstermenizi isterim.” şeklindedir.

İbn-i Abbas bir soru üzerine, **Said b. Cübeyr’in** söz konusu ayette geçen “ille’l-mevdede fi’l-kurba” ibaresinden muradın “Âli Muhammed” akrabalığıdır demesini aceleyle söylenen bir ifade kabul ettiğini bildirmiş ve tashihi mahiyetinde şunları söylemiştir: “Kureyş’ten hiçbir soy yoktur ki Allah Rasülü’ne ﷺ akrabalığı olmasın.”⁹Buna göre mana: “Nübüvvetle alakalı hukukumu tanımıyorsunuz, bari aramızdaki akrabalık hukukuna saygı gösterin.” şeklinde olur.

İkinci mana: “Benimle akrabalığı olanları sevmenizi isterim.” **Said b. Cübeyr’in** verdiği anlam bu çerçevededir.

Sizce malum olan hususi bir çevrede bu ayeti **Hız Ali ve Fatıma** nesline ait kılmak istemiştir.

Üçüncü mana: “Yakınlıkta sevgi, güzel amel-lerle Allah Teala’ya yakınlık noktasındaki sevgidir” ki buna göre ayetteki “kurba”dan maksat nesep, soy yakınlığı değil “kurbet” yani **Cenâb-ı Hak’a** yakınlıktır. Bu mana hem genel geçer hem de ayetin siyak sibiğine daha uygundur.

Ayette **Hızreti Ali** ile alakalı hususi bir ifade olmamasını nasıl göz ardı eder ve hatanızdan hareketle “Şeyhayn”de eksiklik ararsınız?

İstidlal ettiğiniz bu ayet görüyorsunuz ki **Hızreti Ali’den** bahsetmiyor. Bu durum O’nun adına bir eksiklik mi diyeceğiz? Hayır. Hızreti Ali’den bahsetmemesi nasıl O’nun adına bir eksiklik değilse **Ebu Bekir ve Ömer’den** söz etmemesi de aynı şekilde Onlar namına bir noksanlık değildir.

Kur’an-ı Hâkim Ebu Bekir’den bahsederken **O’na** (*Radıyallâhu Anh*); “İkinin ikincisi”¹⁰ diyor. Kur’ani sıralamada **Allah Rasülü’nden** sonra hemen O geliyor. **Hızreti Ömer’le** alakalı ise **Allah Rasülü**; “Eğer benden sonra Peygamber olsaydı muhakkak Ömer b. Hattab olurdu.”¹¹ buyuruyor. İlki Kur’an’ın ifadesi ikincisi ise sahih bir hadis. Bunlara karşı sizin söyledikleriniz ise, hususi mahfillerde Şia tarafından uydurulan tevillerden ibarettir. Nelerle neyi kıyas ediyorsunuz.

Ğadır Hum

Şii

Ayetin **Ali’nin** hilafetine delaletine itiraz ediyorsunuz. Peki delaleti açık olan hadis-i şeriflere ne diyeceksiniz? Mesela “Ğadır hum” hâdisesi... **Allah Rasülü** “Veda Hacc”ından dönerken Mekke ile Medine arasında Cuhfe’de yer alan bölgede deve semerlerinin bir araya getirilmesini emreder, üzerlerine çıkar ve ashabına şöyle buyurur:

- “Ben sizlere canlarınızdan daha yakın değil miyim?”
- Öylesin ya Rasulellah.

Ben kimin “Mevla”sı isem Ali de onun “Mevla”sıdır. Allahım! Ali’ye dost olana sahip çık, düşmanlık edene düşman ol, O’na yardım edene yardım et, Ondan yardımını esirgeyeni hizlana uğrat!”¹²

Hadiste geçen “Mevla” kelimesinin çeşitli anlamları vardır. Bu bağlamda şunlar söylenebilir: Köle azat eden, azat edilen, komşu, amcaoğlu, yardımcı, yemin eden, idareye daha layık olan kişi... Fakat hadiste zikredilen “Mevla” kelimesinin “idareci” anlamının dışında bunların hiç biriyle en küçük bir münasebeti yoktur. Velayet, siyasi işlerde tasarruf, cemiyete idareci kimliğiyle müdahil olmak ve benzeri anlamlar, “imamet” makamına sahip olan kişinin vazifeleri arasındadır. **Efendimiz**, bu hadis-i şerif-
le **Ali’yi** ümmete “Mevla” yani halife olarak bizzat atamıştır.

Sünni

Bu rivayetin başında ve sonunda Şia’nın eklemeleri vardır. Nitekim muhakkik muhaddisler hadisin sıhhatini tenkit etmektedirler. Üstelik “Buhari” ve “Müslim” hadisi hiç nakletmemektedir. Nakledenler de sizin **Hızreti Ali’nin** imametine delil olarak kullandığınız ilk kısmı rivayet etmemektedir. Bu durumda son kısımda yer alan “Allahumme vâli men vâlâhu...” deki “vâli...”nin anlamının; “Ali’ye dost/yardımcı olana yardım et...” şeklinde olması işaret etmektedir ki hadisin başında yer alan “Mevla” kelimesi de “yardımcı/dost” anlamındadır. Nitekim Kur’an-ı Hâkim, “mevla” ile aynı kökten gelen “evliya”¹³ kelimesini dostlar/yardımcılar anlamında kullanmaktadır.

Hadiste **Hızreti Ali’nin** imametine işaret eden küçük de olsa bir işaret yok. Muhal farz, olsa bile **Hızreti Ebu Bekir’in** halife olduğuna dair icma’ var. Üstelik bu icma’nın içinde **Hızreti Ali** de var. Haber-i ahad olmadan öteye geçmeyen, Buhârî ve Müslim’in de rivayet etmediği, edenlerin de sizin eklemeleriniz olmaksızın naklettiği bir rivayetin icma karşısında değeri ne olabilir ki?

Bu hadisin doğru anlaşılabilmesi, söylenmesine sebep olan olayla birlikte değerlendirilmesine bağlıdır. Yani burada arka plan (*sebeb-i vürud*) bir zarurettir. Hadisin vüruduna sebep olan olay şöyle gelişmiştir: **İmran b. Hasin?** diyor ki, **Allah Rasülü** **Hızreti Ali’nin** komutasında bizi cihada göndermişti.

Hızreti Ali esir alınan cariyelerden birini idaresi altına aldı. Onunla birlikte cihada çıkan dört kişi hâdiseyi **Allah Rasülü’ne** ilettiler. **Efendimiz** bundan çok üzüldü ve şöyle buyurdu:

“Ali’den ne istiyorsunuz? Ali bendendir. Ben de Ondanım. Benden sonra O her müminin (mevlası) yardımcısıdır.”¹⁴

Hazreti Ali ile alakalı olan bu hadis-i şerif O’na karşı yapılan haksızlığın izalesini talep etmekte ve müminleri O’nu sevmeye çağırmaktadır. Bu çağrı sadece **Hazret Ali** ile sınırlı değildir. Aynı çağrı taraf-ı Risalet’ten sizin rivayetlerini reddettiğiniz **Ebu Hureyre** için de yapılmıştır. Bu nevi hadisler “mukteza-i hal”e göre serdedilmişlerdir. Tıpkı farklı zamanlardaki sorularını **Allah Rasülü’nün** ﷺ şartları dikkate alarak değişik tanzim etmesi gibi. Mesela “*Hangi ibadet daha faziletlidir?*” sualinin muhtelif zaman ve zeminlerde ki farklı cevapları bunun en bariz örneğidir. Sonra hadis mecmualarının yanı sıra Kur’an-ı Hakim’de müminlerin birbirlerini sevmelerinin gerekliliğiyle alakalı ayetlerle doludur. Yani sevilmesi talep edilen kişi sadece **Hazret Ali** değil, topyekûn ashaptır.

Hazreti Ali’nin Hazreti Harun’a Benzetilmesi

Şii

Allah Rasülü ﷺ, **Hazreti Ali’yi** kastederek buyuruyor ki; “*Benim yanımdaki konumun Musa’nın (Aleyhisselâm) yanındaki Harun (Aleyhisselâm) gibidir. Ancak benden sonra peygamber gelmeyecektir.*”¹⁵

Kendisinden sonra peygamber gelmeyeceğini bildirilen **Efendimiz** ﷺ “*Musa’nın (Aleyhisselâm) yanındaki Harun (Aleyhisselâm) gibi*” ibaresiyle **Hazreti Ali’nin** yetki alanının idari işlerle alakalı olduğunu ihsas ettirmektedir. Bu da O’nun halife olmasını gerektirir.

Sünni

Bu hadis **Hazreti Ali’nin** değil **Hazret Ebu Bekir’in** imametine delalet eder. Şöyle ki; **Efendimiz** ﷺ Tebuk seferine çıkarken ordunun başına **Ebu Bekir’i** imam olarak atamıştı.

Medine’ye de **Muhammed b. Mesleme’yi** emir bırakmıştı. **Hazret Ali’yi** ise kendisi Tebuk’ta kaldığı müddet içerisinde “*Ehli Beyt*”in işleriyle alakadar olması için görevlendirmişti. Fakat münafıklar **Hazret Ali** hakkında gayri ahlaki sözler sarf ettiler. O da bunlara içerlendi, silahını aldı ve Medine’ye üç mil uzaklıktaki “Cüf” denen yerde **Allah Rasülü’ne** ﷺ yetişti.

Efendimiz’e ﷺ münafıkların sözlerinden rahatsız olduğunu ve harbe katılmak istediğini bildirdi. Bunun üzerine **Peygamberimiz**: “*Benim yanımdaki konumun Musa’nın (Aleyhisselâm) yanındaki Harun (Aleyhisselâm) gibidir,*” diyerek-¹⁶Medine’de bıraktığı **Hazret Ali’yi** yiteselli etti.

Allah Rasülü’nün ﷺ kendisini **Hazret Musa’ya** (Aleyhisselâm) **Ali’yi** de **Hazret Harun’a** (Aleyhisselâm) benzetmesi, **Musa’nın** (Aleyhisselâm) Tur’a giderken yerine **Harun’u** (Aleyhisselâm) vekil bırakması cihetiyledir. Fakat burada Ali’nin sorumluluk alanı **Harun’a** (Aleyhisselâm) göre daha hususidir. Çünkü **Harun** (Aleyhisselâm) bütün ümmetten mes’ul iken, **Hazret Ali** sadece “*Ehli Beyt*”in işleriyle alakadar olacaktır.

Eğer Medine’de bırakılmak halife olmaya işaret etseydi bu durumda Medine’ye emir olarak atanan **Muhammed b. Mesleme’nin** (Aleyhisselâm) halife olması gerekirdi. Ya da ashaba namaz kıldırma vazifesini üstlenen **Ebu Bekir’in**... Ayrıca **Allah Rasülü** ﷺ Medine dışına çıktıklarında genellikle yerine a’ma sahabe **Abdullah b. Ümmi Mektum’u** bırakırdı.¹⁷Buna göre başka birisi de halife **Abdullah b. Ümmi Mektum** olmalıydı diyebilir. Bütün bunlardan öte, **Hazret Ali** bu görevlendirmede pasif bir konumdadır. Kendisine ev işleriyle alakadar olması telkin edilmiştir.

Halifelerin İslam’dan Önceki Halleri

Şii

Hazret Ali, iman etmeden önce bir an dahi küfür üzere yaşamadı. Fakat aynı şeyi **Ebu Bekir** ya da **Ömer** için söyleyemezsiniz. Bu zaviyeden bakıldığında **Hazret Ali’nin** bariz üstünlüğü vardır. Bu yüzden halifelik öncelikle O’nun hakkı olmalıdır.

Sünni

Sizin mantığınızla hareket edildiği takdirde Müslüman bir ailede doğan her çocuk ashaptan daha üstündür. Çünkü sahabenin çoğunluğu sonradan Müslüman oldu, Müslüman bir ailede doğup-ölenlerse hayatlarının başlangıcından sonuna kadar Müslüman olarak yaşadılar. Ne var ki **Allah Rasülü’nün** ﷺ hadisi bu mantığın yanlış olduğunu bildirmektedir.

O ﷺ ashabını sair insanlarla mukayese sadedinde buyuruyor ki; “*Nefsim kudret elinde olan*

Allah'a yemin ederim ki her hangi biriniz Uhud dağı kadar altın infak etse onlardan birinin bir müdd, hatta yarım müdd sadakasına yetişmez.”¹⁸

Çünkü Onlar, -yine **Fahr-i Kâinat Efendimiz'in** ﷺ ifadesiyle- bütün zamanların en hayırlı kuşağıdır.¹⁹

Ayrıca Hadis-i Şerifler tövbenin geçmişte yapılan bütün günahları kesip attığını bildirmektedir. Buna rağmen böyle konuşmanız bana acaba muhatabım **Hazreti Ebu Bekir**ya da **Hazreti Ömer'in** tövbelerini kabul etmeme gibi ilahi bir yetkiyle mi mücehhezdir kanaatinin oluşmasına sebep oldu.

Akrabalık Referans Olsa İdi Halife Hazreti Abbas Olurdu

Şii

Hazreti Ali, **Allah Rasulü'nün** ﷺ amcasının oğlu, kızı **Fatma'nın** eşi ve de ahiret kardeşidir. Bütün bunlar **O'nun** (Radiyallâhu Anh) üstünlüğüne işaret etmektedir. Benzer meziyetleri başka hangi sahabi de görebilirsiniz?

Sünni

Eğer “karabet” cihetiyle **Allah Rasulüne** ﷺ yakınlık “devlet başkanı” seçilmek için gerekli olsaydı halife, **Hazreti Ali** değil, **Efendimiz'in** ﷺ amcası **Abbas** olmalıydı. Çünkü amca, kişiye amcaoğlundan daha yakındır. Fakat kimse **Hazreti Abbas** adına böyle bir iddiada bulunmamıştır. Çünkü İslam'da üstünlükler neseplere göre değil ilim ve takvaya göre ayarlanmıştır. Ayrıca krallıkla yönetilen ülkelerde esas olan, bir sistemi İslam adına bağlayıcı kabul etmek “beşeri” olanı “ilahi” olandan daha üstün kabul etmek anlamına da gelir.

Hazreti Ali bahsettiğiniz özelliklerle nasıl şerefyâb olduysa benzer hususiyetler Şeyhayn içinde geçerlidir. **Hz Ebu Bekir**, dünya ve ahirette **Allah Rasulü'nün** ﷺ eşi, Cebrail'in selamladığı ve hakkında tam on ayet getirdiği **Hz Aişe'nin** babasıdır. **Hazreti Ömer'in** kızı **Hafsa'da** **Efendimiz'in** ﷺ eşidir.

Şeyhayn'ın Hizmeti

Şii

Allah Rasulü'nden ﷺ sonra İslam'a en büyük hizmeti **Hazreti Ali** yapmıştır. Tebliğde de, muharebede de en önde O vardır. Kale kapıları O'nun elleriyle açılmıştır.

“Saadet Asrı”nın hangi şubesine bakarsanız bakın görürsünüz ki, **Ali** (Radiyallâhu Anh) olmak adeta her yerde en önde durmak demektir. Aynı şeyleri **Şeyhayn** için söylemek mümkün değildir.

Sünni

Muhakkak ki **Hazreti Ali** büyük hizmetlere imza atmıştır. Fakat **Hazreti Ebu Bekir** ile **Ömer'in** yaptığı hizmetler gerek keyfiyet ve gerekse de kemmiyet açısından çok daha ileri derecededir. Söylediklerimizi daha somut bir çerçevede izah etme gerekirse şunlar söylenebilir:

Ebu Bekr'in (Radiyallâhu Anh) İslam'a olan pazarlıksız teslimiyeti o kadar içtendi ki **Allah Rasulü** ﷺ hiç tereddüt etmeden O'nun malı üzerinde kendi malı gibi tasarrufta bulunurdu.

Müslüman olduğu gün yanındaki kırk bin dirhemi infak etmişti.²⁰ Ezilen Müslüman köleler O'nun paralarıyla azat olmuştu. Sehl ve Süheyl'den satın alınan Mescid-i Nebevi'nin arsa parası O'nun altınlarıydı.

Allah Rasulü'nün ﷺ ahirete irtihali ardından başlayan “irtidat” hareketleri O'nun mukavemetiyle etkisiz hale getirildi. Namazla zekatın arasını ayırıp “Biz zekat vermeyiz” diyenlerle o harp etti. Yemame'de **Müseylemetü'l-Kezzab'ı** yere seren **Halid b. Velid** (Radiyallâhu Anh) O'nun komutanıydı. Dolayısıyla **Müseyleme'yi** öldüren **Hz Vahşi** de O'nun askeriydi.²¹

Yemame sonrası gündeme oturan “Kur'an nasıl korunacak” endişelerini izale eden Kur'an'ı Kerim'in cem edilişi **Ebu Bekir'in** (Radiyallâhu Anh) emriyle (**Hazreti Ömer'in** (Radiyallâhu Anh) teklifi) oldu.²²

Hazreti Ömer (Radiyallâhu Anh) zamanda İslam yeni iklimlere açıldı. Müslümanlar yeni ülkelerle tanıştı. Büyük fütihat yapıldı. İslam devleti kurumsallaştı. Farklı kültürlerle bir arada olmanın doğal sonucu olarak ortaya çıkan sorunları yaptığı ictihatlarla aştı. İslam'ı hayata müdahil kıldı.

Hanefi, Mâliki ve Şâfiî mezhebinin bir çok esası **Hazreti Ömer'in** o ictihatlarına dayanmaktadır. Nitekim Hanefi mezhebinin isnadgâhı **Abdullah b. Mes'ud'un** hocası **Hazreti Ömer** idi.

Allah Rasulü'nün ﷺ vaz' ettiği ölçüler dahilinde oluşan meşhur dört mezhepte **Şeyhayn'in** etkisi barizdir. Bu yüzden fıkıhın gelişmesinin hakiki sebeplerinden biri de onlardır. Yapılan bütün hasenata ortaklardır. Ne var ki **Şeyhayn'in** yaptığı hizmetler cinsinden **Hazreti Ali** pek bir şey yapamamıştır. Devr-i hilafetin de hiçbir küfür diyarı fethedilememiştir. Çünkü neredeyse bütün mesaisini iç karışıklıkları izale etmeye hasretmiştir.

Şii

Madem İslam dünyasında yapılan bütün hasenata ortaklardır **Muaviye'nin** (Radiyallâhu Anh) oğlu **Yezid'in** Kerbela'da **Hazreti Hüseyin'i** (Radiyallâhu Anh) şehit etmesine de ortak mıdır?

Sünni

Nasıl ki **Hazreti Ali** Efendimiz, O'na aidiyet iddiasında bulunan **İmamiyye, İsmailiyye ve Zeydi'yye'nin** sapıklıklarına ortak değildir. Tıpkı bunun gibi **Şeyhayn'de Yezid'in** fiillerinden mesul değildir.

Ebu Bekir'in Hilafeti

Şii

Hazreti Ali'nin imametina dair getirdiğim rivayetlerin tamamını indi te'viller olarak nitelediniz. En azından **Şia'nın** indi de kabul etseniz bu kadar delili var. **Ehl-i Sünnet'in Hz Ebu Bekir'in** hilafetine dair tek bir delili mevcut mudur?

“Beni Bulamazsan Ebu Bekir'e Sor”

Sünni

Hazreti Ebu Bekir'in ilklerin imamı olduğuna dair **Fahri Kainat Efendimiz'den** ﷺ mervi bir çok haber vardır. Onlardan bir kaçını tadat edersek şunları söyleyebiliriz; **Allah Rasulü** ﷺ *“Benden sonra Ebu Bekir ve Ömer'e uyun”* buyurmaktadır.²³ **Efendimiz'in** ﷺ ümmetten **Ebu Bekir** adına talep ettiği iktida dini ve dünyevi bütün işleri kapsamaktadır. Bunun için de **Ebu Bekir'in** idare makamında olması gerekmektedir. Orası ise imamettir.

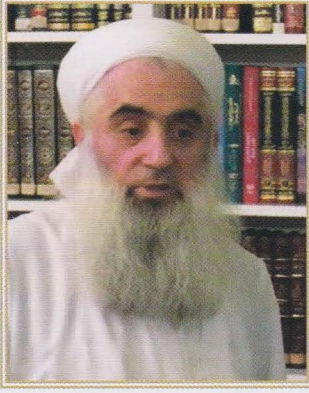
Devr-i Risalet'te **Efendimiz'in** ﷺ yanına bir kadın gelir.

Ayrılırken, **Allah Rasulü** ﷺ tekrar gelmesini söyler. **Kadın**, sanki ölümü kastederek *“Geldiğimde seni bulamazsam ne yapayım Ya Rasullallah ﷺ”* diye sorar. **Efendimiz** ﷺ; *“Beni bulamazsan Ebu Bekir'e git.”* diye karşılık verir. **Allah Rasulü** ﷺ kendisinden sonra ümmetinin sorularının muhatabı **Ebu Bekir'i** gösterir.

Enes b. Malik naklediyor; Benu Mustalik kabilesi *“Senden sonra zekatları kime vereceğiz?”* diye sormak için **beniAllah Rasulü'ne** ﷺ gönderdi. Geldim, sordum. Buyurdular ki; *“Ebu Bekir”*e versinler.²⁴

Kaynaklar

1. Buhari, Kitabu'l-Cenaiz, 5; Fedail-u Ashabi'n-Nebi, 5; İbn Mace, Sünen, 83; Ahmed b. Hanbel, Müsned, VI, 220.
2. Mes'ud b. Ömer b. Abdillâh Teftazani, Şerhu'l-Makasid, Daru'l-Kutubi'l-İlmiyye, Beyrut, 2001, III, 474.
3. Seyyid Şerif Ali Muhammed Cürçani, Şerhu'l-Mevakif, Daru'l-Kutubi'l-İlmiyye, Beyrut, 1998, VIII, 378.
4. Bkz. Teftazani, a.g.e., III, 495.
5. Kur'an, Maide (5): 55.
6. Kur'an Maide (5): 51.
7. Kur'an, Maide (5): 57.
8. Ayrıntı için bkz. Fahrüddin Muhammed b. Ömer Razi, et-Tefsiru'l-Kebîr, Daru'l-Kutubi'l-İlmiyye, Beyrut, 1990, XII, 24-25; Teftazani, a.g.e., III, s.501-503.
9. Bkz. Buhari, Menakib, 1; Tirmizi, Tefsir-u Suret-i 42, 1; Ahmed, Müsned, I, 286.
10. Kur'an, Tevbe (9):40.
11. Tirmizi Sünen, V, 619, Ahmed, Müsned, IV, s.154; Şihabuddin Ebû'l-Fadl Ahmed b. Ali İbn Hacer Askalani, Fethu'l-Bâri bi Şerh-i Sahih-i'l-Buhâri, Daru İhyai't-Türasi'l-Arabi, Beyrut, 1988, VII, 51.
12. 14. Tirmizi, Menakib, 5; İbn Mace, Sünen (Mukaddime), 11.
13. Kur'an, Tevbe (9):71.
15. Buhari, Fedail-u Ashabi'n-Nebi, 9; Tirmizi Menakib, 20; İbn Mace, Mukaddime, 11; Ahmed, Müsned, I, 170.
16. Muhyiddin Ebû Zekeriyya Yahya b. Şeref Nevevi, Şerh-u Sahih-i Müslim, (tah. M.Fuad Abdalbaki), Daru'l-Kutubi'l-İlmiyye, Beyrut, 1995, I, 195; İsmail b. Muhammed b. Abdilhadi Aclûni, Keşfu'l-Hafâ ve Müzilu'l-İlbas amma İştêhere mine'l-Ehâdisi ala Elsineti'n-Nâs, Daru'l-Kutubi'l-İlmiyye, Beyrut, 1997, II, 550.
17. Muhammed Rıza, Muhammed Rasûlullah, Beyrut, ty., s. 418.
18. Buhari, 62/Kitab-u Fedaili's-Sahabe, 5; Müslim, 44/Kitab-u Fedaili's-Sahabe, 54; Tirmizi, Sünen, 50/Kitabu'l-Menakib, 58.
19. Buhari, Sahih, II, 932; Müslim, Sahih, IV,1962; Tirmizi, Sünen, IV, 549; İbn Mace, Sünen, II,791.
20. Celaluddin Suyuti, Tarihu'l-Hulefa, Daru'l-Marife, Beyrut, 1996, s.40.
21. Suyuti, a.g.e., s. 70.
22. Buhari, Sahih, IV, 225, IX, 92-93.
23. Tirmizi, Sünen, V, 672; Hakim, Müstedrek, III,79-80.
24. Hakim, Müstedrek, III, 82.

HÜSEYİN AVNİ
KANSIZOĞLU

SİHİR DİYE BİR ŞEY VAR MIDIR? GERÇEK MİDİR? -I-

S elef-i Sâlihîn'i (Sahâbe'yi, Tâbiûn'u ve ilk Müctehid imamlarımızı), diğer fu-kahâmızı, Muhaddislerimizi, Müfessirlerimizi, Akâid âlimlerimizi ve eserlerini hiçe sayan aklı-nı putlaştıran câhil ve bir o kadar da edebsiz bir nesil türetilmiştir. Her hususta bilir bilmez avurtlarını şişire şişire konuşan bu ecvef ve kof zavallılar **sihir** mevzuunda da ciddiyetsizce ve câhilâne konuşmaktadırlar... "**Sihir**" mes'e-lesi de sözü edilen şu kimseler tarafından üzerinde gelişi güzel konuşulan hususlardandır.

Bu yüzden **Sihir** bahsini bir **Mukaddime**, sekiz **Mes'e-le** ve bir **Netîce** çerçevesinde ele alıp îzâh etmeye çalışacağız. **Mukaddime**, mevzû'un, târîhin seyri içindeki yeri ve arka planı, **Birinci Mes'ele**, sihrin ma'nâsı ve ne demek olduğu, **İkinci Mes'ele**, sihrin çeşitleri, **Üçüncü Mes'ele**, sihrin hakîkatinin olup olmadığı, **Dördüncü Mes'ele**, 'sihrin hakîkati vardır' diyenlerin delîlleri, **Beşinci Mes'ele**, 'sihrin hakîkati ve te'sîri yoktur' diyenlerin delîlleri, **Altıncı Mes'ele**, Ehl-i Sünnet âlimlerinin, Mu'tezile'nin delîl zannettikleri şübhelerine cevâbları, **Yedinci Mes'ele**, sihrin hükmünün ne olduğu, **Sekizinci Mes'ele**, Hayretin Karaman'ın "**Büyü**" başlıklı makâlesinin kısa tahlîli, **Netîce** de, Ehl-i Sünnet anlayışının yıkılıp yok edilmesinin işi ne-relere vardıracağı hakkındadır. Tevfik sadece Allah'tandır.

Mukaddime

Bir yanda Kur'ân ve Sünnet'i, Resûlüllâh sallallahu aleyhi ve sellem ve Ashâb radiyellâhu anhum gibi anlayıp anlatan ve aklını bu noktada kullanmak-la akıllılık yapan Ehl-i Sünnet âlimleri... Diğer yanda Kur'ân ve Sünnet'i aklının ve canının anlayıp ma'nâlandırmak istediği gibi anlayıp ma'nâlandıran ve karın-canın sırtına koca dağı yüklerce-sine akıllarına hiçbir zaman kaldıramayacakları kadar ağır yükü yüklemekle akılsızlık yapan akılcı akılsızlar tâifesi Mu'tezile ve onların kör taklîdçileri. Bu iki tâifenin, yani **Ehl-i Hak** ile **Ehl-i Bid'at ve Hevâ'nın**, arasındaki anlaşmazlık noktalarından biri de **sihir** mevzû'udur.

Târîhin her devrinde, akla ancak kaldıracacağı kadar yük yükleyenler akıllıca iş yapmışlar, rasyonalistler (akılcılar) ise hep akılsızlık yapagelmişlerdir. Onlar her zaman akıllı -ya kaldıramayacağını bile bile veya ne kadar yüklenileceğini yine akla danışarak devir girdabına kapılarak- olmayacak kadar ağır yük altına koymuşlar ve akıl olmaktan çıkarmışlardır. Günümüzdeki rasyonalistlere göre çok daha seviyeli ve akıllı olan geçmiş rasyonalistlerin, Ehl-i Sünnet'e karşı olan bütün kanâatlerinde târîhin ve tenâkuzlarının şehâdetiyle akılsızlık yapmış olmaları katıyyetle sübût bulmuştur.

Bu mühim nokta göz önünde bulundurulacak olursa, onların çok kötü kopyaları mesâbesindeki zamâne akılsız akılcılarının seviyesini varınız sizler tasavvur ediniz. İşin en mühim, en can alıcı, en heyecanlandırıcı ve en düşündürücü yanı da -âciz kanaatimce- şudur: Bu akılcı akılsızlar, hep zâlim ve despot padişahların, şeflerin, liderlerin ve iktidarların dönemlerinde tutunabildiler, desteklendiler ve beslendiler. Hep sırtlarını zâlimlere dayayarak Ehl-i Sünnet taraftarlarına kan kusturdular. Her zaman, zâlimlerle anlaşmalı ve sözleşmeli olarak yaşadılar ve geliştirdiler. Ancak, bâtil yok olmaya mahkûm olduğu için, hicri dördüncü asırdan itibaren târîhin çöplüğüne fırlatıldılar, sesleri solukları kesildi.

Nihâyet, geçen asrın sonlarında, gittikçe zayıflayan Ümmet, küfür milleti tarafından iyice ablukaya alınıp, kendi içindeki beyinsizler yardımıyla tamamen felç edilince, bu rasyonalistler tekrâr devreye sokuldu. İngilizlerin Mısır Hıdivliğine tazyik ederek, Mason Abduh'u nasıl işbaşına getirdiklerini, İngiliz yetkilinin ağzından, büyük muhaddis Allâme Kevserî, Nazratu'n-Âbire'sinin başlarında ibretli bir şekilde anlatır. Mason biraderler Abduhların, Reşid Rızâların, Merağîlerin, Mahmûd Şeltûtuların, Tahâ Hüseyinlerin, Ferid Vecdilerin dîne nasıl hıyânet ettiklerinin safahatını Şeyhu'l-İslâm Mustafa Sabri Efendinin, Mevkıfu'l-Akl ve'l-İlm'inde ibretle okuyabilirsiniz. Aynı zamanda, çağdaş rasyonalizmin veya '**Neo Mu'tezile**'nin erkan-ı harbiyesi olan ekip Mısır'da işbaşında bulundurulup geliştirilmekle kalınmayıp, tohumlarını bütün dünyaya yaymalarında da onlara yardımcı olundu. Öte yandan, daha önce Hindistan'da sömürgeci İngilizler tarafından tezgâhlanan Kadiyânîlik nebîsi ve fitnesi ile işlerini yürüten küfür cephesi, oryantlizmin destek atışlarıyla da kuvvetlendirdiği bu iki fitne karargâhının birbirleriyle paslaşmasını temin etti.

Söz misâli, Kadiyânîlerden olan birisi, Ezher Şeyhi Merağî'ye, '**İsa aleyhisselâm'ın âhir zamanda inip inmeyeceğini**' soruyor, o, işi Mahmûd Şeltût'a havâle ediyor. O da Mü'minlerin İcmâi ile bir îmân unsuru olan nüzûl hakikatini inkâr ediyor, **gelmeyeceğini** söylüyor, Kadiyânîliğin bu iddiası böylece Mısır cephesince de imzalanmış oluyordu.

Bu cephe, dedikleriyle, yazdıklarıyla ve fetvâlarıyla, her zaman -bilerek veya bilmeyerek- Ehl-i Sünnet'i, hatta bizzat Kur'ân'ı ve Sünnet'i hedef almıştır. Abduh ve Reşid Rıza biraderlerin Menâr'ı, Mahmûd Şeltût'un fetvâları ve diğerleri... Garb medeniyeti karşısında aşağılık kompleksine kapılan bu şahsiyyet müflisi sürünün hepsinin hedefi budur. Bu cephenin Ehl-i Sünnet'e karşı giriştiği taarruzun mühim bir noktası da işte bu **sihir** mes'elesidir.

Öyleyse bu meseleyi etraflıca ele alalım. Tefvik sadece Allahdandır.

Birinci Mes'ele Sihir ne demektir?

Bu mes'eleyi birkaç yönü ile ele alalım: **Bir: Lügâtlarda sihir.**

- "Sihir, zebûn etmek, alda(t)mak, almak, cadılık etmek, bâtil bir şeyi (asılsız olanı) sûret-i haktan göstermek."^[1]

- "**İbnu Fâris** şöyle dedi: Sihir, bâtili hakk sûretinde çıkarmak demektir. Kelâmı ile onu sihirledi, demek, sözün inceliği ve güzel terkibi ile onu (kendine) meylettirdi, demektir."^[2]

- "Sihir, kapıp almak demektir. Me'hazı (Alındığı yer) küçük ve ince her bir şey sihirdir." "Sehr, seher, suhr, akciğere derler..."^[3]

- "Sihir ki, cadılığa denir, aslında (ilk icad edilmişinde) bir adamın akciğere vurup onu değişen ve sersemleşen biri etmek ma'nâsında master olup, sonra (bunu) cadılıkta kullandılar."^[4]

İki: Istılahta (Bir Terim Olarak) Sihir

Fahrudîn-i Râzî, Tefsîr'inde şöyle dedi: "Sihir lafzı

Şerâat örfünde, sebebi gizli kalmakta ve hakikatinden başka bir biçimde hayâl edilmekte olan, yaldızlamak, karıştırmak ve aldatmak şeklinde olan her bir şeye aittir."^[5]

Râğb, el-Müfredât'da şöyle demektedir: "Sihir bir takım ma'nâlara gelir:

Birincisi, aldatmak, hakikati olmayan hayâl göstermeler, göz boyayıcının el hafifliği ve çabukluğu ile yapmakta olduğu şeylerden gözleri başka taraflara çevirmesi gibi.

İkincisi, şeytâna bir şekilde yaklaşarak onun yardımını celb etmek.

Üçüncüsü, pelteklerin, bir şey doğru konuşmayanların (beyinsizlerin-Tânevî) gittiği şey, sâhib olduğu kanaat. Bu bir fiilin ismidir. Bu sihrin kuvvetinden ötürü sûretleri ve tabiatları değiştirdiğini, insanı eşek, yaptığını iddiâ ediyorlar, ama bunun âlimlere göre hakîkati yoktur. (Bu görüş Mu'tezile'nin görüşüne yatkındır.)^[6]

Keşşâfu Istulâhâtî'l-Fünûn sâhibi **Mevlevî Muhammed Alî İbnu Alî et-Tânevî** (Ö:1158 h.) şöyle demektedir: "Sihir, sebebi gizli kalan, bir şeyi hakîkatinden çevirdiği zannını uyandıran bir fiildir (iştir). **İbnu Mes'ûd** böyle dedi. **Keşfu'l-Keşşâf**'ta şöyle denildi: Sihir, lügatin aslında, **çevirmek** demektir. **Ezherî** bunu, **Ferrâ**'dan ve **Yûnus**'tan hikâye etti ve şöyle dedi: Sihir, bir şeyi yönünden çevirdiği için, sihir diye isimlendirildi. Sanki, sihir eden, bâtılı hakk, yani hakk sûretinde, gösterince, o şeyi hakîkatinden çevirmiş oluyor. **Leys**'den sihrin, **kendisiyle şeytâna yaklaşılan ve onun yardımı olan bir ameldir**, dediği anlatıldı...

Fıkıh kitâblarında, i'timâd edilebilecek bir sihir ta'rîfi bana ulaşmadı. En isâbetli ta'rîf şu olabilir: **Sihir, şeraitte harâm olan bir söz veya fiil yardımı ile olan harikulade bir iş yapmak demektir ki Allah imtihan anında bunun hâsıl olmasına dâir kanununu icrâ eder.**

Ravza'da, (musannifi) **İmâmu'l-Haremeyn**'in

el-İrşâd isimli kitâbından şu nakli yaptılar: Nasıl ki kerâmet sadece takvâ sâhiblerinin elinde zuhûr ederse, sihir de ancak fâsığın elinde zuhûr eder.

Beydâvî, tefsîrinde şöyle denildi: Sihir ile murâd edilen, elde edilmesinde şeytâna yaklaşılmaktan faydalanılan şeydir ki, insanın kendisi bunu yapmakta müstakil değildir. Bu, ancak şerli olmakta ve nefis pisliğinde şeytâna benzeyen kimse tarafından elde edilir. Zîrâ, benzerlik bir arada olmak ve yardımlaşma için şarttır. İşte, sihirbaz(ın sihri) ile nebî(nin mu'cizesi) ve velî(nin kerâmeti) bununla birbirinden ayrılır.

Hîle sâhiblerinin, âletler veya ilaçların yardımıyla yaptıkları veya el çabukluğuna sâhib olan kimselerin göstermekte oldukları gibi, şaşılacak, tuhaf görülecek şeylere gelince, bunlar (sihir gibi) kınanan şeyler değildir. Bunlara sihir denilmesi mecâz yoluyla veya onlardaki (sanat) inceliğ(i) sebebiyledir. Zîrâ sihir asıl'da, sebebi gizli olan şey için icâd edilmiştir. [(**Beydâvî**'den nakil) bitti.]

Fetâvâ el-Hammâdiyye'de şöyle denilmiştir: Sihir, cevherlerin havassını ve yıldızların doğduğu vakit ve yerler hakkında olan hesâb işlemlerini bilmekten istifâdeyle elde edilen bir çeşit şeydir. O cevherlerden, büyülenecek olan kimşenin sûretinde, belli bir heykel edinilir. Şerîat'e ters düşen kötü sözler ve küfür sözlerini telaffuz etmek de buna ilâve edilir. Bunların isimlerinin anılmasında şeytânlardan yardım beklenir. Bütün bunların tamamından, Allah'ın âdetini (kanununu) icrâ etmesi hükmüyle, sihirlenen şahısta ğarîb (görülmedik) hâller hâsıl olur...^[2] (**Keşşâfu Istulâhâtî'l-Fünûn'dan Nakil Bitti.**)

İkinci Mes'ele

Kaç Çeşit Sihir Vardır?

İslâmî eserlerde sihrin birçok çeşidinden söz edilir. Cessâs'ın Ahkâm-ı Kur'an'ında, Râzî'nin Tefsîr-i Kebîr'inde, Râğıb'ın Müfredât'ında, Semîn'in Umdetu'l-Huffâz'ında, Tânevî'nin Ahkâm-ı Kur'an'ında ve başka eserlerde bu husûsta geniş bilgiler vardır. Biz burada Tefsîr-i Kebîr'den kısaltarak bir nakil yapacağız. Zîrâ bilebildiğimiz ve görebildiğimiz kadarıyla en güzel taksîm ve tafsîl orada vardır.

Râzî, tefsîrinde sihrin sekiz çeşidini zikreder:

"**Sihrin birinci çeşidi**, eski zamanda yaşamış Keldâniler ile Kestânilerin sihri. Bunlar yıldızlara tapan, yıldızların bu kâinatı idâre ettiğini zanneden, hayır ile şerrin mutluluk ile uğursuzluğun yıldızlardan olduğuna inanan bir topluluk olup, Hak teâlâ'nın, görüşlerini geçersiz kılmak ve mezheplerini reddetmek için Hz. İbrâhîm'i gönderdiği kavimdir.

Sihrin ikinci çeşidi, vehim sâhiblerinin ve kuvvetli nefislerin (ruhların) sihridir. Âlimler şöyle demiştir.

İnsanlar, herkesin kendisine '**ben**' diye işaret ettikleri şeyin ne olduğu hususunda ihtilâf etmişlerdir. Bazıları, onun insanın bu bünyesi olduğunu, bazıları onun bu bünye içinde bir cisim olduğunu, bazıları da, onun ne cisim ne de cisimle ilgili bir şey olmadığı hâlde var olan bir şey olduğunu söylemişlerdir. Biz insanın bu bünye olduğunu ve bu bünyenin dört ana unsurdan (enâsır-ı erbaa) meydana geldiğini söylediğimiz zaman, bazı soğuk rüzgârlar sırasında, o insanın mizâcının herhangi yönden bambaşka bir mizâc haline gelmesi, bunun da cismi şekillendirmeye ve bizim bilemediğimiz ve bilmemiz imkânsız olan şeyleri bilmeye muktedir olmayı gerektirmesi niçin câiz olmasın? Eğer biz: '**insan bu bünye içinde dolaşan bir cisimdir**' dersek, söylenecek söz budur. Fakat, '**İnsan nefistir**' dersek, o zaman, nefislerin çeşitli olduğunu, bazı nefislerin zâtları gereği bu ğarîb olaylara güçleri olduğu takdîrde, ğâîb olan sırlara muttali olabileceklerini söylemek niçin câiz olmasın? Bu ihtimâlin yanlış olduğuna dâir, yukarıda geçmiş olan açıklamalardan başka bir delîl yoktur. Yukarıdaki açıklamaların ise bâtil olduğu ortaya çıkmıştır.

Sihrin üçüncü çeşidi, yerdeki rûhlardan (cinlerden) yardım dilemektir. Bil ki, cinlerden yardım husûsundaki görüşe gelince, müteahhîr felsefeciler ve Mû'tezile ulemâsı, bunu kabûl etmemişlerdir. Ama önde gelen felsefecilere gelince, onlar bu husûsla ilgili hükmü inkâr etmemişlerdir. Ne var ki onlar bunu, **yere ait rûhlar** diye isimlendirmişlerdir. Bunlar, haddi zâtında kendi aralarında farklılık gösterirler. Bunların bir kısmı hayırlı, bir kısmı da şerlidirler. Hayırlı olanlar, mü'min cinler, şerli olanlar ise, cinlerin kâfirleri ile şeytânlarıdır.

Sihrin dördüncü çeşidi, tahayyulât ve göz-bağcılığıdır.

Sihrin beşinci çeşidi, bazen hendesî (geometrik) oranlara, bazen de çeşitli sanat hîlelerine göre yapılmış âletlerin birleştirilmesi ile ortaya çıkartılan ve insanı şaşırtan işlerdir. Meselâ, birbirleriyle dövüşen, biri diğerini öldüren iki süvâri gibi; elinde borazan bulunan ve bir at üzerinde olan, gündüzün her saati geçtiğinde hiç kimse ona dokunmadığı halde borazanını çalan süvâri (heykeli) gibi.

Yine bu cümleden olarak Rumların, Hintlilerin çizmiş oldukları ve bakanların onun resim mi insan mı olduğunu ayırt edemedikleri resimler vardır. Hatta onlar, ağlayan ve gülen resimler çizerler. Hatta onlar bundan da öteye sevinç, utanç ve alay ifâde eden gülmeleri dahî birbirinden farklı yaparlar. İşte bütün bunlar, insanın muhayyilesini aldatan ince işler cümlesindedir. Firavun'un sihirbazlarının sihri de bu çeşittendir. Saatlerin yapısı da bu bâbtandır. Bu konuya ağır yükleri kaldırma, çekme (Cerru'l-Eskal) ilmi de dâhildir. Bu da çok büyük ağırlıkları hafif ve basit âletlerle çekmektir. Bunun hakîkatte sihirden sayılmaması gerekir. Çünkü bunların dayandığı bilinen pek ince sebepleri vardır. Kim onları bilir ve öğrenirse bu işleri yapabilir. Fakat diğer insanlar bunu sihir sanmışlardır.

Sihrin altıncı çeşidi, ilaçların özelliklerinden istifâde edilerek yapılan sihirlerdir. Meselâ insanın yemeğine -eşeğin beyni gibi- akli uyuşturan bazı ilaçların konulması, sarhoş edici uyuşturucuların katılması. İnsan eşek beyni yediğinde salaklaşır ve zihni azalır. Bil ki bu özellikleri inkâr etmeye imkân yoktur. Çünkü mıknatısın eseri gözle görülmektedir. Ne var ki insanlar bu husûsa fazla ehemmiyet verip doğruyu yalana, bâtili hakka karıştırmışlardır.

Sihrin yedinci çeşidi, kalbi bağlamaktır. Bu da sihirbazın İsm-i a'zam duâsını bildiğini, cinlerin kendisine itâat edip pek çok işte kendisine boyun eğdiklerini iddiâ etmesidir. Onun bu sözlerini dinleyen kimse zayıf akıllı ve temyîz kâbiliyeti olmayan birisi olduğunda, bunların gerçek olduğuna inanır ve kalbi buna bağlanır (aldanır). Böylece bu kimsede bir çeşit korku ve çekingenlik hâsıl olur. Korku meydana geldiğinde hissî kuvvetleri zayıflar, böylece de sihirbaz o zaman ona istediğini yapabilir. Bu işleri deneyen, ilim ehlinin durumlarını bilen kimse, işleri yaptırma ve sırları gizleme husûsunda kalbin bağlamasının pek büyük te'sîrleri olduğunu anlar.

Sihrin sekizinci çeşidi, şudur: Söz taşımak ve kıskırtmacılık gibi şeylere gayret etmek de, latîf ve gizli şeylerdendir. Bu, insanlar arasında yaygındır. İşte bütün bu saydıklarımız, sihrin kısımları, çeşitleri ve bölümleri hakkında söylenen sözlerdir. Allah celle celâlühû en iyisini bilir."^[8]

Üçüncü Mes'ele

Sihrin Hakîkati Var mıdır?

Yazımızın en mühim mes'elesi işte bu mes'eledir.

Bu husûsu da birkaç noktada açıklığa kavuşturmak istiyoruz.

Bir: Sihrin çeşitlerinden birçoklarının hakîkatinin olmadığına ilim sâhiblerinin söz birliği vardır.

İki: Hârut ve Mârut kıssasında sözü edilen ve Buhârî ile **Müslim**'in rivâyet ettiği, Resûlüllâh sallâllâhu aleyhi ve sellem'e yapılan sihrin ve türünün hakîkatinin olduğunda Mu'tezile'nin hilâfı (karşıt görüşü) vardır. Onlar, sihrin bütün türlerinin vehim ve hayâlden ibâret olduğunu iddiâ ederler. Akıllarına sığdıramadıklarından, sihrin hakîkatini ve buna dâir âyetleri neredeyse tahrîf mertebesinde te'vîl, hadîsleri de kökten inkâr ederler. Bu yaptıklarına dayanak ettikleri, onlara göre hüccet (kesin delîl) bize (Ehl-i Sünnet'e) göre ise şübhe ve vehimlerini, bu fakîre göre de sihirlerini inşaallâh ileride iptâl edeceğiz.

Üç: Hanefîlerden Cessâs, Şâfiîlerden Ebû İshâk Esterâbâdi,^[9] de Mu'tezile'nin görüşündedirler. Allâme Cessâs'ın bir takım mevzûlarda Mu'tezile'nin görüşlerinden te'sîrlendiği, hatta kimi âlimlerce Mu'tezile'den olmakla suçlandığı erbâbına malumdur.

Dört: Cessâs'ın ve İbnu Hazm'ın dışında, hiçbir Ehl-i Sünnet âliminin eserinde **'sihrin hakîkati yoktur, vehim ve hayâlden ibârettir'** sözüne rastlamadığımız gibi, aksine, Ehl-i Sünnet eserler, **'sihrin hakîkati vardır'** sözüyle doludur.

Beş: Ehl-i Sünnet âlimlerinin, tefsîr, akâid ve hadîs şerhlerine dâir kitâblarından yüzlerce nakil yapmak mümkündür. Ayrıca kaynak vererek yazıyı uzatmaya gerek yoktur. Dileyen Şerh-i Mevâkîf, Şerh-i Makâsîd'a ve diğerlerine müracaat edebilir.

Altı: Muhterem Muhammed Ali es-Sâbûnî Ahkâm-ı Kur'an'ında her ne kadar, **'Ehl-i Sünnet'in cumhûru, sihrin hakîkatinin ve te'sîrinin olduğu, Mu'tezile ve Ehl-i Sünnet'in bir kısmı da sihrin hakîkatinin olmadığı görüşündedir'** diyorsa da bu, yanlıştır.

Zîrâ, Ehl-i Sünnetten Mu'tezile'ye yakın bir takım görüşleriyle, ulemânın, Mu'tezile'den olmakla ithâm ettikleri bir Cessâs ile kim olduğu ve görüşünü nerede belirttiği kesin bilinmeyen, Esterâbâdi mi, Esterâbâzi mi, Şafiî mi, Hanefî mi, Ebû Bekir mi, Ebû İshak mı, yoksa Ebû Ca'fer mi olduğu kesinleşmeyen bir zâtın şazz görüşleriyle Ehl-i Sünnetin icmâ'ı ortadan kalkar mı, kalkmaz mı, bu mes'ele, icmâ' mertebesinde cumhûr mertebesine düşer mi düşmez mi? Bunu, ilim ve insâf ehlinin takdîrlere bırakıyoruz.

Bir tarafta, tefsîrde, usul-ı fıkhîta ve fıkhîta zirve olan Cessâs'ın diğer tarafta bir takım şazz görüşleriyle başka bid'at mezheplerine meyletmesi, onu sahasında neredeyse erişilmez olmaktan düşürmez. Bu nev'i ğarâbetlere ilim sâhibleri yabancı değildir. Zemaşerî'leri, İbnu Ebi'l-İzz'leri, görmüyor muyuz?..

Yedi: İbnu Cerîrler, Beğâvîler, Râzîler, Kurtubîler, Kadı Beydavîler ve Hâşiyeleri, İbnu Kesîrler, Nesefîler, Mazharîler, Âlûsîler ve diğerleri. Bütün Ehl-i Sünnet tefsîrleri, (*Bakara:102*) Âyetinin ve Felâk ve Nâs sûrelerinin tefsîrlerinde **'sihrin hakîkati vardır'** derlerken, Mu'tezile ve onların kör taklitçileri **'yoktur'** demişler de ne olmuş? Akîdede Mu'tezilî, mezhebde de Şiî olan et-Tabersî, **'sihrin hakîkati yoktur'** dese ne çıkar? Cessâs'ın Ahkâm-ı'l-Kur'an'ı dışında hiçbir Ehl-i Sünnet tefsîrinden, **'Sihrin hakîkati yoktur'** sözü nakledilemez. İşte yüzlerce tefsîr. Yeni câhillerin tefsîr ismiyle yazdıkları **'tahrîfler'** ise ilim erbâbınca mühim değildir.

Şâfiîlerden **Ebû Bekr el-Esterâbâdi**, Âlûsî ve Zafer Ahmet et-Tânevî'ye göre de Hanefîlerden **Ebû Cafer el Esterâbâzîdir**.

O'nun kendi görüşüne vasıtasız ulaşamadık; elimizdeki tabakât ve terâcim kitâblarında hakîkî hüvviyetini kesin olarak tesbit edemedik.

Sekiz: El-Mevâkîf'da ve Şerhu'l-Mevâkîf'da, **sihrin hakîkatinin ve te'sîrinin olduğunda Ümmetin icmâ'ının bulunduğu** bildiriliyor.^[10] **Seyyid Şerif**, aynı yerde Kitâb'ın, Sünnet'in ve icmâ'-ı Ümmet'in bunu gösterdiğini, Kaderiyye'nin (Mu'tezile'nin) Kitâb'a, Sünnet'e ve İcmâ'-ı Ümmet'e ters düştüklerini, Sahâbe asrından muhâlifler ortaya çıkana kadar, **bu hususta söz birliği olduğunu** söylüyor.^[11]

Allâme Teftâzânî, Şerh-i Makâsıd^[12] ve diğerleri kitâblarında **sihrin hakikatının olduğunu** kabûl ediyorlar.

Dokuz: Hadîs mecmû'aları ve onların şerhleri de, sihrin hakikatının olduğuna dâir sözlerle doludur. Ehl-i Sünnet'ten bir tane muhâlif gösterilemez. İleride de geleceği üzere, bu husûstaki karşı şazz görüşler, esâsen olağanüstülüklerle mu'cize, kerâmet ve istidrâclara inanmamak hastalığından kaynaklanmaktadır.

Mu'cizeleri, fizîkî çerçevede ele alan pozitivist kafaların kronikleşmiş hastalıklarının tezâhüründen başka bir şey olmayan ibretlik bir manzara.

Dördüncü Mes'ele

"Sihrin Hakikati Vardır"

Diyenlerin Delillerinden Bir Kısmı

Bir: Sihrin Hakikatının ve Te'sîrinin Var Olduğunun Âyetten Delilleri

Birinci Âyet: '(Fir'avn'ın sihirbazları) Büyük bir sihir getirdiler (yaptılar)'.^[13]

İkinci Âyet: 'O ikisinden, kişi ile eşi arasını ayıracak şey (sihir) öğreniyorlar'.^[14]

Kişi ile eşinin ayrılmasına hayâl ve vehim sebeb olamayacağına göre, sihrin hakikati var.

Üçüncü Âyet: 'Hâlbuki onlar, onunla (sihirle), Allah'ın izni olmadan hiçbir kimseye zarar veremezler'.^[15]

Demek sihir zarar veriyormuş; öyleyse hakikati var.

Dördüncü Âyet:'De ki, ben durmadan düğümlere üfleyen kadınların şerrinden Allah'a sığınırım'.^[16]

İki: Sihrin Hakikatının ve Te'sîrinin Var Olduğunun Sünnetten Delilleri

Buhârî, Müslim ve Nesâî'nin rivâyet ettiğine göre, bir Yehûdî, Resûlüllâh sallellâhu aleyhi ve sellem'e sihir yaptı. Bunun üzerine O, birkaç gün hasta oldu. Sonra Cibrîl O'na geldi ve **Yehûdilerden bir adam sana sihir yaptı, şu kuyuda senin için düğümler yaptı,** dedi. Resûlüllâh sallellâhu aleyhi ve sellem hemen adam gönderdi, onu (sihri) çıkardı ve çözdü ve derhal kalktı.^[17]

Üç: Sihr'in Hakikatının ve Te'sîrinin Var Olduğunun İcmâ' Delili

Sahâbe ve sonradan gelen, Mu'tezile dışındaki âlim ve câhil herkes bu husûsta söz birliği etmişlerdir. Nitekim Seyyid Şerîf Cürçânî Şerh-i Mevâkîf'ta böyle demişti.^[18]

Beşinci Mes'ele

"Sihrin Te'sîri Yoktur"

Diyenlerin Delili Var mıdır?

Evet, **sihrin olmadığını** iddiâ edenler bu bâtil düşüncelerine dâir delîl olduğunu zannettikleri bir takım şübheler ileri sürmektedirler.

Âyet Delilleri: "İnsanların gözlerini sihirlediler"^[19]"Hemen ipleri değnekleri sihirleriyle yürüyor hayâlini uyandırıyor(du)"^[20]"Allah seni insanlardan koruyacaktır."^[21]"(Müşrikler) Sen, sadece büyülenen-lerdensin dediler."^[22]"Sihirbaz nerde olsa umduğuna ermez."^[23]

Sünnet Delilleri: Sünnet'ten delîlleri olamaz. Âyetlerin nazmı imtihan îcâbı olarak hadîsin tefsîrine muhtâcdır. Hevâlarına ters olan hadîsleri tepeleyince önleri açılıverdi.

Akil Delilleri: Şöyle bir akıl yürütmektedirler: Sihirbazların olağanüstülüklerine gücü yetseydi, nebîlerin mu'cizelerini tasdîk bâtil olur, hak bâtil ile karışır, nebî ile sihirbaz ayrılamazdı. Bunlar imkânsız olduğuna göre sihir diye bir şey olmaması lâzımdır.

Altıncı Mes'ele

Ehl-i Sünnet Âlimlerinin, Mu'tezile'nin Delil Zannettikleri Şübhelerine Cevâbı

Allame Teftâzânî kısaca şöyle diyor:

Bir: Eğer "sihir sahîh olsaydı, sihirbazlar bütün nebîlere ve sâlihlere zarar verirlerdi ve kendilerine büyük bir mülk hâsıl olurdu". Nebî sallellâhu aleyhi ve sellem nasıl sihirlenmiş olabilir? Hâlbuki Allah celle celâlühû "Allah seni insanlardan koruyacaktır" ve "sihirbaz nerde olsa umduğuna ermez" buyuruyor. Kâfirler Nebî sallellâhu aleyhi ve sellem büyülenmiş olmakla ayıplamışlardı. Hâlbuki onların yalancılar olduğu kesindir" **dense.**

Şöyle cevâb veririz: Sihir her asırda ve zamanda bulunmaz, her bir yerde olmaz. Her zaman hükmü geçerli olmaz. Nebî sallellâhu aleyhi ve sellem insanların onu helâk etmesinden yâhud Nebîliğine zarar vermelerinden korunmuştur. Yoksa bedenine zarar ve acı ulaştırmalarından korunmamıştır. (Nitekim taşlanıp kanı akıtılmış, vurulup dişi kırılmıştır.) Onun büyülenmiş olduğunu söylemekle kâfirler, **aklı sihirle yok edilen bir mecnûn olduğunu** kast ediyorlardı. (Hâlbuki bunun böyle olduğunda bir tartışma yoktur.

İki: Şâyet, "Mûsâ aleyhisselâm kıssasında, 'yürüyor zannı uyandırıyor'"^[24]sihrin hakikatinin olmadığını gösterir. Sihir hayâl uyandırma ve yaldızlamadan başkası değildir"**denirse;**

Şöyle cevâb veririz: Olabilir ki, onların sihiri, o hayâlî uyandırmaktır ki o gerçekleşmiştir. Eğer, sûret olduğu, (o anki sihir şeklinde) sihrin eserinin hayâl uyandırma olduğu kabûl edilse, bu, **sihrin hiçbir şekilde aslının olmadığını** göstermez.^[25]

Üç: Mu'cizeyle karışır iddiâsıyla sihrin hakikatini inkâr etmeye gelince...

Şöyle cevâb veririz: Mu'tezile, Ehl-i Sünnet-çe icmâ' ile kabûl edilen, evliyânın kerâmeti türünden olağanüstülükleri inkâr ederken de aynı iddiâyaya tutunuyor idi ama nâfile.

Müfessir Âlûsî de bu noktada şöyle diyor: "Nasıl ki melekler insanların hayırlı olanlarına ve ibâdetinde söz ve fiille Allah'a yaklaşmakta kendilerine benzeyenlerine yardım ederlerse, şeytânlar da aynı şekilde sözde, fiilde, i'tikâdda, habâset ve necâsette kendilerine benzeyen, şerli kimselere yardım ederler. Sihirbaz nebî ve velîden işte bununla ayrılır."^[26]

Yedinci Mes'ele

İslâm'a Göre Sihirin Hükmü Nedir?

Ulemâ bu mevzuda uzun uzun bilgi verdiyse de, Allâme Sâbûnî, mes'eleyi şöyle hulâsa ediyor:

İmam Ebû Hanîfe, sihirbazın kâfir olacağı görüşündedir. Onun katlini mübâh görmektedir. Ona göre, ondan, tevbe etmesi de istenmez. Ehl-i Kitâb'dan olan sihirbaz da Müslümanlardan olan sihirbaz gibidir.

İmam Şafî, kâfir olmadığı görüşündedir. Ona göre, başka birini öldürmeye kast etmedikçe (sihirbaz) öldürülmez.

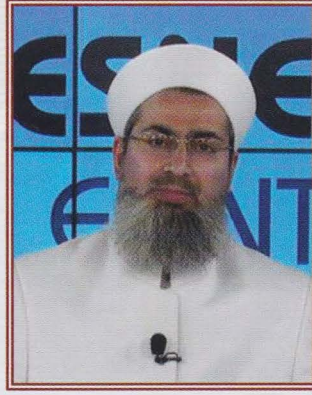
İmam Mâlik, sihirbazın kâfir olacağı kanaatinindedir. Müslüman olan sihirbazın öldürüleceği, Ehl-i kitâb'dan olanın ise öldürülmeyeceği görüşündedir."^[27]

Müfessir Âlûsî'nin dediğine göre, Hanefîlerde, **küfür ihtivâ eden sihri yapanın kâfir olacağını, küfür ihtivâ etmeyen sihri yapanın ise harâm işlemiş olacağını** söyleyenler de vardır ve bu görüş **İmam Mâtürîdî'ye** nisbet edilmiştir.^[28]

وَصَلَّى اللهُ عَلَى نَبِيِّنَا وَ عَلَى آلِهِ وَسَلَّمَ تَسْلِيمًا
كُلَّمَا ذَكَرَهُ الذَّاكِرُونَ وَ غَفَلَ عَنْ ذِكْرِهِ الْغَافِلُونَ
وَ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

Kaynaklar

- [1]Ahterî
- [2]Feyyûmî, el-Musbahu'l-Munîr
- [3]Er-Râzî, Muhtârû's-Sihâh
- [4]Âsım Efendi, Okyanus
- [5]Feyyûmî, el-Musbahu'l-Münir
- [6]Râğıb, el-Müfredât, Semin, Umdetu'l-Huffâz
- [7] Mevlevî Muhammed Alî İbnu Alî et-Tânevî, Keşşâfu Istilâhâtî'l-Fünûn (1/639)
- [8]Fahrüddîn er-Râzî, et-Tefsîru'l-Kebîr, Bakara,102. âyetinin tefsîri (1/625), Dâru İhyâi't-Türâsî'l-Arabî, ikinci baskı, 1417
- [9]Sözü edilen bu kişi, Kurtubî'ye göre Şafiilerden Ebû İshak Esterâbâdî, Kessâfu Istilâhâtî'l-Fünûn sâhibi Tânevi'ye göre
- [10]Adududdîn el-İcî ve Seyyid Şerîf el-Cürcânî, el-Mevâkıf ve Şerhu'l-Mevâkıf (2/416-417)
- [11]Adududdîn el-İcî ve Seyyid Şerîf el-Cürcânî, Metnü ve Şerhu'l-Mevâkıf (2/417)
- [12]Allâme Teftâzânî, Metnü ve Şerhu'l-Makâsîd (5/79-80-81)
- [13]Araf: 116
- [14]Bakara:102
- [15]Aynı âyetin devamı
- [16]Felâk: 4
- [17][Buhârî ve Müslim 'Âişe radiyellâhu an-hâ'dan, Nesâî, Zeyd İbnu Erkam radiyellâhu anhu'dan], Sâbûnî, Revâiu'l-Beyân (1/80-81)
- [18]Adududdîn el-İcî ve Seyyid Şerîf Cürcânî, Mevâkıf ve Şerhu'l-Mevâkıf (2/416-417), eski baskı.
- [19]Araf: 116.
- [20]Tâhâ:66
- [21]Mâide:67
- [22]Suarâ: 153
- [23]Tâhâ: 69
- [24]Tâhâ: 66
- [25]Teftâzânî, Metnü'l-Makâsîd (Şerhi ile berâber) (5/79)
- [26]Âlûsî, Rûhu'l-Meânî (1/338)
- [27]Muhammed Alî es-Sâbûnî, Revâiu'l-Beyân fî Ahkâmi'l-Kur'ân (1/86)
- [28]İmam Müfessir Âlûsî, Ruhu'l-Meânî (1/339)

MESNEVİHAN MURAT SOYDAN

Mesnevî'den Esintiler

MEVLÂNÂ VE MOĞOLLAR

f MESNEVİ SEVENLER

Hazret-i Mevlânâ asla bir Moğol ajanı ve işbirlikçisi değildir. O ancak;

اتَّقُوا مَجَالِسَ الْأَوْلِيَاءِ فَإِنَّهُمْ جَوَاسِيسُ الْقُلُوبِ
يَدْخُلُونَ فِي قُلُوبِكُمْ وَيَطَّلِعُونَ عَلَى أَسْرَارِكُمْ فَإِذَا
جَالَسْتُمُوهُمْ فَجَالِسُوهُمْ بِالصِّدْقِ

“Velilerin meclislerinden sakınınız. Zîra şüphesiz onlar kalp casuslarıdır. Sizin kalplerinize girerler ve sırlarınıza muttalî olurlar. O halde onlarla oturduğunuz zaman doğrulukla oturun” hadîs-i kudsîsinde bahsedilen, irşadda bulunabilmeleri için Allah’ın kendilerine kerâmet ihsân ettiği velîlerdendir.

Büyük Şeyh Efendi Mustafa İsmet Garîbullâh (*Kuddise Sirruhu*) da evliyânın bu özelliğinden bahisle;

**Sakın zannetme bilmez hâlini ol
Olur câsûs, bulup gönlüne bir yol**

**Haber verdi Hüdâ’dan böyle Rasûl
Bir oldu ekmele keff ile çöl**

**Bu câsûsdan bulup Hakk’a gidelim
Cemâl-i bâ kemâle seyr edelim**

(*Risâle-i Kudsiye, sh:40*) buyurmuşlardır.

Mevlânâ’nın, Tezkiretü’l Evliyâ, Mantuku’t Tayr, Pend-nâme gibi meşhur eserlerin sâhibi, âriflerin dili Ferîdüddîn Attâr (*Kuddise Sirruhu*)ya özel bir sevgi ve bağlılığı vardı.

Ferîdüddîn Attâr, Mevlânâ’nın babası Sultânü’l Ulemâ Bahâüddîn Veled gibi Necmeddîn-i Kübrâ Hazretlerine (*Kaddesallâhu Esrârahum*) bağlı idi. Böylelikle pîrdaş idiler.

Necmeddîn Kübrâ (*Kuddise Sirruhu*) Kübreviyye Tarîkatının kurucusu, âlim, ârif bir mürşid-i kâ-mildi.

Bir çok tasavvuf büyüğünün yetişmesine vesîle olmuş, değerli eserler yazmış ve döneminin buhranlı zamanında müritleriyle beraber İslâm beldelerini işgal eden Moğollara karşı kahramanca savaşarak şehîd olmuştur. Moğollar Harzem üzerine yürüdüklerinde Sultan Mahmud Harzemşah dâhil pek çok devlet erkânı ve âlimlerin dahi memleketlerinden kaçtığı bir sırada, dostlarının tüm ısrarlarına rağmen o yerinden ayrılmamış ve “Ben burada şehîdlik arzularım, bana başka tarafa gitmeye izin yoktur” buyurmuştur.

Halbuki Moğolların başbuğu da, Necmeddîn-i Kübrâ Hazretlerine, askerleri tarafından öldürülmemesi için, kendileri şehre girmeden çıkıp gitmesi için haber göndermişti. İşte bu büyük velî ne dostlarının, ne de düşmanının ihtarını dinlemedi. Yanına topladığı müridlerine “Geliniz, bugün Allah yolunda, O’nun ismini yüceltmek için cihâd edelim” diyerek, evinden hırkasını giydi, kılıcını kuşandı. İki koltuğunu da taşla doldurdu ve Moğol düşmanının karşısına çıktı. Önce tükenene kadar taşlarını attı, daha sonra da kılıcını çekip Moğol askerlerinin üzerine hücum etti. Moğollar ona ok yağdırmaya başladılar. Göğsüne saplanan bir oku çekip çıkardı. Çok kan akıyordu. Yere düştü. Yanına gelen bir moğolun saçının perçeminden tuttuğu sırada şehîd oldu. Şehîd düştükten sonra hiç kimse Hazret-i Şeyhin elini açabilip de, o Moğolun saç perçemini Şeyh’in elinden kurtaramadı. Sonunda Moğolun saç örgüsünü kesmek zorunda kaldılar. Hazret-i Mevlânâ da bu büyük şeyhin kahramanca şehîd oluşunu şu şiiriyle tarihe kaydetmiştir:

بیکی دست می خاص ایمان نوشند
بیکی دست دیگر پرچم کافر گیرند

*Be yekî dest mey-i hâss-i îmân nûşend
Be yekî dest-i dîger perçem-i kâfir gîrend*

*Bir eliyle hâs îmân şarabını içerken,
Dîger eliyle de kâfirin perçemini tutarlar*

Mevlânâ’nın hayatında çok önemli ve tesirli yeri olan Ferîdüddîn Attâr’ı da tanımamız lâzımdır. Mevlânâ onun için hayranlıkla şöyle demiştir;

هفت شهر عشق را عطار گشت
ما هنوز اندر سر یک کوچیم

*Heft şeh-r-i aşk ra Attâr geşt
Ma henüz ender ser-i yek kûçeîm*

*Aşkın yedi şehrini de (Şeyh) Attâr gezdi,
Biz ise henüz daha bir sokağının başındayız*

Yine Mevlânâ şu îtirafda bulunmuştur:

عطار روح بود و سنایی دو چشم او
ما از پی سنایی و عطار آمدم

*Attâr rûh bûd Senâyi do çeşm-i û
Mâ ez pey-i Senâyi vo Attâr âmedîm*

*Attâr rûh idi, Senâi de onun iki gözü,
Biz Attâr ve Senâi’nin izinden geldik*

Mevlânâ’nın babası Sultânü’l Ulemâ Bahâüddin Veled Hazretleri âilesi ve yârâmı ile Belh’ten göç ettiklerinde, Ferîdüddîn Attâr’ın yaşadığı Nişâbur şehrine de uğradılar. Bu vesîle ile yüz yaşını geçmiş bulunan Ferîdüddin Attâr ile görüşmüşler ve bu esnâda, henüz ilk gençlik çağında olan Mevlânâ’nın büyüklüğünü keşfeden Şeyh Attâr, babasına “Senin bu oğlun, âlemde İlâhî aşkla yanacak ve gönüllere ateş salacaktır” diye müjde vererek, Mevlânâ’ya Esrâr-nâme isimli kitabını hediye etmiştir. Hazret-i Mevlânâ bu kitabı yanından ayırmazdı.

Moğol kâfirleri Nişâbur’u istilâ edip ehl-i İslâm’a ezâ, cefâ ve her türlü hakâretlerde bulduklarında, bir Moğol askeri de Ferîdüddîn Attâr’ı esir aldı. Bu nur yüzlü pîri Moğolun elinde gören biri, ‘Bu yaşlıyı öldürme, ben sana bin altın veririm’ deyince, Hazret-i Şeyh Attâr Moğola; ‘Benim değerim bu değildir, bundan ziyâde bahâ ile beni alırlar’ dedi. Bunun üzerine Moğol o adama vermeyip satmak için dolaştırmaya başladı. Çok kimseye arz ettiği halde hiçbir tâlibi çıkmadı. Hayret içinde kalan Moğola bir adam yaklaşıp, ‘Sana bir torba saman vereyim de şu şeyhi bana ver’ dedi. Şeyh Attâr Hazretleri de, ‘İşte şimdi bahâmı buldum’ deyince Moğol çok hiddetlendi ve hemen oracıkta Hazret-i Şeyhin mübârek başını gövdesinden ayırdı. Şehâdet şerbetini içen Şeyh Attâr kesik başını elleri arasına alıp kalktı ve şimdi türbesinin bulunduğu yere kadar koştı, orada yığılarak rûhunu teslim etti. Bunu gören Nişâburlular gayrete gelip mânevî bir cezbe ile ayaklanarak bütün Moğolları kılıçtan geçirdiler ve orada ümmet-i Muhammed üzerinden böylesi büyük bir belâ def’ edilmiş oldu.

İşte Mevlânâ, Moğol kâfirlerine karşı olan bu İslâm büyüklerinin yolunda idi.

گرد عطار گشت مولانا
شربت از دست شمس بودش نوش
*Gerd-i Attâr geşt Mevlânâ
Şerbet ez dest-i Şems bûdeş nûş*

Mevlânâ, (Şeyh) Attâr'ın (ayağının) tozu oldu (Aşk) şerbetini ise Şems'in elinden içti

Şimdi böyle bir mücâhid Kübreviyye yolundan gelen ve yüksek bir vefâ ve sadâkate sahip olan Mevlânâ Hazretlerinin Moğolları sevmesi ve onlara hizmet etmesi nasıl düşünülebilir?

Bu Mevlânâ'yı hiç tanımamış olmaktır. Üstelik bilakis Moğollara karşı **kerâmet** ve **kahramanlıkları** pek şöhret bulmuştur. Hatta târihimizde, onun kuvvet ve bereketine nâil olmak ümidi ile Osmanlı Pâdişahlarının Mevlânâ soyundan gelen Mevlevî Postnişînleri eliyle kılıç kuşandıkları ve Mevlânâ âilesinden evlendikleri sabittir.

Bu da bizâtihi gösterir ki, eğer Moğol işbirlikçisi ve ajanı olsa idi, Osmanlı, Mevlânâ'ya asla itibar etmez, hâtırasını yaşatmaz idi.

Zâten kendi dönemindeki âmme efkârı, Mevlânâ'yı Moğollara karşı mücâdele eden bir mürşid olarak telakkî etmekteydi.

(Aydın Taneri, *Mevlânâ Âilesinde Türk Milleti ve Devlet Fikri*, Kültür ve Turizm Bakanlığı Yayınları; sh: 85)

Mevlânâ'nın Moğollara karşı, Müslüman halkın yanında ve yardımında bulunduğu dâir rivâyetlerden bâzıları:

1) Mevlânâ Hazretlerinin bağlılarından Celâleddîn Kassab zarif bir kişiliğe sâhib, atlara düşkün biri idi. Arap atlarının taylarını satın alır, yetiştirir ve önemli kişilere satardı ve dâima iyi atlar bulundururdu. İşte bu kişi şöyle anlatmıştır:

“Bir ara gayb âleminden Mevlânâ Hazretlerine mânevî bir hal geldi ve tam kırk gün mübârek sarığını Araplar gibi boynuna bağlayarak dolaştı. Bir gün âniden kan ter içinde büyük bir heybetle kapıdan içeri girdi.

Bana; ‘Falan cins atı eyerle’ diye buyurdu. Hayrette kalmıştım. Üç hizmetçimle beraber istediği atı eyerledim ve önüne getirdim. Ata binerek Kible tarafına doğru hareket etti.

Bu sırada ben; ‘Hüdâvendigârın bu hizmetkârı da gelsin mi’ diye sordum. O da ‘Himmetinle bana yardım et’ deyip dolu dizgin gitti. Ben yolunu gözlemeye başladım.

Nihâyet geceleyin onun toz toprak içinde döndüğünü gördüm. O fil gövdeli iri at incelmış, iki büklüm olmuştu. İkinci gün Mevlânâ yeniden geldi ve evvelkinden daha iyi bir at istedi ve yine binip gitti. Akşam namazında tekrar döndü.

O arap atı da zayıflamış, çengel gibi olmuştu. Üçüncü gün yine geldi, başka bir ata bindi ve gitti. Yine akşam namazında döndü. Atından indi, eve girip tam bir huzur içinde oturdu ve şu şiiri okudu;

مژده مژده ای گروه عیش ساز

كان سگ دوزخ بدوزخ رفت باز

Mujde müjde ey gurûh-i eyş sâz Kan seg-i dûzeh be dûzeh reft bâz

Müjde müjde ey rahatlık içinde yaşayan topluluk

Zîra o cehennem köpeği (âit olduğu) cehenneme gitti

Daha sonra da şu âyeti okudu;

فَقُطِعَ دَابِرُ الْقَوْمِ الَّذِينَ ظَلَمُوا وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

“Kendileri zulüm işlemiş olan o kavmin (ardı) arkası böylece kesilmiş oldu! Bütün hamdler âlemlerin Rabbi olan Allâh'a mahsustur” (En'âm Sûresi, 45)

Benim, Mevlânâ'nın heybetinden bu hâlin nasıl olduğunu sormaya mecâlim kalmadı. Birkaç gün sonra Şam tarafından büyük bir kervan geldi.

Moğol askerlerinin Şam şehrini kuşatıp, çok sıkıştırdıklarını anlattılar. Bağdat'ı işgal edip kılıçtan geçiren Hülâgû, bu sefer Halep'i almış ve Ketboğa isimli kumandanını büyük bir ordu ile Şam üzerine göndermişti.

Moğol ordusunun Şam'ı muhâsara ettiği sırada, Şam halkı, Mevlânâ Hazretlerinin oradaki İslâm askerinin yardımına geldiğini ve Moğol askerini kırdığını gözleri ile görmüşler. Moğol askeri tamamen bozguna uğramış ve bir şey elde edemedi geri dönmek zorunda kalmışlar.

Ben bu haberin sevinci ile neşelenerek Mevlânâ Hazretlerinin huzûruna geldim. Şam'ın durumunu söyledim. Mevlânâ da; 'Evet Celâled-dîn', diye tasdik ederek şu şiiri îrâd buyurdular;

آن سواری کو سپه را شد ظفر
اهل دین را کیست سلطان بصر

*An süvârî ku sipeh râ şod zafer
Ehl-i dîn râ kîst sultân-i baser*

**Askere zafer sağlayan o Süvâri kimdir?
Ehl-i dîni görüp gözeten Sultan kimdir?**

Bütün dostlar sevindiler, halk arasında bir heyecan ve sevinç husûle geldi ve bu kerâmet yayıldı ve bu suretle Mevlânâ'yı sevenler müjdelendiler. (*Menâkıbü'l Ârifîn, Ahmed Eflâkî; 1/93-95*)

2) Moğol komutanı Baçu'nun askerleri Konya'nın etrafını kuşatınca, artık halk helâk olma korkusundan birbirleriyle helalleşmeye başladı ve **Mevlânâ** Hazretlerine gelip feryâd figânla ondan yardım dilediler.

Mevlânâ Hazretleri, kalenin halka bakan kapısından dışarı çıktı. Konya meydanının arkasında bulunan bir tepeye çıkıp kuşluk namazı kılmaya başladı. Baçu'nun çadırı o tepenin altında kurulu idi.

Baçu'nun askerleri, halk korkudan birbirine girdiği halde, duman renkli sarıklı bir şahsın korkusuzca o tepenin üzerine çıkmış tam bir huşû ile namaz kıldığını görünce hayret ettiler. İslâm nûrundan ve îmanın emânından haberleri olmayan Moğol askerleri nice İslâm şehirlerinin medreselerini, mescitlerini ve minarelerini yıkmışlar, her tarafa korku salmışlardı. Hep birlikte **Mevlânâ** Hazretlerini ok yağmuru tutmak istediler. Fakat hepsinin elleri bağlandı.

Ne kadar gayret ettilerse de yaylarını çekemediler.

Atlarına binip üzerine saldırmayı denediler, atlarını mahmuzladılar, fakat atlardan hiçbirini bir adım bile atmadı. Şehir halkı bu kudreti kale burcunun tepesinden seyrediyor, tekbir ve feryatları ayyuka çıkıyordu. Nihâyet bu durumu kumandan Bacu'ya bildirdiler. Bacu da kalkıp çadırından dışarı çıktı.

Ok ve yay isteyerek **Mevlânâ**'nın bulunduğu tarafa ok attı.

Ok üç defa da geri dönerek askerinin ortasına düştü. Bunun üzerine ata bindi ve Mevlânâ'ya doğru sürdü. Fakat atı hiç ilerlemedi. Kin ve gazabı arttıkça arttı, atından inip yürüyerek gitmek istedi ise de bu sefer iki ayağı bağlanıp yürüyemedi.

Bu azamet ve kerâmeti gören Baçu: 'Anlaşıldı ki o adam hakîkaten **Allah** eridir. Her şehirde böyle bir adam olsa, buraların halkı bize asla yenilmezdi' diyerek askerlerine savaşıp dövüşmemelerini emretti ve oradan ayrıldı." (*Ahmed Eflâkî, Menâkıbü'l Ârifîn; 1/258-259*)

Mevlânâ, evliyânın şaşılacak gücü hakkında;

اولیا را هست قدرت از اله
تیر جسته باز آرنش ز راه

*Evliyâ râ hest kudret ez ilâh
Tîr-i ceste bâz ârendeş zi râh*

Evliyâ'nın Allah tarafından (kendilerine verilmiş) öylesine kudret (ve güç)leri vardır ki,

(Yayından) fırlamış oku (bile) yol(un) dan geri çevirirler

(*Mesnevî:1/1669*) buyurmuştur.

Moğolların bu kudretli kumandanı Bâcu'nun daha sonra Müslüman olduğu ve Müslüman olarak öldüğü kaynaklarda geçmektedir. (*F. Sümer, Anadolu'da Moğollar, Selçuklu Araştırmaları Dergisi, 1/32-34*)

3) Hazret-i Mevlânâ'nın hizmetkarlarından biri Mevlânâ'ya Baçu'nun askerlerinden korkmaması ve öyle korkulu bir günde Moğol işgal ordusunun karşısına dikilip tepe üstünde namaza durmasının ne kadar cesâretli bir iş olduğunu, böylelikle onun yiğitliğini herkesin gördüğünü söyledi ve hayretini ifâde etti. Bunun üzerine Mevlânâ ona; “

أَنَا أَشْجَعُ النَّاسِ

Peygamber Efendimiz Sallallâhu Aleyhi ve Sellem ‘Ben insanların en şecaatlisiyim’ buyurmadı mı?” diye cevap vermişlerdir. (Ahmed Efkâkî, Menâkıbü'l Ârifin; 1/261-262)

İşte korkusuzlukta dahi Peygamber Efendimize uyan bir yüreğe sahip olan Mevlânâ'ya, bu gibi rivâyetler ortada iken Moğol işbirlikçiliği ve ajanlığı ithamında bulunmak da ne oluyor?! Bu toprakların târihini ve büyük İslam şahsiyetlerini karalama gayretleri neye hizmet ediyor?!

Pek çok rivâyet edilen olaylarda, Mevlânâ'nın işgalci Moğol askerlerine karşı, halkın ümidi olduğu ve halkın onun ismi ile mâneviyât ve moral kazandığı görülmektedir.

Mevlânâ, Moğollar konusunda Selçuklu veziri Muîniddin Pervâne'ye yazdığı mektupta; “Sen Tatarlarla birleştin.

Halbuki bu şekilde Şamlıları ve Mısırlıları yok etmek, İslam vilâyetlerini kırıp, yıkmak için yardım etmiş oluyorsun. Bu senin için korkunç bir durumdur. Yüzünü Azîz ve Celîl olan Allâh'a çevir. Seni bu durumdan kurtarması için sadakalar ver ve O'ndan ümîdini kesme. O seni tâatten sonra böyle bir mâsiyete (günaha) düşürmüştür.

Şimdi bu günahkâr bulunduğun durumda bile ümidini kesme, duâ et, yalvar. O tâatinden mâsiyet yarattığı gibi, mâsiyetten tâat yaratmaya da Muktedirdir. Sana bundan dolayı pişmanlık hissettirir.

Tekrar Müslümanların çoğalması için çalışmanı temîn eder ve İslâm'ın kuvveti olabilmen için de sebepler yaratır..” diye onun siyâsetini tenkîd eder, Moğollarla anlaşmasından râzı olmaz ve nasîhatta bulunur.

İşte Mevlânâ'nın hâlini ve sözlerini çarpıtanlar utanmalıdır. O hiçbir zaman Moğollara hizmet edelim dememiş, bilakis Moğolları Yaratan hizmet edelim demiştir:

می گریزند خلق از تاتار

خدمت خالق تاتار کنیم

Mi girîzend halk ez tâtâr Hidmet-i Hâlık-i tâtâr konîm

Halk Tatarlardan kaçıyorlar (başka yerlere sığınmak için)

(Biz nereye sığınacağız? Tabî ki Allâh'a. O halde) Tatarları da Yaratan (Allâh'a) hizmet edelim

ZİKİRLER, DUALAR VE FAZİLETLİ AMELLER ZÜLHICCE AYININ FAZİLETLERİ

(3 Eylül Cumartesi - 1 Ekim Cumartesi)

Zülhicce ayının üstünlüğü hakkında **Ebû Sa'îd** (*Radiyallâhu Anh*)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** ﷺ şöyle buyurmuştur: “**Ayların efendisi Ramazan ayıdır.** (Kendisinde işlenen günahların) **haramlık** (ve yasaklık konusunda en büyük cezalara sebep oluşu) **bakımından ayların en büyüğü ise Zülhicce'dir.**” (*Bezzâr, el-Müsned, no:960, 1/457*)

Yine Zülhicce ve ilk on gününün fazileti hakkında **Ebû Hureyre** (*Radiyallâhu Anh*)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** ﷺ şöyle buyurmuştur: “**Allâh-u Azze ve Celle zaman**(dan bir kısım) **ı(nı diğerlerine karşı) seçmiştir, Allâh-u Te'âlâ'nın zamanlar içerisinde en sevdiği dönem haram aylardır. Allâh-u Te'âlâ'nın (o haram) aylar içerisinde en sevdiği (ay) zülhiccedir. Allâh-u Te'âlâ'nın Zülhicce'den en çok sevdiği (bölüm) ise o ayın ilk onudur.**” (*Beyhâkî, eş-Şu'ab no:3465*)

Ka'bû'l-Ahbâr (*Radiyallâhu Anh*) şöyle demiştir: “**Allâh-u Te'âlâ** şehirler arasında seçim yaptı, buna göre şehirlerin **Allâh-u Te'âlâ**'ya en sevgilisi Beled-i Harâm'dır (Mekke'dir). **Allâh-u Te'âlâ** zaman dilimleri arasında bir tercihte bulundu, buna göre zaman cüzlerinin **Allâh-u Te'âlâ**'ya en sevgilisi haram aylardır, bu ayların **Allâh-u Te'âlâ**'ya en sevgilisi ise zülhicce ayıdır. Zülhiccenin **Allâh-u Te'âlâ**'ya en sevgilisi ise ilk onudur. **Allâh-u Te'âlâ** günler arasında bir ihtiyarda bulundu, buna göre günlerin **Allâh-u Te'âlâ**'ya en sevgilisi cuma günüdür. **Allâh-u Te'âlâ** geceler arasında da bir tercih yaptı, buna göre gecelerin **Allâh-u Te'âlâ**'ya en sevgilisi kadir gecesidir. **Allâh-u Te'âlâ** gece ve gündüz saatleri arasında bir seçim yaptı, buna göre saatlerin **Allâh-u Te'âlâ**'ya en sevgilisi farz namazların (ilk) saatleridir.

Allâh-u Te'âlâ sözler arasında bir tercih yaparken, kelâmın **Allâh-u Te'âlâ**'ya en sevgilisi:

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ وَسُبْحَانَ اللَّهِ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ.»

“**Allâh'tan başka hiçbir ilâh yoktur, Allâh her şeyden büyüktür, bütün noksanlıklardan tenzih Allâh'adır, bütün hamdler Allâh'a mahsustur**” zikridir. (*Beyhâkî, eş-Şu'ab no:3740*)

“**Rûhu'l-beyân Tefsîri**”nde zikredildiğine göre; Zülka'de ve Zülhicce ayları haram aylardandır. Şu özellikleri onlara şeref olarak yeter ki, **Allâh-u Te'âlâ Mûsâ** (*Aleyhisselâm*)a onları oruçlu geçirmesini emretmiş, o iki ayı hâcet ve dileklerin kabul mahalli kılmış ve münâcâtın mîkatı (Kendisiyle sırdaş olmak için tâyin edilen zaman) yapmıştır. (*İsmâ'il Hakkî, Rûhu'l-beyân, 3/229*)

ZÜLHICCE AYINDA ORUÇ TUTMANIN FAZİLETİ

Sene içerisinde haram ay dört tanedir. Bunlar da Zülka'de, Zülhicce, Muharrem ve Receb-i Şerif'tir. Üçü peş peşe, Receb-i Şerif ise tektir. Bu sene Zülka'de, Zülhicce ve Muharrem ayları 4 Ağustos Perşembe günü başlayıp 31 Ekim Pazartesi günü bitecektir. Bu mübarek ayların oruçlarının fazileti hakkında birçok hadîs-i şerif ve rivayet mevcuttur. Nitekim **Ebû Mucîbe el-Bâhilî**'nin, babasından (*Radiyallâhu Anhümâ*) rivayet ettiğine göre hangi ayları oruçlu geçirmesini tavsiye buyurduğunu sorması üzerine **Rasûlüllâh** ﷺ ona: “**Haram ayları oruçlu geçir**” buyurmuştur. (*İbnü Mâce no:1741, 1/554*)

İbni Abbâs (*Radiyallâhu Anhümâ*)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** ﷺ: “**Haram aydan bir gün oruç tutana, Allâh-u Te'âlâ her gününe karşılık bir ay (oruç tutmuş sevabı) yazar**” buyurdu. **Rasûlüllâh** ﷺ den gelen diğer bir rivayette: “**Haram aydan bir günün orucu, diğerlerinin otuzundan efdaldir**” buyruldu. (*Gazâlî, el-İhyâ, Kitâbu esrâri's-savm, Fasıl:3, 1/281; el-Hallâl, Fedâilü Receb, no:5*)

İnsanlar içinde bu faziletleri en iyi bilenler, hiç şüphesiz ki sahabe-i kirâm ve tâbi'în-i izâm oldukları için **İbni Ömer**, **Üsâme ibni Zeyd**, **Hasen-i Basrî**, **Ebû İshak es-Seb'î** (Radiyallâhu Anhüm) gibi zatlar, haram ayların tümünü oruçlu geçirirlerdi. **Süfyân-ı Sevrî** (Radiyallâhu Anh): “Oruç tutmak için bana en sevgili vakit, haram aylardır” derdi. (İbnü Receb el-Hanbelî, Letâifü'l-me'ârif, sh:229)

ZÜLHICCE AYINDAKİ PERŞEMBE, CUMA VE CUMARTESİ ORUÇLARININ FAZİLETİ

Enes ibni Mâlik (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** ﷺ şöyle buyurmuştur: “Her kim, herhangi bir haram aydan perşembe, cuma ve cumartesi olmak üzere üç günü oruçlu geçirirse, kendisine (tuttuğu her güne karşılık) **iki sene**, (başka bir rivayette) **yedi yüz sene**, (diğer bir rivayette ise) **dokuz yüz sene ibadet** (sevabı) yazılır.” (Taberânî, el-Evsat, no:1810, 2/468)

Enes (Radiyallâhu Anh)ın bu hadîs-i şerîf hakkında: “Ben bunu **Rasûlüllâh** ﷺ den işitmemişsem, kulaklarım sağır olsun” dediği rivayet edilmiştir. (Ahmed ibni Hicâzî, Tuhfetü'l-ihvân, sh:10)

ZÜLHICCE AYININ İLK ON GÜNÜNÜN FAZİLETLERİ

(3 Eylül Cumartesi - 12 Eylül Pazartesi)

Allâh-u Te'âlâ Fecr Sûresi'nde şöyle buyurdu: “**Andolsun** (tan yerinin ağarma vakti olan) **o fecre**. (Zülhicce'nin başındaki) **o çok kıymetli on geceye de**. (Her şeyin, özellikle bu gecelerin ve namazın) **çift(in)e de, tek(in)e de. Bir de geçip gittiğinde o geceye. İşte sana!** (Yanışlardan) **engelleyici bir akıl sahibi için bun(lar)da yemin konusu olacak önemli bir şey vardır, değil mi?!**” (Fecr Sûresi:1-5)

Âyet-i Kerîmenin Tefsiri Hakkındaki Rivayetler: Buradaki ilk âyet-i kerîme olan ﴿وَالْفَجْرِ﴾ lafz-ı şerîfi kase (yemin)dir ki **Allâh-u Te'âlâ** burada “Fecr”e yemin etmektedir. Kur'ân-ı Kerîm'de bunun gibi birçok yerde **Allâh-u Te'âlâ** bazı şeylerin önemini açıklamak için onlara yemin etmiştir. Bu kase (yemin)lerin hepsinde ince bir sır ve büyük bir haber vardır.

Âyet-i kerîmedeki “Fecr” lafz-ı celîlinin manası hakkında ihtilaf edilmiştir. **Ali ibni Ebî Tâlib** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edildiğine göre; bunun manası lafzın zâhirinden de anlaşıldığı üzere “Gündüzün evveli” demektir. (Tefsîru İbni Cerîr, 30/168)

İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)nın beyanına göre ise; buradaki “Fecr” lafzından maksat, namazların ilki olan sabah namazıdır. Nitekim sûre-i celîlinin başındaki yeminlerin dördüncüsü ve sonuncusu olan: “**Geçip gittiğinde o geceye** (de yemin olsun)” (Fecr Sûresi:4) âyet-i kerîmesinde de **Allâh-u Te'âlâ** namazların sonuncusu olan yatsı namazına yemin etmektedir. Böylece **Allâh-u Te'âlâ** yeminlerini sabah namazı ile başlatmış ve yatsı namazı ile bitirmiştir. (Tefsîru İbni Cerîr, 30/168)

Mücâhid (Radiyallâhu Anh) ise: “Âyet-i kerîmedeki ‘Fecr’ lafzından murat kurban bayramının sabahıdır” demiştir. **İmâm-ı Dahhâk** ve **İbni Müzâhim** (Rahimehumellâh)ın beyanlarına göre ise; âyet-i kerîmedeki “Fecr” lafzı zülhiccenin ilk gününün sabahıdır. (İbnü'l-Cevzî, Müsîru'l-'azmi's-sâkin, 1/225)

Ebu'z-Zübeyr (Radiyallâhu Anh)ın **Câbir** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet ettiğine göre âyet-i kerîmedeki sabahtan maksat Arefe gününün sabahıdır, on gecelerden murat ise zülhiccenin ilk on gecesidir. **Ebu'd-Duhâ** (Rahimehullâh)dan nakledildiğine göre; **İmâm-ı Mesrûk** (Radiyallâhu Anh)a: “**Fecre ve on geceye andolsun**” âyet-i kerîmelerinden sorulduğunda zülhiccenin ilk onunu kastederek: “İşte bunlar senenin en faziletli günleridir” demiştir. (Abdürrezzâk, el-Musannef, 4/376; Tefsîru İbni Cerîr, 30/169)

İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)dan nakledildiğine göre; sûre-i celîledeki: “**Çifte ve teke andolsun**” âyet-i kerîmesindeki çiftten murat (zülhiccenin onuncu günü olan) kurban bayramı günüdür.

Tekten murat ise (zülhiccenin dokuzuncu günü olan) Arefe günüdür. (*Rûyânî, el-Müsned, 1/139*)

Câbir (*Radiyallâhu Anh*)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerifte **Rasûlüllâh** ﷺ âyet-i kerîmedeki lafızların şerhi hakkında şöyle buyurmuştur: **“Muhakkak ki (âyet-i kerîmede zikredilen) o on, kurban (ayın)ın (ilk) onudur. Tek Arefe günü, çift de Kurban (Bayramı) günüdür.”** (*Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:14511, 22/389; Hâkim, el-Müstedrek, Kitâbu'l-edâhî, 4/220*)

İmâm-ı Mukâtil (*Radiyallâhu Anh*)a göre: **“Geçip gittiğinde o geceye andolsun”** (*Fecr Sûresi:4*) âyet-i kerîmesindeki geceden murat, kurban bayramı gecesidir.

Buradaki son âyet-i kerîme olan: **“İşte sana! (Yanlışlardan) engelleyici bir akıl sahibi için bun(-lar)da yemin konusu olacak önemli bir şey vardır, değil mi?!”** (*Fecr Sûresi:5*) âyet-i kerîmesi de yemin konusu yapılan şeylerin önemine dikkat çekmektedir ki Kur'ân-ı Kerîm'de birçok şey üzerine yemin edilmişse de birçoğunun ardından böyle bir uyarı yapılmamıştır.

İmâm-ı Dahhâk (*Rahimehullâh*)a göre zülhiccenin ilk on günü, ramazanın son on gününden de üstündür. Zira **Allâh-u Te'âlâ** Fecr Sûresi'nin evvelinde hem bu günlerin ilkinin sabahına, hem de on günün gecelerine yemin etmektedir. **İbni Abbâs** (*Radiyallâhu Anhümâ*)dan da böyle rivayet edilmiştir.

Ayrıca **Allâh-u Te'âlâ** bu on gün hakkında şöyle buyurmaktadır: **“Biz Mûsâ ile otuz geceyi (günleriyle birlikte ibadetle geçirmesi neticesinde, kendisiyle mükâlemede bulunacağımıza ve ona Tevrât'ı vereceğimize dair) sözleştik ve onları on (gece) ile (kırka) tamamladık da, böylece Rabbi'nin tâyin buyurduğu vakit kırk gece olarak tamama erdi.”** (*A'râf Sûresi:142'den*)

İmâm-ı Mücâhid (*Radiyallâhu Anh*) şöyle demiştir: “Senenin günlerinde yapılan hiçbir amel zülhiccenin onunda yapılandan daha faziletli olamaz. İşte onlar, **Allâh-u Te'âlâ**'nın **Mûsâ** (*Aleyhisselâm*) için tamamladığı on gündür.” (*Süyûtî, ed-Dürri'l-mensûr, 6/539*)

İbni Abbâs, Hadramî ve Mücâhid (*Radiyallâhu Anhüm*)den nakledildiğine göre: **“Allâh-u Te'âlâ**'nın **Mûsâ** (*Aleyhisselâm*) ile sözleştiği otuz gece Zülka'de ayıdır, tamamladığı on gece de Zülhicce'nin onudur.” (*İbni Ebî Hâtim, no:8920-21, 5/1556-57; Süyûtî, ed-Dürri'l-mensûr, 6/538*)

Müfessirlerin beyanına göre **Mûsâ** (*Aleyhisselâm*) Mısır'dayken İsrâiloğulları'na, **Allâh-u Te'âlâ**'nın **Firavun**'u helâk etmesi durumunda kendilerine **Allâh** katundan bir kitap getireceğini, yapmaları ve terk etmeleri gereken her işin onda beyan edileceğini vaat etmişti.

Allâh-u Te'âlâ, Firavun'u helâk edince **Mûsâ** (*Aleyhisselâm*) **Rabbi**'nden o kitabı istedi, **Allâh-u Te'âlâ** da ona otuz gün oruç tutmasını emretti. O, zilkâde ayının tamamını oruçlu geçirinca ağzındaki açlık kokusunu beğenmediği için onu gidermek üzere misvak kullandı. Bunun üzerine **Allâh-u Te'âlâ** kendisine: **“Oruçlunun ağız kokusunun Benim katımda misk kokusundan daha hoş olduğunu bilmedin mi?!”** buyurarak zülhiccenin ilk on gününü de oruçlu geçirmek sûretiyle o kokuyu geri getirmesini emretti ve böylece kırk gece tamamlandı.

Bunun üzerine **Allâh-u Te'âlâ** zülhiccenin onunda **Mûsâ** (*Aleyhisselâm*)a Tevrât'ı indirdi, ayrıca vasıtasız ve keyfiyetsiz olarak kendisiyle mükâlemede bulundu, **Mûsâ** (*Aleyhisselâm*) da o kelâmı, vücudunun bütün parçalarıyla her yönden işitti, **Allâh-u Te'âlâ**'nın kelâmının lezzetini hissedince cemâlini görmeye heveslendi ve bu âyet-i kerîmenin ardındaki A'râf Sûresi'nin 143. âyet-i kerîmesinde ifade edilen talebini **Allâh-u Te'âlâ**'ya arz etti. Bunlarla beraber zülhiccenin ilk on gününün bir üstünlüğü de bu haram ayın **Allâh-u Te'âlâ**'nın: **“Hac** (ibadeti, herkes tarafından Şevvâl ve Zülka'de aylarıyla Zülhicce'nin ilk onu olarak) **bilinen birtakım aylar**(da yapılmalı)dır” (*Bakara Sûresi:197'den*) kavlı-i şerîfinde beyan edilen ayların sonuncusu olmasıdır. Zira âyet-i kerîmenin meâline de dercettiğimiz üzere bu aylar; Şevvâl ve Zülka'de aylarının tamamıyla Zülhicce'nin ilk on günüdür.

Hazreti Ömer, Hazreti Ali, İbni Mes'ûd, Abdullâh ibni Ömer, İbni Abbâs ve İbni Zübeyr (Radiyallâhu Anhüm) ve daha birçok tâbiinden böyle nakledilmiştir. (Sa'îd ibni Mansûr, es-Sünen, 3/783-791)

İmâm-ı Mücâhid (Radiyallâhu Anh)ın **İbni Ömer** (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayetine göre: “**Allâh-u Te'âlâ** indinde Zülhicce'nin on günü müstesna cuma gününde daha büyük bir gün yoktur. Zira şüphesiz bu on günlerden yapılan bir amel bir senelik amele denk olur.” (İbnü Receb, Letâifü'l-me'ârif, sh:460; Hâfız İbni Nâsiriddîn ed-Dimeşkî, Fazlu 'aşri Zilhicce, sh:23-24)

İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayete göre: “**Allâh-u Te'âlâ Âdem** (Aleyhisselâm)ın tevbesini bu on günlerden olan Arefe günü kabul etmiş. **İbrâhîm** (Aleyhisselâm) hullet (dostluk) makamını bu on günlerde kazanmış, Ka'be-i Muazzama'yı bu on günlerde inşa etmiş, **Mûsâ** (Aleyhisselâm) **Allâh-u Te'âlâ** ile münâcâta bu on günlerde nâil olmuş, **Dâvûd** (Aleyhisselâm) mağfirete bu günlerde kavuşmuş. Ağaç altında yapılmış Rıdvan bîatı bugünlerde vukû bulmuştur. (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/38)

Zülhicce'nin İlk Onunda Yapılan İbadetlerin Her Günde Yapılandan Daha Faziletli Olduğu (3 Eylül Cumartesi - 12 Eylül Pazartesi)

İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayet edildiğine göre; bir keresinde **Rasûlüllâh** ﷺ: “**Kendisinde amel-i sâlih işlenmesi** (Zülhicce'nin ilk on gün(ün)de **Allâh-u Te'âlâ'ya** sevimli (Onu hoşnut ve râzı edici) **olduğu kadar, hiçbir günde olmamıştır**” buyurunca (sahâbe-i kirâm: “**Allâh yolunda cihat da mı (o günlerdeki amelden üstün olamaz)?**” dediler. Bunun üzerine **Rasûlüllâh** ﷺ: “**Allâh yolunda cihad bile** (bugünlerdeki amellerden fazilet bakımından daha üstün) **değildir. Ancak bir adam**(ın cihadı bugünlerdeki amelden üstün olabilir) **ki, malıyla ve canıyla** (cihada) **çıkış ve bunlardan hiçbirleriyle** (cihaddan) **geri dön(e)memiş**, (malını da canını da Allâh için fedâ etmiş) **tir.**” (Tirmizî, Savm:52, no:757, 3/130; Ebû Dâvûd, Savm:62, no:2440, 2/301)

Ebû Hureyre (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** ﷺ şöyle buyurdu: “**Zülhicce'nin (ilk) onundan ziyade Allâh-u Te'âlâ hiçbir günde kendisine ibadet olunmasını sevmez. Onlardan her bir günün orucu, bir senenin orucuna, her bir gecenin kıyâmı** (ibadetle ihyâsı) **da, Kadir Gecesi'nin kıyâmına denktir.**” (Tirmizî, Savm:52, no:758, 3/131)

Bu hadîs-i şerîflerden kesin bir şekilde anlaşıldığı üzere; daha çok sevap kazanılması cihetinden Zülhicce'nin ilk on günündeki ameller, sene içerisindeki diğer bütün günlerden üstündür. **Ebu'd-Derdâ** (Radiyallâhu Anh) şöyle demiştir: “On günlerde oruca devam edin. Duayı, istiğfar ve sadakayı çok yapın, zira ben **Peygamberiniz** ﷺ: “**On günlerin hayrından mahrum olanların vay haline**” buyururken işittim.” (Ebu'l-Leys es-Semerkandî, Tenbîhü'l-ğâfilîn, no:470, sh:327)

Âişe (Radiyallâhu Anhâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** ﷺ şöyle buyurmuştur: “**Her kim Zülhicce'nin on gecelerinden birini** (ibadetle geçirerek) **ihya ederse, bir sene boyunca hac ve umre yapanların ibadeti kadar ibadet etmiş gibi olur. O günlerde bir gün dahi oruç tutsa geri kalan senesinin tümünü Allâh-u Te'âlâ'ya ibadetle geçirmiş gibi olur.**” (Geylânî, el-Ğunye, 2/40)

Vehb (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: “**Rabb Tebârake ve Te'âlâ Mûsâ** (Aleyhisselâm)a: “**Kavmine emret de on günlerde, yani Zülhicce'nin onunda Bana yönelsinler ve Bana dua etsinler, onuncu gün olduğu zaman Bana** (ibadet edecekleri musallâya) **çöksinler da onları affedeyim**” buyurdu.

İşte Yahudilerin (bağışlanmak için) arayıp da şaşırtdıkları gün o (kurban bayramı) gün(ü)dür. (Gökteki ay hesabında) Arapların sayısından daha doğru bir adet yoktur. (Yahudilerin hesabı hilâle göreyse de onlar, güneş aylarına uysun diye her üç senede bir ay nesî (geciktirme) yaptıklarından onların hesabı isabetli değildir.” (Ahmed ibni Hanbel, ez-Zühd, no:351, sh:109; Süyûtî, ed-Dürü'l-mensûr, 6/539)

Ebû Osman el-Nehdî (Radiyallâhu Anh) da Zülhicce'nin ilk on günü hakkında şöyle demiştir: “**Âlimler ve sâlihler senedeki üç adet on günü diğer günlere göre çok üstün tutarlar. Bunlar da Zülhicce'nin ilk on günü, Muharrem'in ilk on günü ve Ramazan'ın son on günüdür.**”

Ayrıca bize ulaşan rivayetlere göre Zülhıccе'nin ilk on günü, diğеr iki on güne göre daha üstündür. Çünkü onun içerisinde Terviye, Arefe ve Kurban Bayramı günü vardır." (İbnü'l-Cevzî, Müsîru'l-'azm, 1/232)

Ebû Zübeyr (Rahimehullâh): "Dünyanın günlerinin en faziletlisi on günlerdir" demiştir. (İbnü'l-Cevzî, Müsîru'l-'azmi's-sâkin, 1/230; Fâkihî, Ahbâr-u Mekke, 3/8-9)

Sa'îd ibni Cübeyr (Radiyallâhu Anh): "Bu on gecelerde kandillerinizi söndürmeyin" diyerek ibadete devam etmenin önemine dikkat çekti. (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/40)

Allâh-u Te'âlâ beş peygamberden her birine on şey vermiştir ki bu nebîler; **Âdem, İbrâhîm, Şu'ayb, Mûsâ** ve bizim peygamberimiz **Muhammed** ﷺ dir. Bizim **Peygamberimiz** ﷺ e verilen ise zülhıccenin onudur. Bu ümmetten bu on güne değer verene (namazlarını, oruçlarını ve zikirlerini îfâ edenlere) de on ikramda bulunulur. Bunlar da; ömrüne bereket, malında ziyadelik, ailesine koruma, günahlarına kefaret, sevaplarına katlama, ölüm anında kolaylık, kabir karanlıklarında nur, mizanda ağırlık, cehennem derekelerinden kurtuluş ve cennet derecelerine yükseliştir. (el-Ğunye, 2/40)

ZÜLHİCCE'NİN İLK ONUNUN BAZI FAZİLETLİ AMELLERİ

(3 Eylül Cumartesi - 12 Eylül Pazartesi)

Kurban Kesecek Olanların İlk On Günde Traş Olmaması Müstehaptır

Bu konu ile ilgili olarak "**Müslim**"de **Ümmü Seleme** (Radiyallâhu Anhâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** ﷺ şöyle buyurmuştur: "(Zülhıccе'nin) **on gün(ü) girdiği zaman, biriniz kurban kesmek isterse sakın saçından ve vücudundan (herhangi) bir şeye (kesme maksadıyla) dokunmasın** (traş olmasın, tırnak kesmesin)." (Müslim, Edâhî:7, no:5232, 6/83)

Görüldüğü gibi bu ve bu mealdeki diğеr hadîs-i şerîfler hacca gitmeyecek olanlardan kurban kesmek isteyenlerin, Zülhıccе'nin başından kurban kesecekleri ana kadar (ki, on gün eder) saçlarını ve tırnaklarını kesmemelerini ister. Bunun hikmeti şöyle izah edilir: Kurban kesecek kişi, sanki kendisini azaba layık ve günahkâr gördüğü, günahlarına karşılık kendisini de öldüremeyeceği için, kendisinin fidyesi olarak kurban kesmektedir. Vücudundan kıl ve tırnak kesmemekle, en küçük parçalarının dahi, kurbanın parçaları, tüyleri ve tırnakları karşılığında ateşten âzâd olmasını sağlayacaktır. (İmâm-ı Nevevî, Şerhu Müslim, 11/148; Münâvî, el-Feyzü'l-Kadîr, 1/363; Davudođlu, Müslim Şerhi, 9/243)

Bu elbette bir izah biçimidir. İlla ki böyle olmalıdır diyemeyiz. Hatta bu talebin şimdilik anlamadığımız başka hikmetleri de bulunabilir. **Rasûlüllâh** ﷺ in böyle söylediği sâbit olduktan sonra Müslümana düşen, ona uymaktır. Bu hadîsler "**Müslim**"de rivayet edilmektedir ve sahih hadislerdir. Ancak fıkıhçılar bu konuda değişik bakış açıları ile değişik görüşlere varmışlardır. Mesela:

a) Sa'îd ibni Müseyyeb, Rabî'a, İmâm-ı Ahmed, İshak, Dâvûd ez-Zâhirî (Radiyallâhu Anhüm) ile bir kısım Şâfi'îler kuşluk vakti hayvanı kurban edinceye kadar, kurban kesecek olanın kıl ve tırnaklarından bir şey alması haramdır, derler. **b) İmâm-ı Şâfi'î** (Rahimehullâh)a göre haram değil, tenzihen mekruhtur. **c) İmâm-ı Âzam** (Rahimehullâh) mekruh olmadığı görüşündedir. **d) İmâm-ı Mâlik** (Rahimehullâh)dan bir rivayet mekruh olduğu görüşünde olduğunu, diğеr bir rivayet ise mekruh olmadığı görüşünde olduğunu bildirir. (Davudođlu, Müslim Şerhi, ilgili hadîs-i şerîf)

Bizler Hanefî olduğumuza göre elbette **İmâm-ı Âzam** (Rahimehullâh)ı taklid eder ve adı geçen günlerde tıraş olmanın, tırnak kesmenin mahzurlu olmadığını söyleyebiliriz. Ancak **İmâm-ı Âzam** (Rahimehullâh)ın gerçekten bu görüşte olduğunu "Zâhiru'r-rivâyet (ona ait olduğu kesin kaynaklar)" isimli kitaplarında henüz bulmuş değiliz. Eğer ona ait böyle "Zâhir rivayet" yoksa bu sahih hadislerle muhalefet etmemizi gerekli kılacak bir delil bulunmadığından bu günlerde tıraş olmanın en azından mekruh olduğu görüşü ağırlık kazanmaktadır. (Zeyla'î, Nasbu'r-Râye, 4/206)

Her ne olursa olsun, Hanefîler olarak bizler de eğer kurban keseceksek, zülhiccenin ilk on gününde tıraşı ve tırnak kesmeyi bırakırsak, Hanefî mezhebine muhalefet etmeden diğerlerine de uymuş oluruz. Çünkü Hanefîler de kesilmemesinin mahzurlu olduğunu söylemiyorlar. Yeter ki kasık ve tırnak temizliği bu on günle kırk günü aşacak olmasın. Fakat kurban kesecek olanların elbise giyip, koku sürünebilecekleri konusunda icmâ vardır. Bu da o günlerde tıraş olmamanın hacdaki ihramlılara benzeme ile ilgili bulunmadığını, hikmetinin bu olmadığını gösterir. (İmâm-ı Nevevî, Şerhu Müslim, 11/148)

“Şerhu Şir‘ati’l-İslâm”da zikredildiğine göre; Kurban Bayramı’nın ilk günü kurban kesmek isteyen Zülhicce’nin ilk on günü bedeninden kıl koparmaz ve tırnaklarını kesmez. Kendisini ihram giymiş hacıya benzetir. Çünkü kıyâmet günü kurban, sahibine fidye olacak her kılı, her âzâsı ve tırnağı kurbanın bereketinden ona ulaşacaktır. Bu on günde rahmet ve bereket olacağı için, traş olmamalı ve tırnak kesmemelidir. Üstadımız **Hacı Mahmut Efendi** (Kuddise Sirruhu) **Hazretleri** mezhebine çok bağlı bir Hanefî olmasına rağmen diğer mezheplerin delili olan bu hadîs-i şerîfi çok önemser ve diğer mezheplerin ihtilafından sakınmak gerektiği düşüncesiyle ihtiyâtan bu on günler girdiğinde hacca gitmemişe îtikafa girer, bu zaman diliminde hem traş olmaz, hem de tırnak kesmezlerdi.

Bu vesileyle ekseri okuyucularımızın müntesibi bulunduğu bu yüce zatın günümüzde unutulmuş olan bu konudaki hassasiyetini sizlerle paylaşmayı münasip gördük.

On Günlerde Sadaka, Hasta Ziyareti, Cenazeye İştirak, Fakir Giydirmek, Yetime İyilik ve İlim Meclisinde Bulunmanın Faziletleri

Rasûlüllâh ﷺ’in şöyle buyurduğu rivayet olunmuştur: “Her kim Allâh rızası niyetiyle Arefe gününde sadaka verirse, Allâh-u Te‘âlâ o kişiden bunu kabul eder ve bu (verdiği sadaka sayesinde) sene boyunca veremediği bütün sadakalar(ın) sevabına yetişmiş gibi olur.” (el-Hakîmü’l-Tirmizî, Esrârü’l-hac, Hâfız İbni Nâsiruddîn ed-Dimeskî, Fazlu ‘aşri zilhicce, sh:48)

Rivayete göre: “Bu on günde bir fakire sadaka veren Allâh-u Te‘âlâ’nın tüm nebîlerine ve rasüllerine yardım etmiş gibi olur. Bu günlerde hasta ziyaret eden Allâh-u Te‘âlâ’nın tüm velilerini ve seçkin kullarını ziyaret etmiş gibi olur. Bir cenaze ardında giden bütün şehitlerin cenazelerine katılmış gibi olur. Bir mümini giydireni Allâh-u Te‘âlâ cennet hullelerinden giydirebilir. Bir yetime iyilikte bulunanı Allâh-u Te‘âlâ kıyâmet günü Arş’ının gölgesi altında bulundurur. İlim meclislerinde birinde hazır bulunan sanki tüm enbiyânın ve rasüllerin meclislerinde bulunmuş gibi olur.” (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/42)

ZÜLHICCE’NİN İLK ONUNUN SON ÜÇ GECESİNİN FAZİLETİ

(9 Eylül 10 Eylül Cumartesiye - 10 unu 11 Eylül Pazara - 11 ini 12 si Pazartesiye bağlayan geceler)

Mu‘âz ibni Cebel (Radiyallâhu Anh)dan rivâyet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** ﷺ şöyle buyurmuştur: “Beş geceyi (ibadetle geçirerek) **ihyâ edene cennet vacip olur.** (Bunlar da) **Terkiye** (Zülhicce’nin sekizinci) **gecesi, Arefe** (Zülhicce’nin dokuzuncu) **gecesi, Nahr** (Zülhicce’nin onuncu) **gecesi, Fıtr** (Ramazan Bayramı) **gecesi, Şa‘bân’ın yarısının** (Beraat) **gecesidir.**” (İsfahânî, et-Terğîb, no:367, 1/182;)

ZÜLHICCE’NİN İLK ON GÜNÜNÜN NAMAZLARI

İlk On Gecesindeki Cuma Gecesi (8 Eylül Perşembe’yi 9 u Cuma’ya bağlayan gece) **veya Günü** (9 Eylül Cuma günü) üç selâmla altı rekât kılınır, her rekâta on kere İhlas Sûresi okunup selâmdan sonra:

«يَا نُورُ تَنَوَّرْتَ بِالنُّورِ فِي نُورِ نُورِكَ يَا نُورُ.»

“Ey Nûr! Sen Yüce Zâtın’a has olan nûrunla nurlar içerisinde nursun. Yâ Nûr!” diye dua edilir. (Muhammed ibni Hatîriddîn, el-Cevâhiru’l-hams, sh:63)

On Gecenin Her Birinde Kılınabilecek Mühim Bir Namaz (ki 2 Eylül Cuma gecesinden başlayarak 11 Eylül Pazar gecesine dahil olmak üzere aralardaki her gece kılınabilir): **Hüseyin ibni Ali** (*Radyallâhu An-hümâ*)nın babası **Ali** (*Radyallâhu Anh*)dan rivayetine göre, **Rasûlüllâh** ﷺ şöyle buyurmuştur:

“Zülhicce'nin onu girdiği zaman ibadette gayretli olun, çünkü o günler Allâh-u Te'âlâ'nın faziletli kıldığı ve gecesinin hürmetini gündüzünün hürmetine eş yaptığı günlerdir. Her kim on gecelerden birinde, gecenin son üçte biri kaldığında dört rekât kılar, her rekâta bir Fâtiha, birer Felak, Nas, üç kere İhlas Sûresi ve sonra da Âyete'l-Kürsî okur ve bunu her rekâta tekrar eder, namazını bitirince ellerini kaldırarak:

«سُبْحَانَ ذِي الْعِزَّةِ وَالْجَبْرُوتِ، سُبْحَانَ ذِي الْقُدْرَةِ وَالْمَلَكُوتِ، سُبْحَانَ اللَّهِ الْحَيِّ الَّذِي لَا يَمُوتُ، لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ حَيٌّ لَا يَمُوتُ، سُبْحَانَ اللَّهِ رَبِّ الْعِبَادِ وَالْبِلَادِ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ حَمْدًا كَثِيرًا طَيِّبًا مُبَارَكًا عَلَى كُلِّ حَالٍ، اللَّهُ أَكْبَرُ كَبِيرًا، رَبَّنَا جَلَّ جَلَالُهُ وَقُدْرَتُهُ بِكُلِّ مَكَانٍ.»

'İzzet ve ceberût (ululuk ve büyüklük) sahibini tesbîh ederim. Kudret ve melekût (güç ve eşsiz mülk) sahibini tesbîh ederim. Hiç ölmeyecek diri olan Allâh'ı tesbîh ederim. Ondan başka ilâh yoktur, O diriltir ve öldürür. Kendisi hiç ölmeyecek tek diridir. Kulların ve yurtların Rabbi olan Allâh'ı tesbîh ederim. Her hâlükârda bol, tertemiz ve bereketli tüm hamdler Allâh'a mahsustur. Allâh her şeyden çokça büyüktür. Rabbimiz'in celâli ve kudreti(nin eserleri) her mekanda (meydana çıkmakta)dır' der, daha sonra dilediği şeyle dua ederse ona haram olan Beytullâh'ı hacetmiş, Nebî ﷺ'in kabrini ziyaret etmiş ve Allâh yolunda cihad etmiş kimseler kadar sevap ihsan edilir.

Bu kişi Allâh-u Te'âlâ'dan ne isterse mutlaka kendisine verilir. Bu namazı on gecenin her birinde kılsa Allâh-u Te'âlâ onu Firdevs-i Âlâ'ya yerleştirir, Kendisinden her günahı siler ve ona (bir münâdî tarafından): '(Geçmiş günahların silindi) amel işlemeye yeniden başla' denilir.

Arefe günü olduğunda gündüzü oruca niyet eder, gecesinde de (bu sene 11 Eylül Pazar'ı 12 Eylül Pazartesi'ye bağlayan gece de) **bu namazı kılar, bu duayı yapar ve Allâh-u Te'âlâ'nın huzurunda çokça yalvarış-yakarıшта bulunursa Allâh-u Te'âlâ: 'Ey meleklerim! Şahid olun ki gerçekten Ben bu kulumu bağışladım ve onu Beytim'i hac yapanlara ortak ettim' buyurur. Bunun üzerine melekler namazı ve duası sayesinde Allâh-u Te'âlâ'nın bu kuluna verdiği nimetlerden dolayı çokça sevinirler.**" (*Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/40-41*)

Terviye Günü olarak adlandırılan sekizinci gün (10 Eylül Cumartesi günü) **Namazı:** Dört rekât ve ardından iki rekât olmak üzere altı rekât kılınır. Kılınacak bu dört rekâtın birincisinde bir kere Asr Sûresi, ikincisinde Kureys Sûresi, üçüncüsünde Nasr Sûresi, dördüncüsünde ise üç kere İhlas Sûresi okunur. Ardından kılacağı iki rekâtın her bir rekâtında üç kere İhlas Sûresi okunur. İşte böyle yapan kişi terviye gününün ve o gün Mina'da zikredenlerin sevabını bulur.

Arefe Gecesi (10 Eylül Cumartesi'yi 11 Eylül Pazar'a bağlayan gece) **Namazı:** Beş selâmla on rekât kılınır, her rekâta beş kere Kureys Sûresi okunur. Ayrıca o gece bir önceki sayfada ("On Gecede Kılınacak Mühim Namaz" başlığı altında) zikredilen namazı kılsa hadîste bildirilen tüm müjdelere nâil olur.

AREFE GÜNÜ NAMAZLARI (11 Eylül Pazar günü)

1) Arefe günü dört rekât kılınır. Bu namazı kılacak kişi her rekâta üç kere Kadr Sûresi, yirmi bir kere de İhlas Sûresi okur. Namazın sonunda:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَبَارِكْ وَسَلِّمْ.»

“Ey Allâh! Efendimiz Muhammed (Aleyhisselâm)a ve âline salât et, (üzerlerine) bereketler yağdır ve onlara selâm et” diyerek yetmiş kere salevât-ı şerîfe okur, sonra yine yetmiş kere:

«أَسْتَغْفِرُ اللَّهَ لِي وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ.»

“Allâh-u Te‘âlâ’dan kendim için ve erkek-kadın tüm müminler için af talep ediyorum” diye istiğfar eder. (Muhammed ibni Hatîriddîn, el-Cevâhiru’l-hams, sh:63-64)

2) Ebû Hureyre (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte şöyle buyrulmuştur: “Her kim Arefe günü öğlenle ikinci arasında dört rekât kılar ve her rekâtta bir Fâtiha, elli Kul huvelâhu ehad (İhlâs Sûresi) okursa, bu kişiye bir milyon hasene (sevap) yazılır. Kur’ân-ı Kerîm’deki her harfe mukâbil cennette bir derecesi yükseltilir ki, her iki derece arası beş yüz senelik mesafedir.

Allâh-u Te‘âlâ Kur’ân-ı Kerîm’deki her harfe mukâbil yetmiş huriyle evlendirir; her huriyle birlikte inciden ve yakuttan yapılma yetmiş bin sofraya vardır ki, her sofranın üzerinde yeşil kuş etlerinden yetmiş bin çeşit vardır. Yemeklerin serinliği karın serinliği, tadı balın tadı, kokusu da misk kokusudur. O yemeklere ne ateş ne de demir (tencere) değmemiştir. (Yiyen kişi) son yediği yemeğin tadını ilk yediğinde hissettiği lezzet kadar hissedecektir.

Sonra onlara (bu namazı kılan kullara cennette) iki kanadı kırmızı yakuttan ve gagası altından olup yetmiş bin kanadı bulunan büyü bir kuş gelir de işitenlerin mislini duymadığı derecede zevk veren bir sesle: ‘Arefe ehline (o mübarek günü ibadetle ve bu namazla geçirerek onun ehli olmayı hak etmiş kişilere) merhaba’ diye nida eder ve böylece o kuş o (namazı kıla)nlardan her bir adamın (yemek) çanağının içine düşer de, kanatlarından her bir kanadın altından yetmiş çeşit yemek çıkar. Sonra o kuş silkelenip uçar.

(Bu namazı dünyadayken kılmış olan kul) kabrine konulduğu zaman Kur’ân-ı Kerîm’de bulunan her harfe mukabil kendisi için bir nur parlar ki (o nurun kuvveti sayesinde) Kâbe’nin etrafında tavaf edenleri bile görür ve neticede kendisine cennet kapılarından bir kapı açılır. İşte tam o anda, gördüğü sevap ve ikram(lara bir an evvel kavuşma arzusun)dan dolayı: ‘Yâ Rabbi! Kıyâmeti çabuk kopar! Ey Rabbim! Kıyâmeti kâim eyle’ demeye başlar.” (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/60)

3) Ali ibni Ebî Tâlib ve Abdullâh ibni Mes‘ûd (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte Rasûlüllâh ﷺ şöyle buyurmuştur: “Her kim Arefe günü iki rekât kılar, her rekâtta her birinin başında besmele çekip sonunda ‘Âmîn!’ diyerek üç Fâtiha okur, sonra üç kere Kâfirûn Sûresi okur, sonra da her birinin başında besmele çekerek yüz kere İhlâs Sûresi okursa mutlaka Allâh-u Te‘âlâ: ‘Şahid olun ki Ben bu kulumun bütün günahlarını bağışladım’ buyurur.” (el-Ğunye, 2/60)

KURBAN BAYRAMI GECESİ NAMAZI

(11 Eylül Pazar’ı 12 Eylül Pazartesi’ye bağlayan gece)

Rivayet olunduğuna göre bu mübarek gecede iki rekât kılınır. Her rekâtta on beş Fâtiha, on beş İhlâs, on beş Felak ve on beş Nâs Sûresi okunur, selâmdan sonra üç kere Âyete’l-Kürsî okunup on beş defa istiğfar edilir. Sonra kişi dünya ve âhiret hayırlarından dilediği şeyleri ister(se duaların kabulü kesin olan bayram gecesinde mutlaka hayırlı muratlarını elde eder). (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/79)

KURBAN BAYRAMI GÜNÜ NAMAZLARI

(12 Eylül Pazartesi günü)

1) Rivayet olunduğu vechile; bayram namazından ve hutbesinden sonra) bir selâmla dört rekât namaz kılıp, birinci rekâtta E‘lâ (Sebbihisme Rabbike) Sûresi, ikinci rekâtta Şems Sûresi, üçüncü rekâtta Duhâ Sûresi, dördüncü rekâtta ise İhlas Sûresi okuyanın Allâh-u Te‘âlâ elli senelik günahını mahveder. (Muhammed ibni Hatîriddîn, el-Cevâhiru’l-hams, sh:63)

2) Rivayet edildiği üzere; bayram namazından sonra evine girince iki rekât namaz kılar, her rekâtta Fâtîha'dan sonra üç kere Kevser Sûresi okur, böyle yapan fakir bir kimse ise kurban kesmiş sevabı kazanır, yok eğer zengin ise o zaman kurban keser ve akabinde:

«إِنَّ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ لَا شَرِيكَ لَهُ وَبِذَلِكَ أُمِرْتُ وَأَنَا أَوَّلُ الْمُسْلِمِينَ، اللَّهُمَّ هَذَا فِدَائِي لِحُمُّهَا بِلَحْمِي وَدَمُّهَا بِدَمِّي وَعَظْمُهَا بِعَظْمِي إِلَهِي تَقَبَّلْ مِنِّي كَمَا تَقَبَّلْتَ مِنْ خَلِيلِكَ إِبْرَاهِيمَ عَلَيْهِ السَّلَامُ.»

“Şüphesiz namazım, kurbanım, hayatım ve ölümüm âlemlerin Rabbi olan Allâh’a âittir. O’nun hiçbir ortağı yoktur. Ben bununla emrolundum. Ben Müslümanların ilkiyim. Ey Allâh! Bu benim (cehennemden kurtuluş) fidyemdir, eti etime, kanı kanıma, kemiği kemiğime karşı gelsin. İlâhî! Dostun İbrâhîm (Aleyhisselâm)dan (kurbanını) kabul ettiğin gibi benden de kabul eyle” diye dua eder. (Muhammed ibni Hatîriddîn, el-Cevâhiru'l-hams, sh:63-64)

ZÜLHICCENİN İLK 9 GÜNÜNÜN ORUCU (3 Eylül Cumartesi - 11 Eylül Pazar)

Ebû Hureyre (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte Rasûlüllâh ﷺ şöyle buyurdu: “Zülhicce’nin (ilk) onundan ziyade Allâh hiçbir günde kendisine ibadet olunmasını sevmez. Onlardan her bir günün orucu, bir senenin orucuna, her bir gecenin kıyâmı da, Kadir Gecesi’nin kıyâmına (ihyâsına) denktir.” (Tirmizî, Savm:52, no:758, 3/131)

Âişe (Radiyallâhu Anhâ)dan gelen bir rivayete göre: “Zülhicce’nin her bir gün orucuna karşı, yüz köle âzâdı, yüz deve kurbanı ve Allâh yolunda cihada yüz at bağıışı sevabı vardır.” (el-Ğunye, 2/39)

Hafsa (Radiyallâhu Anhâ) vâlidemizin şöyle söylediği rivayet edilmiştir: “Rasûlüllâh ﷺ dört şeyi hiç terk etmezdi; Zülhicce’nin ilk on gününün orucu, Âşûrâ orucu, her aydan üç gün orucu ve sabahın iki rekât sünneti.” (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/39)

Câbir (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte Rasûlüllâh ﷺ şöyle buyurmuştur: “Zülhicce’nin on gününü oruçla geçirene Allâh-u Te’âlâ her bir gün karşılığında bir sene oruç yazar.” (Ali el-Müttakî, Kenzû'l-ummâl, no:24265; İbni Adıyy, el-Kâmil, 6/472)

Âişe (Radiyallâhu Anhâ)dan rivayet edildiğine göre: “Bu on günden bir gün dahi oruç tutan kişi, sanki geri kalan senenin tümünde Allâh-u Te’âlâ’ya ibadet etmiş gibi olur.” (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/40)

Süfyân-ı Sevrî (Radiyallâhu Anh) bu on gecelerde kabristanı ziyaret etmişti. Bir adamın kabrinde nur parladığını görünce onun ne amel işleyerek bunu kazandığını düşünürken kendisine: “Ey Süfyân! Bu on günlerin orucuna devam et ki sana da böyle nur verilsin” diye nida edildi. (Dürretü'l-Vâ‘izin, sh:263)

TERVİYE GÜNÜ ORUCU (10 Eylül Cumartesi)

İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte Rasûlüllâh ﷺ şöyle buyurmuştur: “Terviye (Zülhicce’nin sekizinci) gününün orucu bir seneye, Arefe gününün orucu ise iki seneye (onlarda işlenen günahlara) keffârettir.” (Ebu’s-Şeyh, İbni Neccâr, Nebhânî, el-Fethu'l-Kebîr, no:7294, 2/24)

Hadîs-i şerîfte şöyle vârid olmuştur: “Her kim Terviye günü oruç tutarsa Allâh-u Te’âlâ ona Eyyûb (Aleyhisselâm)ın belasına karşı sabretmesinin sevabını verir.” (Safûrî, Nüzhetü'l-mecâlis, 1/152)

Âişe (Radiyallâhu Anhâ)dan gelen bir rivayete göre: “Terviye günü orucuna karşı bin köle âzâdı, bin deve kurbanı ve Allâh yolunda cihada bin at bağıışı sevabı vardır.” (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/39)

AREFE GÜNÜ ORUCU (11 Eylül Pazar)

Arefe günü Zülhicce’nin dokuzuncu günüdür. Bu günde oruç tutmak müstehaptır. Ebû Katâde (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte Rasûlüllâh ﷺ şöyle buyurmuştur:

“Arefe günü orucu geçen seneye de, gelecek seneye de keffârettir.” (Müslim, Sıyâm:36, no:2804, 3/167)

İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** ﷺ şöyle buyurmuştur: “(Zülhicce'nin) **on gün(ün)den her birinin orucu bir senelik oruca denktir. Arefe gününün orucu iki seneye, Âşûrâ gününün orucu ise bir seneye denktir.**” (İsbahânî, et-Terğîb ve't-Terhîb, no:369, 1/246)

Ebu'd-Derdâ (Radiyallâhu Anh)ın şöyle dediği rivayet olunmuştur: “On günlerde oruca devam edin. Duayı, istiğfar ve sadakayı çok yapın, zira ben **Peygamberiniz** ﷺ: ‘**On günlerin hayrından mahrum olanların vay haline. Özellikle dokuzuncu gün(ü olan Arefe günün)ün orucunu bırakmayın, zira şüphesiz onda sayma bilenlerin sayıp bitiremeyeceği kadar hayırlar vardır**’ buyururken işittim.” (Ebu'l-Leys es-Semerkindî, Tenbîhü'l-ğâfilîn, no:470, sh:327)

Ebû Hureyre (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte şöyle vârid olmuştur: “**Her kim Arefe günü oruç tutarsa Allâh-u Te'âlâ ona Müslümanlardan o gün oruç tutanların adedince ve tutmayanların sayısınca sevap yazar.** (Kabrinden kalkarken) **mağşere kadar, mağşerde mizanların konulduğu yerden Sırat'a kadar, Sırat'dan da Cennet'e kadar yetmiş bin melek ona eşlik eder ve onlar bineğinin attığı her adımda onu yeni bir müjde ile tebşîr ederler.**” (Safûrî, Nüzhetü'l-mecâlis, 1/152)

Âişe (Radiyallâhu Anhâ) şöyle anlatmıştır: “Bir kere **Rasûlüllâh** ﷺ: ‘**Şüphesiz cennette inci, yakut, zebrecet, altın ve gümüşten yapılma köşkler vardır**’ buyurdu. O zaman ben: ‘Yâ Rasûellâh! Onlar kimin içindir?’ diye sorunca: ‘**Arefe gününü oruçlu geçirenler içindir. Ey Âişe! Her kim Arefe günü oruca niyet etmiş olarak sabahlarsa Allâh-u Te'âlâ ona otuz tane hayır kapısı açar, otuz tane şer kapısını ona kitler. Bu kişi oruç açarken su içtiği zaman cisminde bulunan her damar onun (bağışlanması) için istiğfar eder**’ buyurdular.” (Safûrî, Nüzhetü'l-mecâlis, 1/153)

Hadîs-i şerîfte şöyle vârid olmuştur: “**Her kim Arefe günü oruç tutarsa Allâh-u Te'âlâ ona İsâ** (Aley-hisselâm)ın **sevabı gibi sevap ihsan eder.**” (Safûrî, Nüzhetü'l-mecâlis, 1/152)

Ümmü Seleme (Radiyallâhu Anhâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte şöyle vârid olmuştur: “**Arefe günü ne güzel bir gündür; hayır ve bereket günüdür, rahmet ve mağfiret günüdür. Her kim o gün oruç tutarsa Allâh-u Te'âlâ ona Arafat'ta bulunanların sevabından bir nasib verir ve Allâh-u Te'âlâ onu cehennemden yetmiş sene uzak eder.**” (Safûrî, Nüzhetü'l-mecâlis, 1/153)

Arefe günü orucunun müstehap olduğunu beyan eden bu mealde birçok hadîs-i şerîf vârid olmuştur. Orucu müstehap olan birçok gün varsa da bugünün diğer günlerden üstünlüğü vardır. Nitekim **Âişe** (Radiyallâhu Anhâ) şöyle demiştir: “Sene içinde Arefe gününden ziyade oruçlu geçirmek istediğim hiçbir gün yoktur.” (İbni Ebî Şeybe, el-Musanef, no:9809, 3/96)

Âişe (Radiyallâhu Anhâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfe göre: “**Arefe gününün orucuna karşı, iki bin köle âzadı, iki bin deve kurbanı ve Allâh yolunda cihada iki bin at başışı sevabı vardır, ayrıca bir önceki ve bir sonraki senenin (tüm ibadetlerinin) eciri (kadar sevap) vardır.**” (el-Ğunye, 2/39)

İmrân ibni Süleyman (Radiyallâhu Anh) şöyle demiştir: “**İbni Ömer** (Radiyallâhu Anhümâ)ya Arefe gününün orucundan sorduğumda, o bana: ‘Ramazan'dan sonra oruç tutulan günlerin en faziletlisidir’ diye cevap verdi.” (İbni Ebî Sağar, el-Meşyeha, sh:154)

Bu anlatılanlar hac vazifesinde olmayanlar içindir. Hac vazifesini yapanlar, Arefe günü oruç tutmaları halinde Arafat'ta vakfe ve dua gibi amellerden zayıf düşecek olurlarsa oruç tutmazlar, tutarlarsa mekruh olur. Nitekim **İkrime** (Radiyallâhu Anh)dan nakledilen: “Bir kere biz **Ebû Hureyre**'nin evinde otururken bize **Rasûlüllâh** ﷺ'in Arefe günü Arafat'ta oruç tutmayı yasakladığını haber verdi” (Ebû Dâvûd, Savm:64, no:2442, 2/301) şeklindeki rivayet bu kişiler hakkındadır. Lâkin zayıf düşmezlerse iki ibadet arasını cemetmek gibi bir fazilete nâil olacakları için oruç tutabilirler. Fakat şunu da belirtelim ki bir insan Arafat vakfesinde olmasa bile, Arefe günü oruç tutması halinde o günün namaz ve dualarından zayıf düşeceğini biliyorsa duaya kuvvet niyetiyle oruç tutmasa, bu niyetinden dolayı orucun sevabından mahrum olmaz.

Nitekim **Süfyân-ı Sevrî** ve **Urve** (*Radyallâhu Anhümâ*)dan rivayete göre **Atâ** (*Radyallâhu Anh*) şöyle demiştir: “Her kim duaya kuvvet bulabilmek için Arefe günü oruç tutmazsa, o kişiye oruçlunun ecrinin bir misli ihsan edilir.” (*İbnü Cerîr, Tehzîbü’l-âsâr, 1/202; Abdürrezzâk, el-Musannef, 4/284; İbnü’l-Hacer el-Askalânî, Fethu’l-Bârî, 4/280*)

ZÜLHİCCENİN ON GÜNÜNÜN ZİKİR VE DUALARI

(3 Eylül Cumartesi - 12 Eylül Pazartesi)

Ebû Mûsâ Eş‘arî (*Radyallâhu Anh*)dan rivayet olunduğuna göre: “(Hac Sûresi’nin 28. âyet-i kerîmesinde **Allâh-u Te‘âlâ**’nın kendilerinde zikredilmesi emir buyrulan) eyyâm-ı mâlûmât (bilinen günler) Kurban Bayramı günü hâriç olan Zülhicce ayının ilk dokuz günüdür ve bugünlerde yapılan dua asla geri çevrilmez.” (*İbni Recep, Letâifü’l-me‘ârif, sh:472; Hâfız İbni Nâsiriddîn ed-Dimeşkî, Fazlu ‘aşri zilhicce, sh:24*)

Hâfız Dimeşkî (*Rahimehullâh*)ın beyanı vechile; bugünlerde duanın reddedilmemesinin en önemli sebebi içlerinde dünya günlerinin en faziletlisi olduğu rivayet edilen Arefe gününün bulunmasıdır. Nitekim **İbni Hibbân** (*Radyallâhu Anh*) “**es-Sahîh**”inde **Câbir** (*Radyallâhu Anh*)dan naklen bu konuda bir hadîs-i şerîf tahrir etmiştir. (*el-İhsân, no:3853; Ebû Ya‘lâ, el-Müsned, no:2090*)

1) **İbni Abbâs** (*Radyallâhu Anhümâ*)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** ﷺ şöyle buyurmuştur: “**Allâh-u Te‘âlâ** **indinde bu** (Zülhicce’nin ilk) **on gün(ün)den daha üstün bir gün yoktur ve hiçbir günde işlenen amel, şu on gündeki kadar Allâh-u Te‘âlâ’ya sevimli** (O’nun rızasını celbedici) **değildir. O günlerde tehlîl** (‘Lâ ilâhe illallâh’ zikrin)i, **tekbîr** (‘Allâh-u Ekber’ demey)i **ve Allâh-u Te‘âlâ’nın zikrini çokça yapın. Çünkü o günler; tehlîl, tekbîr ve zikir günleridir. Elbette ki o günlerden bir günün orucu bir senelik oruca denktir. O günlerdeki (sâir) ameller de yedi yüz kat katlanır.**” (*Beyhakî, Şu‘abü’l-îmân, no:3481, 7/343; Fezâilü’l-evkât, no:172, sh:343; Taberânî, Kitâbu’d-du‘â, no:871, 2/1204; Kastalânî, Levâmi‘u’l-envâr fi’l-ed‘iyeti ve’l-ekzâr, sh:266; İbnü’l-Cevzî, Müsîru’l-‘azmi’s-sâkin, 1/232*)

Aynı kaynaklarda bu hadîs-i şerîfin akabinde **Sa‘îd ibni Cübeyr** (*Radyallâhu Anh*)ın, bu on günler başladığında bütün vakitlerini ibadet etmeye ayırdığı ve kimsenin güç getiremeyeceği kadar fazla amel ettiği zikredilmektedir. Bu hadîs-i şerîften anlaşıldığı üzere bugünlerde çokça yapmamız emredilen en büyük zikir “Lâ ilâhe illallâh ve Allâh-u ekber” zikirleridir.

2) Haberde rivayet edildiğine göre: “Şüphesiz **Mûsâ** (*Aleyhisselâm*): ‘Yâ **Rabbi!** Dua ettim, duamı kabul etmedin. Öyleyse bana bir şey öğret de onunla Sana dua edeyim’ dedi. **Allâh-u Te‘âlâ** da ona: ‘**Ey Mûsâ! Zülhicce’nin on günü girdiği zaman: ‘Lâ ilâhe illallâh’ de ki, Ben de senin isteğini yerine getireyim**’ buyurdu. **Mûsâ** (*Aleyhisselâm*): ‘Yâ **Rabbi!** (Zaten) bütün kulların bunu söylüyor (ben bana özel bir zikir istiyorum)’ dedi. **Allâh-u Te‘âlâ:** ‘**Ey Mûsâ! Her kim bu on günde bir kere (bile): ‘Lâ ilâhe illallâh’ derse, yedi kat gökler ve yedi kat yerler mîzanın bir kefesine, ‘Lâ ilâhe illallâh’ (kelime-i tayyibesi de) diğer kefesine konacak olsa, elbette bu söz onların hepsinden ağır ve hepsine baskın gelir**’ buyurdu.” (*Osmân el-Hobevî, Dürretü’n-nâsîhîn, sh:262; Hâkim, el-Müstedrek, no:1936, 1/710*)

3) Bu günlerde **İsâ** (*Aleyhisselâm*)a **Cibril** (*Aleyhisselâm*) tarafından hediye getirilen beş dua vardır ki bunların her biri yüzer kere okunulacaktır. Bu kelimelerin sevapları milyon hasanelere tekâbul edip milyon günahı sildirmeye ve cennette on bin derece kazandırmaya yeterli olacak, sahibini bu zikirleri yaptığı gün dünya ehli içerisindeki en ibadetli kişi olma vasfına mâlik kılacak, yetmiş bin meleği semâdan indirip kendisine dua yaptırarak, en mühimmi de **Allâh-u Te‘âlâ**’nın kendisine rahmetle nazar etmesine ve artık bir daha bedbahtlık yüzü görmemesine mazhar kılacak niteliktedir.

Yerimizin yetersizliğinden bu 5 zikrin her birinin Arapça metinlerini, manalarını ve faziletlerini okuyup amel etmeniz için sizleri 17. risalemiz “**Kurban Risalesi**”nin 148-152 sayfalarına havale ediyoruz.

4) **İmâm-ı Nâfi‘** (*Rahimehullâh*)ın nakline göre **İbni Ömer** (*Radyallâhu Anhümâ*) on günlerin tamamında oturduğu yattığı her yerde tekbîr getirirdi. **Atâ ibni Ebî Rabâh** (*Radyallâhu Anh*) da bu on günde yollarda ve pazarlarda sürekli tekbîr getirirdi.

Ca'fer ibni Süleyman (*Radyallâhu Anh*) şöyle demiştir: “(Tâbi‘înin ulularından olan) **Sâbit el-Bünânî** (*Radyallâhu Anh*)ın bu on günlerde zikir ve ilim meclislerinde sohbet aralarında sözünü keserek tekbîr getirdiğine ve: ‘Bu günler zikir günleridir, geçmiş büyükler böyle yaparlardı’ dediğine şahit oldum. Ayrıca **Mâlik ibni Dînar** (*Rahimehullâh*)ın da böyle yaptığını gördüm.” Fakih **Ebu'l-Leys** (*Rahimehullâh*) şöyle demiştir. Bu günlerde kişi tekbirleri sessizce içinden getirirse daha efdal olur. Lâkin şeriatı açığa çıkarmak ve insanlara zikri hatırlatmak niyetiyle yüksek sesle tekbîr getirirse bunda bir mahzur yoktur nitekim bu konuda da bir rivayet vârid olmuştur. (*Ebu'l-Leys es-Semerkindî, Tenbîhu'l-ğâfilîn, no:471, sh:328*)

AREFE GÜNÜNÜN FAZİLETLERİ (11 Eylül Pazar günü)

Câbir (*Radyallâhu Anh*)dan rivayet edilen hadîs-i şerîfe göre Arefe günü dünya günlerinin en faziletlisidir. (*el-İhsân, no:3853; Ebû Ya'lâ, el-Müsned, no:2090*)

Bu nedenle **İmâm-ı Nevevî** (*Rahimehullâh*): “Şâfi‘î mezhebinde tercih edilen görüşe göre, bir adam karısının boş olması hakkında tâlik yaparak: ‘Sen dünya günlerinin en faziletlisinde boşsun’ diyecek olsa, o kadın Arefe günü boş olur” demiştir. (*Nevevî, el-Mecmû‘, 6/381*)

Talha ibni Ubeydillâh (*Radyallâhu Anh*)dan rivayet edildiğine göre **Rasûlüllâh** ﷺ: “Şeytan Arefe gününde olduğu kadar hiçbir gün daha zelîl, daha hor, daha hakîr ve daha öfkeli olarak görülmemiştir. Bu da ancak Allâh-u Te‘âlâ’nın rahmetinin yağdığını ve büyük günahları bağışladığını gördüğü içindir. Ancak Bedir günü ona gösterilen müstesna” buyurdu. O zaman: “Yâ Rasûlellâh! Bedir Günü o ne görmüştü?” denilince **Rasûlüllâh** ﷺ: “Cibrîl’in melekleri saf düzenine soktuğunu görmüştü” buyurdu. (*Mâlik, el-Muvatta‘, Hacc:81, no:962, sh:273; Beyhakî, Şu‘abü'l-îmân, no:3775*)

İbni Abbâs (*Radyallâhu Anhümâ*)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** ﷺ şöyle buyurmuştur: “Şüphesiz bu (Arefe günü) öyle bir gündür ki, bugünde kulağına, gözüne ve diline sahip ol (up onları haramlardan koruy)an kişi(nin günahları) bağışlanır.” (*Ahmed ibni Hanbel, el-Müsned, no:3041, 5/165*)

Bu müjde sadece Arafat vakfesi yapanlara has olmayıp, yeryüzünün neresinde o gün uzuvlarını haramlardan koruyup kollayanlar varsa hepsine şamildir. Nitekim **Ubâde ibni Sâmit** (*Radyallâhu Anh*)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** ﷺ Arefe günü: “Ey insanlar! Şüphesiz Allâh bugün size ihsanda bulunmuş ve aranızdaki kul hakları hâric sizin için (sâir günahlarınızı) mağfiret buyurmuştur. Kötünüzü iynize bağışlamış, iynize de istemiş olduğu şeyi vermiştir. Artık Allâh’ın ismini okuyarak (Müzdelife’ye) **inin**” buyurdu.

Müzdelife’ye geldiklerinde ise **Rasûlüllâh** ﷺ şöyle buyurdu: “Şüphesiz Allâh iyilerinizi bağışlamış ve iyilerinizi kötülerinize şefaatçi kılmıştır. O (Allâh), mağfireti indirir, o mağfiret de onları (kulları) kaplar. Sonra Allâh mağfireti yeryüzünde dağıtır da o bağışlama, dilini ve elini koruyarlardan tevbekâr olan herkesin üzerine düşer.

İblis ve orduları ise Arafat dağları üzerinde (durup) Allâh’ın kullarına ne muamele yapacağına bakarlar. Mağfiret (bağışlanma) nâzil olunca (gökten inince) **İblis** ve orduları helak çağırmaya başlarlar. O zaman **İblis**: ‘Ben nice zamanlar onları tahrik ettim (de) ne günahlar işlettim, sonra mağfiret geldi ve hepsini kapladı’ diyerek hayıflanır. Böylece onlar kendilerine beddua ederek hayıflı bir vaziyette dağılırlar.” (*Heysemî, Mecma‘u’z-zevâid, 3/568*)

Âişe (*Radyallâhu Anhâ*)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** ﷺ şöyle buyurmuştur: “Allâh-u Te‘âlâ’nın, Arefe gününden daha ziyade kulunu cehennemden âzâd ettiği hiçbir gün yoktur. Şüphesiz O elbette (Arefe günü vakfe yapanlara ve sâir yerlerde dua yapanlara rahmetiyle ve tecellisiyle) yanaşır da sonra onlarla meleklerle karşı iftihar ederek: ‘Bunlar ne istiyor(lar da evlerini barklarını terk edip bu zor ve zahmetli mekanda ve zamanda toplanmışlar? Şimdi ben onlara isteklerini vermesem olur mu)?!’ buyurur.” (*Müslim, Hac:79, no:3354, 4/107*)

Abdullâh ibni Amr (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** ﷺ şöyle buyurmuştur: “Şüphesiz Allâh-u Azze ve Celle Arefe günü ikindi vakti Arafat ehli ile meleklerine karşı iftihar eder de: ‘Şu kullarıma bakın; saçları, başları dağmık vaziyette toz duman içerisinde Bana gelmişler’ buyurur.” (Taberânî, el-Mu‘cemü’s-Sağîr, no:575, 1/345)

Enes ibni Mâlik (Radiyallâhu Anh) ın şöyle buyurduğu rivayet edilmiştir: “On günlerin her birinde (fazilet bakımından) ameller bin katıyla katlanır, arefe gününde ise on bin kat katlanır.” (Beyhakî, eş-Şu‘ab 2/16)

Ferkad (Rahimehullâh) şöyle demiştir: “Semânın kapıları her gece üç kere açılır. Cuma gecesi yedi kere açılır. Arefe gecesi ise dokuz kere açılır.” (İbni Receb, Letâifü'l-me‘ârif, sh:490)

Bu faziletleri işitenler, bu müjdelerin sadece hacca gidip Arafat vakfesine duranlar hakkında olduğunu sanmasınlar, zira **Allâh-u Te‘âlâ**’nın lütf-u keremi mazeretleri sebebiyle geri kalanları da kaplayacak kadar geniştir. Bu hususta bazı hadîs-i şerifler de vârid olmuştur. Nitekim **Enes ibni Mâlik** (Radiyallâhu Anh) şöyle anlatmıştır: “**Rasûlüllâh** ﷺ Tebuk muharebesinden dönerken Medîne’ye yaklaşınca: ‘Şüphesiz Medîne’de öyle topluluklar bulunmaktadır ki siz nerede dolaştıysanız ve hangi vâdiyi geçtiyseniz mutlaka onlar sizlerle beraberdir’ buyurunca sahabe-i kirâm: ‘Yâ Rasûlellâh! Onlar Medîne’de dururlarken mi (bizimle beraberdirler)?’ dediler.

Bunun üzerine **Rasûlüllâh** ﷺ: ‘**Onlar Medîne’deyken** (sizinle beraberdirler, zira) **mâzeretleri onları geri bıraktı** (ama niyetleri sizinle cihada çıkmaktı)’ buyurdu.” (Buhârî, Meğâzî:76, no:4161, 4/1610)

İbni Ömer (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayet edilen hadîs-i şerîfte **Rasûlüllâh** ﷺ: “**Kalbinde zerre kadar iman bulunan kimse yoktur ki Allâh-u Te‘âlâ Arefe günü onu affetmiş olmasın**” buyurunca bir adam: “Yâ Rasûlellâh! Bu sadece Arafat ehli için midir, yoksa tüm insanlar için umumi midir?” diye sordu. **Rasûlüllâh** ﷺ: “**Bütün insanlar için umumidir**” buyurdu. (Abd ibni Humeyd, el-Müsned, no:840)

AREFE GÜNÜNÜN ZİKİR VE DUALARI (11 Eylül Pazar günü)

1) Arefe Sabahı (11 Eylül Pazar) **Sabah Namazından Sonra Başlayıp Bayramın Son Günü** (15 Eylül Perşembe) **İkinci Namazından Sonra Bitecek Teşrik Tekbirleri**

Teşrik tekberi, kurban bayramı günlerinde farz namazlardan sonra getirilen tekbirlerdir. Kurban bayramının ilk gününe “Yevm-i nahr”, diğer üç gününe ise “Eyyâmü’t-teşrik (teşrik günleri)” denir. Bayramdan bir gün önceki güne de “Arefe günü” denir. Arefe günü sabah namazından itibaren bayramın dördüncü gününün ikindi namazına kadar, yirmi üç farz namazının arkasından birer defa:

«اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ وَاللَّهُ أَحْمَدُ.»

“**Allâh en büyüktür, Allâh en yücedir. Allâh’tan başka hiçbir ilâh yoktur. Allâh her şeyden daha büyüktür. (O) Allâh en büyüktür. Bütün hamdler Allâh’a mahsustur**” diye tekbîr getirilir ki, buna “Teşrik tekberi” denir. Teşrik tekbirlerinin başlangıcı **İbrâhîm** (Aleyhisselâm)ın oğlu **İsmâ‘il** (Aleyhisselâm) ı kurban etme olayına kadar uzanır. **İbrâhîm** (Aleyhisselâm) gördüğü sahih rüya üzerine oğlunu **Allâh-u Te‘âlâ** yolunda kurban etmeye karar verir. Kurban hazırlıkları sırasında **Cebrâîl** (Aleyhisselâm) gökten buna bedel olarak bir koç getirir.

Dünya semasına ulaştığında **Cebrâîl** (Aleyhisselâm): “Allâh-u ekber Allâh-u ekber” diyerek tekbîr getirir. **İbrâhîm** (Aleyhisselâm) bu sesi işitince başını gökyüzüne çevirir ve onun bir koçla geldiğini görünce: “Lâ ilâhe illâllâhu vallâhu ekber” diye cevap verir.

Bu tekbîr ve tevhîd kelimelerini işiten ve kurban edilmeyi bekleyen **İsmâ‘il** (Aleyhisselâm) da: “Allâh-u ekber ve lillâhi’l-hamd” der. Böylece kıyâmet gününe kadar sürecek büyük bir sunnet başlatılmış olur (el-Mevsîlî, el-İhtiyâr li Ta‘lîli’l-Muhtâr, 1/87-88)

İmâm-ı Âzam (Rahimehullâh)a göre; bu tekbirler Arefe sabahından başlayıp, bayramın birinci günü ikin- diden sonra biter ki, buna göre sekiz vakit okunur. Tekbirlerin yirmi üç vakit okunması ise **İmâm-ı Ebû Yûsuf** ile **İmâm-ı Muhammed** (Rahimehumellâh)a göredir. Fetva da buna göre verilmiştir.

Teşrik tekbirleri birçok fakîhe göre vaciptir. Bazılarına göre ise sünnettir. **İmâm-ı Ebû Yûsuf** ile **İmâm-ı Muhammed** (Rahimehumellâh)a göre farz namazlarını kılmakla yükümlü olanlara bu tekbirler va- ciptir. Bir hadîs-i şerîfte şöyle vârid olmuştur: **“Kurban Bayramı gecesinden itibaren teşrik (bayram) günlerinin sonuna kadar namazların ardından üç kere tekbîr getirin, zira o günahları tamamen göçük altında bırakır.”** (Safûrî, Nüzhetü'l-mecâlis, 1/154)

Burada geçen üç kere kaydı Şâfi'î mezhebine göredir. Tekbîr getirmek üç kere en azından: «اللَّهُ أَكْبَرُ» «Allâh-u ekber (Allâh-u Te'âlâ her şeyden yücedir)” demek sûretiyle olur. Ama **Yezîd ibni Ebî Ziyad** (Radiyallâhu Anh)ın nakline göre; **Sa'îd ibni Cübeyr, Abdurrahmân Ebî Leylâ** ve diğer fakihler (Rahimehu- müllâh) bayram ve teşrik günlerinde:

«اللَّهُ أَكْبَرُ، اللَّهُ أَكْبَرُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ، اللَّهُ أَكْبَرُ وَاللَّهُ الْحَمْدُ.»

“Allâh-u Te'âlâ her şeyden yücedir. Allâh-u Te'âlâ her şeyden büyüktür. Allâh-u Te'âlâ'dan baş- ka hiçbir ilâh yoktur ve Allâh-u Te'âlâ her şeyden yücedir. (Yine) Allâh-u Te'âlâ her şeyden yüce- dir. Hamd de Allâh-u Te'âlâ içindir diyerek tekbîr getirirlerdi.” (Ebu'l-Leys Tenbîhu'l-ğâfilîn, no:471, sh:328)

Hanefî mezhebine göre tekbîr sîğasında tercih edilen lafız budur. Ayrıca **İmâm-ı Şâfi'î** (Rahimehullâh)ın beyanına göre sadece üçer kere tekbîr getirmekle yetinilmemeli, bununla beraber şu dua da okunmalıdır:

«اللَّهُ أَكْبَرُ كَبِيرًا، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ كَثِيرًا، وَسُبْحَانَ اللَّهِ بُكْرَةً وَأَصِيلًا، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَلَا نَعْبُدُ إِلَّا إِيَّاهُ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ وَلَوْ كَرِهَ الْكَافِرُونَ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ، صَدَقَ وَعْدُهُ، وَنَصَرَ عَبْدَهُ، وَهَزَمَ الْأَحْزَابَ وَحْدَهُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ.»

“Allâh-u Te'âlâ her şeyden büyüktür ve yücedir. Allâh-u Te'âlâ'ya çokça hamdolsun. Sabah ve akşam Allâh-u Te'âlâ'yı tesbîh ederiz. Allâh-u Te'âlâ'dan başka hiçbir ilâh yoktur.

Kâfirler hoşlanmasa da, ibadeti sadece Ona tahsis ediciler olarak yalnız Ona ibadet ederiz. Bir olan Allâh-u Te'âlâ'dan başka hiçbir ilâh yoktur. (Peygamberine) verdiği (yardım) söz(ün)de sâdik olmuştur, kuluna yardım etmiştir ve yalnız Kendi kudreti ile düşman birliklerini perişan etmiştir. Allâh'tan başka hiçbir ilâh yoktur. Allâh her şeyden büyüktür.” (İmâm-ı Nevevî, el-Ezkâr, no:522, sh:199)

Arefe günü dua yapmak **Rasûlüllâh** ﷺ'in sünnetlerindedir. Nitekim **İbni Abbâs** (Radiyallâhu Anhümâ): **“Ben Rasûlüllâh** ﷺ'i yemek dilenen fakirler gibi ellerini göğsüne doğru tutarak Arafat'ta dua yaparken gördüm” demiştir. (Taberânî, el-Mu'cemü'l-Evsat, no:2892, 3/189)

Arefe günü yapılan dua reddedilmez. Nitekim hadîs-i şerîfte şöyle vârid olmuştur: **“Arefe günü ol- duğu zaman Allâh-u Te'âlâ rahmetini yayar, bu nedenle o günden çok (cehennemden) âzâd hiçbir günde yoktur. Her kim Arefe günü Allâh-u Te'âlâ'dan dünya ve âhîret istekleriyle alakalı bir hâ- cetini dilerse kendisi için o isteğini yerine getirir.”** (Safûrî, Nüzhetü'l-mecâlis, 1/152)

2) Arefe günü yapılacak duaların en faziletlisi **Tirmizî** (Rahimehullâh) ve diğerlerinin **Amr ibni Şu'ayb**'ın, babası vasıtasıyla dedesinden (Abdullâh ibni Amr ibni Âs'dan) (Radiyallâhu Anhüm) rivayet ettikleri: **“Du- aların en hayırlısı Arefe günü yapılan duadır. (O gün) benim ve benden önceki peygamberlerin söylediklerinin en hayırlısı ise:**

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

‘Allâh'tan başka hiçbir ilâh yoktur, O tektir, ortağı yoktur. Mülk yalnız O'nundur. Hamd yalnız O'na mahsustur ve O her şeye Kâdir'dir’ (sözüdüdür)” (Tirmizî, De'avât:123, no:3585, 5/572)

3) **Tirmizî** (*Rahimehullâh*)ın “*es-Sünen*”inin “Dualar” bölümünde Arafat dualarından olarak **Ali** (*Radiyallâhu Anh*)dan nakledilen şu dua da yer alır:

«اللَّهُمَّ لَكَ الْحَمْدُ كَالَّذِي نَقُولُ وَخَيْرًا مِمَّا نَقُولُ: اللَّهُمَّ لَكَ صَلَاتِي وَنُسُكِي وَمَحْيَايَ وَمَمَاتِي وَإِلَيْكَ مَابِي وَلَكَ رَبِّي تُرَاثِي، اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ عَذَابِ الْقَبْرِ وَوَسْوَسَةِ الصَّدْرِ وَشَتَاتِ الْأَمْرِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا تَجِيءُ بِهِ الرِّيحُ.»

“Ey Allâh! Diyebildiklerimiz kadar ve diyebildiklerimizden çok daha hayırlı olan bütün hamdler yalnız Sanadır. Ey Allâh! Namazım, ibâdetlerim, hayatım ve ölümüm yalnız Senin içindir. Dönüşüm yalnız Sana’dır, (öldüğümde) bütün bıraktıklarım ancak Sana âittir. Ey Allâh! Kabir azâbından, gönül vesvesesinden ve işlerin dağınıklığından Sana sığınırım. Ey Allâh! Rüzgarın getirdiği şeylerin (bulaşıcı hastalıkların) şerrinden Sana sığınırım.” (*Tirmizî, De‘avât:88, no:3520, 5/537*)

4) **Câbir ibni Abdillâh** (*Radiyallâhu Anh*)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfe göre, Arafat vakfesinde kıbleye dönen, sonra yüz kere:

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

“Allâh’tan başka hiçbir ilâh yoktur, O tektir, ortağı yoktur. Mülk yalnız Onundur. Hamd yalnız Ona mahsustur ve O her şeye Kâdir’dir” diyen, daha sonra yüz kere:

﴿قُلْ هُوَ اللَّهُ أَحَدٌ ﴿۱﴾ اللَّهُ الصَّمَدُ ﴿۲﴾ لَمْ يَلِدْ وَلَمْ يُولَدْ ﴿۳﴾ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ كُفُوًا أَحَدٌ ﴿۴﴾﴾

“(Habîbim!) **De ki: ‘O** (bana vasıflarını sorduğunuz Rabbim), **Allâh’tır**; (O, hiçbir yönden ikincisi olma ihtimali bulunmayan ve hiçbir vasfında hiçbir varlıkla ortaklığı olmayan bir) **Ehad’dir**.”

Ancak Allâh (her şey Kendisine muhtaç olan, Kendisi ise hiç bir şeye ihtiyaç duymayan bir) **Samed’dir**. **O doğurmamıştır ve doğrulmamıştır**. **Hiçbir kimse Ona** (hiçbir yönden benzer, eş, eşit ve denk de olmamıştır” meâlindeki İhlâs Sûresi’ni okuyan, daha sonra yüz kere:

«اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ وَعَلَيْنَا مَعَهُمْ.»

“Ey Allâh! **İbrâhîm’e** ve **İbrâhîm’in** âline salât ettiğin gibi, **Muhammed’e** ve **Muhammed’in** âline de (öylece) salât eyle. Zira Sen hamde (övgüye) layık olansın ve pek ulusun. Onlarla beraber bize de salât (rahmet) eyle” duasını okuyan kulunu **Allâh-u Te‘âlâ** affeder, melekleri buna şahit tutar, dualarını kabul eder, vakfede bulunan herkes hakkında şefaate edebilecek olsa bile, **Allâh-u Te‘âlâ** onun şefaatinin (hepsi hakkında) kabul eder. (*Beyhakî, Şu‘abü’l-îmân, no:4074, 3/463*)

5) **Abdülkâdir el-Geylânî** (*Kuddise Sirruhû*)nun **Ali ibni Ebî Tâlib** (*Radiyallâhu Anh*)dan rivayet ettiği bir hadîs-i şerîfe göre bu dualara ilaveten en başta 3 kere Lebbeyk duası, tevhîd zikrinde “*بِيَدِهِ الْخَيْرُ*” “Bi yedihi’l-hayr” ziyadesi ve tevhîd zikrinden sonra yüz kere:

«لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، أَشْهَدُ أَنَّ اللَّهَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، وَأَنَّ اللَّهَ قَدَّ أَحَاطَ بِكُلِّ شَيْءٍ عِلْمًا.»

“O çok yüce ve pek büyük **Allâh-u Te‘âlâ’nın** yardımı olmadan hiçbir günahtan dönüş, hiçbir ibadete de kuvvet yoktur. Elbette **Allâh-u Te‘âlâ’nın** her şeye kâdir olduğuna ve hiç şüphesiz yine **Allâh-u Te‘âlâ’nın** her şeyi ilmiyle kuşattığına şahitlik ederim” zikri vardır.

Yine böylece İhlâs Sûresi’nden önce bir kere:

«أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ.»

“(Allâh’ın rahmetinden) kovulmuş şeytanın şerrinden Allâh-u Te‘âlâ’ya sığınırım” der, sonra üç kere:

«إِنَّ اللَّهَ هُوَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ.»

“Elbette hakkıyla işiten ve ziyade bilen ancak Allâh-u Te‘âlâ’dır” zikri okunup, sonra da her bir keresinde besmeleyle başlayıp “Âmîn”le bitirmek sûretiyle üç kere Fâtiha Sûresi okunur. İlerisinde fark yoktur. Bu duaları yaptıktan sonra kişi dilediği şekilde istekte bulunabilir. Bu vazifeyi yapan kişi hakkında Allâh-u Te‘âlâ: “Bakın kulum nasıl da Benim beytime yöneldi, Bana tekbîr ve telbiyede bulundu, Beni tesbîh etti, Bana hamd etti, Benim tevhîdimi zikretti, en sevdiğim sûreyi okudu ve Rasûlüme salevât getirdi. Sizi şahit tutuyorum ki gerçekten Ben onun bu amelini kabul ettim, ecrini (sevap almasını) kesinleştirdim, günahlarını bağışladım ve (bağışlamamı) istediği kimseler hakkında onu aracılığı makbul bir şefaathçi kıldım” buyurur. (el-Ğunye, 2/63; Zebîdî, el-İthâf, 4/376)

6) İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayete göre Rasûlüllâh ﷺ’in Arafat’ta okuduğu dua şudur:

«اللَّهُمَّ إِنَّكَ تَرَى مَكَانِي وَتَسْمَعُ كَلَامِي وَتَعْلَمُ سِرِّي وَعَلَانِيَتِي وَلَا يَخْفَى عَلَيْكَ شَيْءٌ مِنْ أَمْرِي، أَنَا الْبَائِسُ الْفَقِيرُ الْمُسْتَعِيثُ الْمُسْتَجِيرُ الْوَجِلُ الْمُسْفِقُ الْمُقْرُ الْمُعْتَرِفُ بِذُنُوبِهِ، أَسْأَلُكَ مَسْأَلَةَ الْمَسَاكِينِ وَأَبْتِهَلُ إِلَيْكَ ابْتِهَالَ الْمَذْنِبِ الدَّلِيلِ وَأَدْعُوكَ دُعَاءَ الْخَائِفِ الْمَضْرُورِ، مَنْ خَضَعَتْ لَكَ رَقَبَتُهُ وَفَاضَتْ لَكَ عَيْنَاهُ وَنَحَلَ لَكَ جَسَدُهُ وَرَغِمَ أَنْفُهُ، اللَّهُمَّ لَا تَجْعَلْنِي بِدُعَائِكَ شَقِيًّا وَكُنْ بِي رَوْفًا رَحِيمًا يَا خَيْرَ الْمَسْئُولِينَ يَا خَيْرَ الْمُعْطِينَ.»

“Ey Allâh! Sen benim yerimi görmektesin, sözümü işitmektesin, gizlimi açığımı bilmektesin, işlerimden hiçbir şey Sana gizli değildir. Ben, durumu kötü olan, muhtaç durumda kalan, yardım dilenen, sığınak arayan, korkak ve ürkek bir halde günahlarını ikrar ve itiraf eden biriyim. Dilencilerin isteyişi gibi Sana yalvarıyorum, zelim ve günahkâr birinin yönelişiyle Sana yöneliyorum.

Zarara uğramış, korku içinde kalmış, boynu Sana karşı bükülmüş, gözleri Senin için dolmuş, bedeni Senin için zayıflamış ve burnu (secdeye vararak) toprağa bulanmış birinin yalvarışıyla dua ediyorum. Ey Allâh! Ey istenilenlerin en hayırlısı! Ey verenlerin en hayırlısı! Sen beni Sana yalvarıp da mahrum olan biri yapma, Sen bana karşı çok esirgeyici ve acıyıcı ol.” (Taberânî, el-Kebîr, no:11405)

7) İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ)dan rivayete göre Rasûlüllâh ﷺ şöyle buyurmuştur: “Karalı ve denizli yani İlyas ve Hızır (Aleyhimesselem) her sene Mekke’de bir araya gelir.” (el-Ğunye, 2/63)

İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ) şöyle demiştir: “Bize ulaşan habere göre onlardan her biri (ihramdan çıkarken) birbirinin başını traş ederler ve o zaman her biri diğerine şu zikirleri yapmasını tenbihler:

«بِسْمِ اللَّهِ مَا شَاءَ اللَّهُ، لَا يَأْتِي بِالْخَيْرِ إِلَّا اللَّهُ، بِسْمِ اللَّهِ مَا شَاءَ اللَّهُ، لَا يَصْرِفُ الشُّوءَ غَيْرُ اللَّهِ، بِسْمِ اللَّهِ مَا شَاءَ اللَّهُ، وَمَا بِكُمْ مِنْ نِعْمَةٍ فَمِنَ اللَّهِ، بِسْمِ اللَّهِ مَا شَاءَ اللَّهُ، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ.»

“Allâh’ın adıyla! Allâh ne dilerse o olur. Hayırları Allâh’tan başkası getiremez. Allâh’ın adıyla! Allâh ne dilerse o olur. Kötülükleri Allâh’tan başkası götüremez. Allâh’ın adıyla! Allâh ne dilerse o olur. Sizde bulunan her nimet Allâh’tandır. Allâh’ın adıyla! Allâh ne dilerse o olur. Allâh’ın yardımını olmadan hiçbir güç ve kuvvet yoktur.” İbni Abbâs (Radiyallâhu Anhümâ) bunları dedikten sonra Rasûlüllâh ﷺ’in şöyle buyurduğunu rivayet etmiştir:

“Her kim her gün bu duayı okursa, akşama kadar boğulmaktan, yangından, birşeyi çalınmaktan ve istemediği herşeyden emin olur. Akşamladığı vakit bunları söyleyen de sabaha varıncaya kadar Allâh’ın koruması içerisinde kalır.” (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/63-64)

Ali (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edildiğine göre Arefe günü **Cibrîl, Mikâil, İsrâfil** ve **Hızır** (Aleyhimüsselâm)ın ikinci vaktindeki duası: “Her Arefe günü Arafat’ta **Cibrîl, Mikâil, İsrâfil** ve **Hızır** (Aleyhimüsselâm) bir araya gelirler. **Cibril** (Aleyhisselâm): ‘**Allâh** ne dilerse o olur. **Allâh**’ın yardımı olmadan hiçbir güç ve kuvvet yoktur’ der. **Mikâil** (Aleyhisselâm) ona cevap vermek üzere: ‘**Allâh** ne dilerse o olur. İzzetin tamamı **Allâh**’tandır’ der. **İsrâfil** (Aleyhisselâm) ona karşılık olarak: ‘**Allâh** ne dilerse o olur. Bütün hayırlar **Allâh**’ın (kudret) elindedir’ der. **Hızır** (Aleyhisselâm) ona mukabele etmek üzere: ‘**Allâh** ne dilerse o olur. Kötülüğü **Allâh**’tan başka kimse savuşturamaz’ der. Sonra dağılırlar ve bir dahaki sene o güne kadar biraraya gelmezler.” (Abdülkâdir el-Geylânî, el-Ğunye, 2/64)

Her birinin söylediği zikirlerin mecmûu (toplamı) şöyledir:

«مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، مَا شَاءَ اللَّهُ كُلُّ الْعِزَّةِ مِنَ اللَّهِ، مَا شَاءَ اللَّهُ الْخَيْرُ كُلُّهُ بِيَدِ اللَّهِ،
مَا شَاءَ اللَّهُ لَا يَدْفَعُ الشُّوْءَ إِلَّا اللَّهُ.»

8) Muhammed ibni Mervân (Radiyallâhu Anh)dan nakledildiğine göre **Ali** (Radiyallâhu Anh) şöyle demiştir: “Yol imkanı bulduğum sürece, ben bu Arafat vakfesini asla terketmeyeceğim. **Allâh-u Te‘âlâ**’nın mutlaka şu dünyada her gün ateşten âzâd ettiği kimseler vardır ama Arefe gününden daha ziyade boyunların âzâd edildiği hiçbir gün yoktur. O halde sen o gün:

«اللَّهُمَّ أَعْتِقْ رَقَبَتِي مِنَ النَّارِ، وَأَوْسِعْ لِي مِنَ الرِّزْقِ الْحَلَالِ، وَاصْرِفْ عَنِّي فَسَقَةَ الْجَنِّ وَالْإِنْسِ.»

‘Ey **Allâh**! Boynumu cehennemden âzâd eyle, benim için helal rızık geniş eyle, cinlerin ve insanların fâsiklarını benden defeyle’ demeyi çok yap. Zira bugün benim yaptığım duların geneli bundan ibarettir.” (İbnü’l-Cevzî, Müsîru’l-‘azmi’s-sâkin, 1/255; Hâfız İbni Nâsiruddîn ed-Dimesşkî, Fazlu ‘aşri zilhicce, sh:43)

9) İbni Ömer (Radiyallâhu Anhümâ) Arafat’ta şu duayı yüksek sesle okurdu:

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ، وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، اللَّهُمَّ اهْدِنَا بِالْهُدَى، وَزَيِّنَا بِالتَّقْوَى، وَاعْفِرْ لَنَا فِي الْآخِرَةِ وَالْأُولَى، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ مِنْ رِزْقِكَ وَعَطَائِكَ رِزْقًا طَيِّبًا مُبَارَكًا، اللَّهُمَّ أَمَرْتُ بِالِدُّعَاءِ وَقَضَيْتَ عَلَيَّ نَفْسِكَ بِالْإِجَابَةِ، وَأَنْتَ لَا تُخْلِفُ وَعْدَكَ وَلَا تُكْذِبُ عَهْدَكَ، اللَّهُمَّ مَا أَحْبَبْتَ مِنْ خَيْرٍ فَحَبِّبْهُ إِلَيْنَا وَيَسِّرْهُ لَنَا، وَمَا كَرِهْتَ مِنْ شَرٍّ فَكَرِّهْهُ إِلَيْنَا وَجَبِّنَا، وَلَا تَنْزِعْ مِنَّا الْإِسْلَامَ بَعْدَ إِذْ أَعْطَيْتَهُ لَنَا يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.»

“**Allâh**’tan başka hiçbir ilâh yoktur. O tektir. Onun hiçbir ortağı yoktur. Mülk O’na aittir. Hamd O’na mahsustur. O her şeye hakkıyla gücü yetendir. Ey **Allâh**! Bizi hidayete ulaştır, bizi takva ile süsle, dünyada da âhirette de bizi bağışla.

Ey **Allâh**! Ben Senin rızıkından ve bahşişinden, tertemiz ve mübarek bir rızık istiyorum. Ey **Allâh**! Sen duayı emrettin, kabul edeceğine dair kendi Zâtı’na hükmettin. Sen vaadini bozmazsın ve sözünü yalan çıkarmazsın.

Ey **Allâh**! Hangi hayırları sevdiysen onları bize de sevdir ve (onlara ulaşmamızı) kolay eyle, hangi şerleri çirkin gördüysen onları bize de çirkin göster ve bizi onlardan uzaklaştır. Ey acıyanların en merhametlisi! Bize İslâm’ı verdikten sonra İslâm’ı bizden söküp alma.” (Taberânî, Fazlu ‘aşri zilhicce, no:55, sh:58; ed-Du‘â, no:878, 2/1208)

10) Vakfe saatinde (Arefe günü ikindiden sonra) özellikle şu dua okunur ki bu duanın içerisinde âyet-i kerîme ve hadîs-i şerîflerden derlenme birçok mühim dua mevcuttur:

«اللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَاللَّهُ أَكْبَرُ اللَّهُ أَكْبَرُ وَلِلَّهِ الْحَمْدُ، لَبَّيْكَ اللَّهُمَّ لَبَّيْكَ، لَبَّيْكَ لَا شَرِيكَ لَكَ لَبَّيْكَ، إِنَّ الْحَمْدَ وَالنِّعْمَةَ لَكَ وَالْمُلْكَ، لَا شَرِيكَ لَكَ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ وَإِلَيْهِ الْمَصِيرُ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هَدَانَا لِهَذَا وَمَا كُنَّا لِنَهْتَدِيَ لَوْلَا أَنْ هَدَانَا اللَّهُ، اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى سَيِّدِنَا إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ سَيِّدِنَا إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، اللَّهُمَّ بَارِكْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ كَمَا بَارَكْتَ عَلَى سَيِّدِنَا إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ سَيِّدِنَا إِبْرَاهِيمَ إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ، وَارِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبْ عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ، رَبَّنَا لَا تُزِغْ قُلُوبَنَا بَعْدَ إِذْ هَدَيْتَنَا وَهَبْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ رَحْمَةً إِنَّكَ أَنْتَ الْوَهَّابُ، رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَإِسْرَافَنَا فِي أَمْرِنَا وَثَبِّتْ أَقْدَامَنَا وَانصُرْنَا عَلَى الْقَوْمِ الْكَافِرِينَ، رَبَّنَا إِنَّنَا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِي لِلْإِيمَانِ أَنْ آمِنُوا بِرَبِّكُمْ فَآمَنَّا، رَبَّنَا فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَكَفِّرْ عَنَّا سَيِّئَاتِنَا وَتَوَفَّنَا مَعَ الْأَبْرَارِ، رَبَّنَا وَآتِنَا مَا وَعَدْتَنَا عَلَى رُسُلِكَ وَلَا تُخْزِنَا يَوْمَ الْقِيَامَةِ، إِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيعَادَ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَسْأَلُكَ الثَّبَاتَ فِي الْأَمْرِ وَالْعَزِيمَةَ عَلَى الرُّشْدِ وَأَسْأَلُكَ قَلْبًا سَلِيمًا وَلِسَانًا صَادِقًا وَأَسْأَلُكَ مِنْ خَيْرِ مَا تَعَلَّمَ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا تَعَلَّمَ وَأَسْتَغْفِرُكَ مِمَّا تَعَلَّمَ إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنَ الْهَمِّ وَالْحَزَنِ وَالْعَجْزِ وَالْكَسَلِ وَالْجُبْنِ وَالْبُخْلِ وَالْهَرَمِ وَالْمَأْثَمِ وَالْمَغْرَمِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ فِتْنَةِ الْقَبْرِ وَعَذَابِ الْقَبْرِ وَمِنْ فِتْنَةِ النَّارِ وَعَذَابِ النَّارِ وَمِنْ شَرِّ فِتْنَةِ الْغِنَى وَمِنْ شَرِّ فِتْنَةِ الْمَحْيَا وَالْمَمَاتِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ زَوَالِ نِعْمَتِكَ وَتَحَوُّلِ عَافِيَتِكَ وَفُجَاءَةِ نِقْمَتِكَ وَجَمِيعِ سَخَطِكَ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ جَهْدِ الْبَلَاءِ وَدَرَكِ الشَّقَاءِ وَسُوءِ الْقَضَاءِ وَشَمَاتَةِ الْأَعْدَاءِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِرِضَاكَ مِنْ سَخَطِكَ وَبِمُعَافَاتِكَ مِنْ عُقُوبَتِكَ وَأَعُوذُ بِكَ مِنْكَ، لَا أُحْصِي ثَنَاءً عَلَيْكَ أَنْتَ كَمَا أَثْنَيْتَ عَلَى نَفْسِكَ، اللَّهُمَّ طَهِّرْ قَلْبِي مِنَ النِّفَاقِ وَعَمَلِي مِنَ الرِّيَاءِ وَلِسَانِي مِنَ الْكُذْبِ وَبَصْرِي مِنَ الْخِيَانَةِ فَإِنَّكَ تَعْلَمُ خَائِنَةَ الْأَعْيُنِ وَمَا تُخْفِي الصُّدُورُ، اللَّهُمَّ اقْسِمْ لَنَا مِنْ خَشْيَتِكَ مَا يَحُولُ بَيْنَنَا وَبَيْنَ مَعَاصِيكَ وَمِنْ طَاعَتِكَ مَا تُبَلِّغُنَا بِهِ جَنَّتِكَ وَمِنَ الْيَقِينِ مَا تَهْوُونَ بِهِ عَلَيْنَا مُصِيبَاتِ الدُّنْيَا وَمَتَّعْنَا بِأَسْمَاعِنَا وَأَبْصَارِنَا وَقُوتِنَا مَا أَحْيَيْتَنَا وَاجْعَلْهُ الْوَارِثَ مِنَّا وَاجْعَلْ ثَأْرَنَا عَلَى مَنْ ظَلَمْنَا وَانصُرْنَا عَلَى مَنْ عَادَانَا وَلَا تَجْعَلِ الدُّنْيَا أَكْبَرَ هَمِّنَا وَلَا مَبْلَغَ عِلْمِنَا وَلَا تُسَلِّطْ عَلَيْنَا مَنْ لَا يَخَافُكَ وَلَا يَرْحَمُنَا، اللَّهُمَّ سَلِّمْنَا وَسَلِّمْ دِينَنَا وَلَا تَسْلُبْ وَقْتِ النَّزْعِ إِيْمَانَنَا وَلَا تُسَلِّطْ عَلَيْنَا مَنْ لَا يَخَافُكَ وَلَا يَرْحَمُنَا وَارزُقْنَا خَيْرَ الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ

الْحَمْدُ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ، اللَّهُمَّ اجْعَلْ فِي سَمْعِي نُورًا وَفِي بَصَرِي نُورًا وَفِي قَلْبِي نُورًا، اللَّهُمَّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ وَسْوَاسِ الضُّدُورِ وَتَشْتَتِ الْأُمُورِ وَعَذَابِ الْقَبْرِ، اللَّهُمَّ إِنِّي أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا يَلِجُ فِي اللَّيْلِ وَشَرِّ مَا يَلِجُ فِي النَّهَارِ وَشَرِّ مَا تَهْبُ بِهِ الرِّيَّاحُ وَشَرِّ بَوَائِقِ الدَّهْرِ، رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ، وَاعْفِرْ لَنَا وَلِوَالِدَيْنَا وَذُرِّيَّتِنَا وَإِخْوَانِنَا وَأَهْلِينَا وَالْحَاضِرِينَ وَالْغَائِبِينَ مِنَ الْمُسْلِمِينَ أَجْمَعِينَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، وَصَلَّى اللَّهُ تَعَالَى عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ.»

BAYRAM GECESİ VE SABAHINDA YAPILACAK VAZİFELER

(11 Eylül Pazar'ı 12 Eylül Pazartesi'ye bağlayan gece ve 12 Eylül Pazartesi günü)

1) Bayram gecelerini, **Allâh-u Te'âlâ**'yı zikretmek, namaz kılmak ve diğer ibadetlerle ihya etmek müstehaptır. Bu husustaki delilimiz **Ebû Ümâme** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîftir ki, **Rasûlüllâh** ﷺ bu hadîs-i şerîfde şöyle buyurmuştur: **“Her kim sevabını Allâh-u Te'âlâ'dan umarak bayram gecelerini (ibadetle) ihya ederse, (âhireti unutup dünyaya bağlanmakla) kalplerin öldüğü gün onun kalbi ölmez.”** (İbnü Mâce, Sıyâm:68, no:1782, 1/567)

Âlimler bayram gecelerinin ne kadarlık bir zamanının ibadetle geçirileceği hakkında ihtilâf etmişlerdir. Bu hususta en sağlam görüş, gecenin büyük bir kısmının ibadetle geçirilmesidir. Ayrıca “Muayyen bir vakit içerisinde kalkıp ibadet edilmekle de o gece ihya edilmiş olur” diyen âlimler mevcuttur.

Bayram Gününün Zikirleri: **Enes** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte şöyle buyrulmuştur: **“Her kim iki bayramın her birinde bayram namazından önce dört yüz kere:**

«لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، لَهُ الْمُلْكُ وَلَهُ الْحَمْدُ يُحْيِي وَيُمِيتُ وَهُوَ حَيٌّ لَا يَمُوتُ، بِيَدِهِ الْخَيْرُ وَهُوَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.»

‘Allâh’tan başka hiçbir ilâh yoktur. O tektir. O’nun hiçbir ortağı yoktur. Mülk O’na aittir. Hamd O’na mahsustur. Diriltir ve öldürür. Kendisi ise hiç ölmeyecek diridir. Tüm hayırlar O’nun (kudret) elindedir ve O her şeye hakkıyla gücü yetendir’ derse Allâh-u Te'âlâ onu dört yüz huri ile evlendirir, dört yüz köle âzâd etmiş gibi olur, Allâh-u Te'âlâ bu kişi için kıyâmet günü şehirler bina etmek ve ağaçlar dikmek üzere melekler görevlendirir.” (Safûrî, Nüzhetü'l-mecâlis, 1/162)

Hadîs-i şerîfte şöyle vârid olmuştur: **“Her kim bayram günü üç yüz kere: «سُبْحَانَ اللَّهِ وَبِحَمْدِهِ»**

‘Allâh’ı hamdiyle tesbîh ederim’ der de sevabını Müslümanların ölmüşlerine hediye ederse (bunun sevabından) her kabre bin nur girer, bu kişi öldüğü zaman da Allâh-u Te'âlâ onun kabrine bin nur girdirir.” (Safûrî, Nüzhetü'l-mecâlis, 1/155)

2) Bayram sabahı kul haklarının da nasuh tevbesi ile tevbe etmek şartıyla bağışlandığı göz önünde bulundurularak çok tevbe ve istiğfarda bulunmak müstehaptır. Tabi ki üzerinde kul hakkı olanların, hak sahibinden mutlaka helallik istemeleri, üzerlerinde bulunan hak, bir mal, emanet veya alacak verecek gibi şeyler ise mutlaka onları sahiplerine iade etmeleri, kendilerini bulamıyorlarsa veya ölmüşlerse o zaman vârislerine vermeleri, onları da bulamıyorlarsa o zaman sevabı hak sahiplerinin olmak üzere onlar adına o hak nispetinde sadaka vermeleri ve tabi ki bütün hakların sahibi olan **Allâh-u Te'âlâ**'ya tevbe etmeleri gereklidir. Dolayısıyla bu günleri mutlaka tevbe-istiğfar, zikir ve dua ile geçirmemiz gerektiği hususunda bizleri uyarmaktadır.

Not: Bu on gecelerde özellikle Eylülün 9u Cumayı 10u Cumartesiye, 10u Cumartesiye 11i Pazara, 11 i Pazarı 12 Pazartesiye bağlayan Terviye, Arefe ve Bayram gecelerinde, bunda mümkün olmazsa gündüzlerinde mutlaka 30. risalemiz olan "Kurtarıcı İstiğfarlar" anlamındaki "İstiğfârât-ı Munkize" kitabımız okunmalıdır. Arapça okuyamayanlar manalarını da okuyabilirler ki manaları 21. sayfadan başlayıp 75. sayfaya kadar devam etmektedir. Arapça okuyacak olanlar kitabın sağ taraftan okuyabilirler.

Bu istiğfarlar hafta günlerine göre tertib edilmişse de Hasen-i Basrî (Radıyallâhu Anh) büyük velîlerin bu istiğfarların tümünü bu 3 gecede okuyarak yüksek mertebelere ulaştıklarını açıklamıştır. Onun için bu 3 gecede istiğfarların hepsi birden okunmalıdır. (Kutbuddîn el-Hanefî, Ed'iyetü'l-hacci ve'l-umre, sh:12)

3) Kurban Bayramı gecesinde, güneşin batışından itibaren imam bayram namazını kıldirmaya kalkıp iftitah tekbirini alıncaya kadar geçen zaman içinde tekbîr getirmek müstehaptır. Bunun yanısıra namazların arkasında ve diğer hallerde tekbîr getirmek de müstehaptır. Nitekim **Ebû Hureyre** (Radıyallâhu Anh) dan rivayet edilen bir hadîs-i şerîfte: **"Bayramlarınızı tekbirle süsleyin"** buyrulmuştur. **Enes** (Radıyallâhu Anh)dan gelen rivayete göre ise: **"İki bayramı tehlil** (tevhîd kelimesi), **takdis, hamd ve tekbîr** (getirmek sûreti) **ile ziyetlendirin"** buyrulmuştur. (Taberânî, el-Mu'cemü's-Sağîr, no:599, 1/357; Safûrî, en-Nüzhe, 1/154)

4) Her iki bayramda da sabahleyin gusül abdesti almalı, en güzel elbiselerini giymeli, güzel koku sürmeli, bıyıkları kısaltmalı, tırnakları kesmeli, koltuk ve kasık tıraşı yapılmalıdır.

5) Kurban Bayramı sabahı bayram namazından önce bir şey yeme hususunda **Rasûlüllâh** ﷺ acele etmezdi, hatta kendi kurbanının etinin pişmesini beklerdi, çünkü Kurban Bayramı'nda, Fıtır Bayramı gibi, önceki güne muhâlefet etme durumu yoktur. Kurban Bayramı'nda camiden dönünceye kadar bir şey yememeli, mümkünse kestiği kurban etinden yemelidir. Zira fakirlerin yiyecek şeyleri yoktur. Zenginler kestikleri kurban etinden onlara verdikleri zaman yiyebileceklerdir. Bu nedenle fakirlere uymak için yemek ertelenir ki burada Fıtır Bayramı ile Kurban Bayramı arasında bir farklı ayrılık vardır.

Ashâb-ı kirâm (Aleyhimü'r-Rıdvân) Kurban Bayramı namazı kılıncaya kadar çocuklarını yemekten, mede olan çocuklarını da süt emmekten alıkoyarlardı. Râviler **Rasûlüllâh** ﷺ'in Kurban Bayramı'nda namazdan dönünceye kadar bir şey yemediğini, ancak kestiği kurban etinden yediğini haber vermişlerdir. Kurban Bayramı namazından önce yemek bazılarına göre mekruh, bazılarına göre mekruh değildir. Muhtâr (seçkin) olan fetva da budur yani mekruh olmamasıdır.

6) Gücü yetiyorsa iki bayramda da camiye yürüyerek gitmek daha efdaldir. Bayram günlerinde namaza yürüyerek gitmek müstehaptır. Cuma ve bayram namazlarına binek üstünde olarak gitmekte de bir mahzur (sakınca) yoktur.

7) Kurban Bayramı'nda evlerde, mescidlerde, sokaklarda ve camilerde yüksek sesle, ramazan bayramında ise kısık sesle tekbîr getirilir ki daha önceki bir başlık altında sizlere bu tekbirler zikredilmiştir. Namazdan önce hutbeyi dinlemek için minbere yaklaşılır. Bayram namazından sonra halk kurban kesme ile meşgul olacaklarından hatib minbere çıkmakta acele eder. Fıtır Bayramı'nda ise fitreler fakirlere dağıtılacağı için namaz biraz geciktirilir. İmam hutbede vaaz-u nasihat eder, sadaka vermeye, fakirleri doyurmaya, o gün fakirleri dilenmekten kurtarmaya teşvik eder.

8) Şehrin iki ucundan herkes bayram namazı kılınan yere gelirler. Çocuklar, köle ve kadınlar da gelecek İslam cemâati çoğalır. Hayızlı kadınlar namaz kılınarlardan biraz uzakta durup hutbeyi dinler, duada bulunurlar. Böylece bereket ve feyze kavuşurlar. Ancak zamanımızda camiler erkek cemaati bile almadığından dolayı, ayrıca fesat zâhir olacağı (kadın, erkek karışmasıyla fitne çıkması ve günaha düşme ihtimali kuvvetle muhtemel olduğu) için kadınların bayram namazına gitmesi müstehablıktan çıkmış aksine mekruh sayılmıştır.

9) Eve dönerken gittiği yoldan başka bir yol takip eder. Böyle yapmak müstehabdır. **Rasûlüllâh** ﷺ böyle yaparlardı. **"er-Ravda"** kitabında zikredildiğine göre, adımları çok olup, fazla sevap alması için bayram namazına en uzun yoldan gitmeli ama evine çabuk ulaşması için en kısa yoldan geri dönmelidir.

CİNLERİ UZAKLAŞTIRMAK VE BÜYÜLERİ İPTAL ETMEK İÇİN HAFTALIK OKUNACAK SIĞINMA DUASI

Bu isti'âze (sığınma duası) **İmâm Ca'fer-i Sâdik** (Radiyallâhu Anh)dan rivayet edilmiş olup **Mahmud Efendi Hazretlerimiz**'in: "Evliyânın kutuplarındanır" diye vafettiği **Seyyid Muhammed Mâlikî Hazretleri** tarafından nakledilmiştir.

Bu dua haftada bir okunması halinde okuyan kişinin üzerinde büyüler varsa onları iptal eder, o hafta içinde kendisine büyü yapırsa onları geçersiz kılar ve cinleri o kişiden uzaklaştırır.

Tabî ki birçoğumuz meşguliyetlerimizin çokluğundan dolayı sabah-akşam okuyamıyor, hatta günde bir defa okunacakları bile ihmal ediyoruz. Ama bu duanın haftada bir okunmasının kâfi olması bizim için bir kolaylıktır. Herkese büyüler yapıldığı ve birçok cemaatimizin cinlerden zarar gördüğü günümüzde bu sığınma duası, hem okunmak ve hem de üzerinde taşınmak bakımından büyük bir kale ve mânevî zırh vazifesi görecektir.

İSTİ'ÂZE DUÂSININ OKUNUŞU

«بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَا يَنْسَى مِنْ ذِكْرِهِ وَلَا يَخِيبُ مَنْ دَعَاهُ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي مَنْ تَوَكَّلَ عَلَيْهِ كَفَاهُ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي مَنْ وَثِقَ بِهِ لَمْ يَكِلْهُ إِلَى أَحَدٍ سِوَاهُ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي يَجْزِي بِالْإِحْسَانِ إِحْسَانًا وَبِالصَّبْرِ نَجَاةً وَبِالسَّيِّئَاتِ عَفْوًا وَغُفْرَانًا، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي يَكْشِفُ ضُرْرَنَا مِنْ بَعْدِ كُرْبَتِنَا، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي يُفْرِجُ غَمَّنَا وَيُبْعِدُ الْبَلَاءَ عَنَّا، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هُوَ رَجَاؤُنَا حِينَ تَسُوءُ ظُنُونُنَا بِأَعْمَالِنَا، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ وَلِيٌّ مِنَ الذُّلِّ وَكَبَّرَهُ تَكْبِيرًا، اللَّهُ أَكْبَرُ كَبِيرًا وَالْحَمْدُ لِلَّهِ كَثِيرًا وَسُبْحَانَ اللَّهِ بُكْرَةً وَأَصِيلًا، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، أَمِنْتُ بِاللَّهِ الْعَظِيمِ وَخَدَهُ وَكَفَرْتُ بِالْحَبْتِ وَالطَّاغُوتِ وَاسْتَمَسَكْتُ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَى لَا انْفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ، تَحَصَّنْتُ بِشَهَادَةِ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ، وَأَحْرَزْتُ نَفْسِي وَحَصَّنْتُهَا بِاللَّهِ رَبِّي وَحَجَبْتُ عَنْ أَمَامِي وَأَطْرَافِي وَشَعْرِي وَبَشْرِي بِاللَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ وَرَمَيْتُ مَنْ رَمَانِي بِسُوءٍ بِأَلْفٍ لَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، ﴿الَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ فَاخْشَوْهُمْ فَزَادَهُمْ إِيمَانًا وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ﴾ فَاثْقَلُوا بِنِعْمَةِ اللَّهِ وَفَضْلِهِ لَمْ يَمَسْسَهُمْ سُوءٌ وَاتَّبَعُوا رِضْوَانَ اللَّهِ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَظِيمٍ، تَحَصَّنْتُ بِاللَّهِ تَخْصِينًا وَتَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ تَعْظِيمًا، ﴿وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ﴾ إِنَّ اللَّهَ بَالِغُ أَمْرِهِ قَدْ جَعَلَ اللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا، ﴿إِخْسَتُوا فِيهَا وَلَا تُكَلِّمُونِ﴾، ﴿وَوَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ بِمَا ظَلَمُوا فَهُمْ لَا يَنْطِقُونَ﴾، ﴿إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَى

عَلَى الْعَرْشِ يُغْشِي اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ حَيْثَا وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ وَالنُّجُومَ مُسَخَّرَاتٍ بِأَمْرِهِ
 أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿١﴾ اَدْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا وَخُفْيَةً إِنَّهُ لَا يُحِبُّ
 الْمُعْتَدِينَ ﴿٢﴾ وَلَا تَفْسُدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا وَاذْعُوهُ خَوْفًا وَطَمَعًا إِنَّ رَحْمَةَ اللَّهِ
 قَرِيبٌ مِّنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٣﴾، أَعِيدَ نَفْسِي وَحَامِلَ هَذَا الْكِتَابِ بِاللَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ مِنْ شَرِّ مَا
 يَكُونُ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَمِنْ شَرِّ مَا يَلْجُ فِي الْأَرْضِ وَمَا يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ
 وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا، ﴿٤﴾ رَبِّ نَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٥﴾، ﴿٦﴾ رَبِّ أَعُوذُ بِكَ مِنْ هَمَزَاتِ الشَّيَاطِينِ
 ﴿٧﴾ وَأَعُوذُ بِكَ رَبِّ أَنْ يَحْضُرُونِ ﴿٨﴾، ﴿٩﴾ قَالَ مُوسَى مَا جِئْتُم بِهِ السِّحْرُ إِنَّ اللَّهَ سَيُبْطِلُهُ إِنَّ اللَّهَ
 لَا يُضِلُّ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٠﴾، وَلَا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ..»

“Rahmân ve Rahîm olan Allâh’ın adıyla. Bütün hamdler O Allâh’a mahsustur ki Kendisini zikredeni unutmaz ve Kendisine dua eden mahrum olmaz. Bütün hamdler O Allâh’a olsun ki kim Kendisine tevekkül ederse O ona kâfi gelir. Bütün hamdler O Allâh’a aittir ki kim O’na güvenirse O onu Kendisinden gayrı kimseye havale etmez.

Bütün hamdler O Allâh’a mahsustur ki iyiliğe iyilikle, sabra kurtuluşla, günahlara da af ve mağfiretle karşılık verir. Bütün hamdler O Allâh’a olsun ki sıkıntımızdan sonra bütün zararlarımızı açıp kaldırmaktadır. Bütün hamdler O Allâh’a aittir ki kederimizi açıp gidermekte ve belayı bizden uzaklaştırmaktadır.

Bütün hamdler O Allâh’a mahsustur ki amellerimiz hakkındaki düşüncelerimiz kötü olduğu zaman tek ümidimiz sadece Kendisidir. **‘Bütün hamdler O Allâh’a aittir ki, O hiçbir çocuk edinmemiştir, mülkte Kendisi için hiçbir ortak mevcut olmamıştır,** (güçsüz bir duruma düşmekten münezzeh olduğu için) **Kendisini âcizlikten koruyanı da bulunmamıştır.’**

Allâh-u Te‘âlâ’yı son derece tekbîr ederiz. Allâh-u Te‘âlâ’ya çokça hamdederiz. Sabah-akşam Allâh-u Te‘âlâ’yı tesbîh ederiz. Günahlardan dönüş ve ibâdetlere kuvvet ancak O Çok Yüce ve Pek Büyük olan Allâh-u Te‘âlâ’nın yardımıyla. O büyük ve tek olan Allâh’a inandım. O büyük Allâh’a inandım. Ondan başka ilâhları ve hak yolundan sapıtanları inkâr ettim. Kopması olmayan en güvenilir kulpa (Kur’ân-ı Kerîm’e) yapıştım. Allâh-u Te‘âlâ çok iyi işiten ve ziyade bilendir.

‘Lâ ilâhe illâllâh Muhammedün Rasûlüllâh’ şehâdetini zırh olarak kuşandım, canımı Rabbim olan Allâh(ın koruması) ile korudum ve muhafaza ettim. Önümden, etrafımdan, saçımdan ve derimden (gelecek her türlü büyüün, maddî ve mânevî tüm zararlı şeylerin şerrini) Vâhid ve Kâhâr olan Allâh(ın koruması) ile engelledim. Bana kötü bir şey atana ben de bin kere ‘Lâ havle velâ kuvvete illâ billâh’ (silahını) attım.

‘Öyle kimseler ki; (karşılaştıkları) insanlar onlara: ‘Gerçekten o (düşmanlarımız olan) insanlar ke-sinlikle sizin için (güç ve asker) toplamışlardır. Artık onlardan korkun’ demişti de, bu onları inanç bakımından artırmış ve onlar: ‘Bize yeten ancak Allâh’tır ve O, (bütün işlerin kendisine havale edileceği) ne güzel (bir) Vekîl olmuştur’ demişlerdi.

Nihayet onlar (Rasûlüllâh ﷺ in emrini tutarak düşmanlara karşı çıkmış ve müşrikler de korkup gelemeyince,) **kendilerine** (öldürülme ve eziyet gibi) **hiçbir kötülük dokunmaksızın Allâh** (tarafın)dan (bahşedilen, îmanda sebat ve düşmandan selâmet gibi, tarif edilemeyecek) **büyük bir nîmet ve** (Bedr-i suğrâ panayırında kazandıkları) **üstün bir fazl(-u ticâret) ile** (Bedir’den) **dönmüşler.**

Böylece (bu cesaretli çıkışlarıyla iki cihan saâdeti-nin menbaı olan) **Allâh'ın rızasına hakkıyla uy-**
muştular. Zaten Allâh büyük bir fazl(-u kerem) sahibi (olduğundan, bu kullarını kuvvetli iman, ci-
hatta sebat ve düşmana karşı cüret gibi fazîletlere muvaffak etmiş)**dir.'**

Allâh(ın koruması) ile tam bir koruma zırhına büründüm, **Allâhım'ı** çok yüce tutarak ancak O'na tevekkül ettim.

'Her kim Allâh'a tevekkül ederse, ona yeterli olacak olan ancak O'dur! Şüphesiz ki Allâh (yap-
mak istediği) **işine ulaşıcıdır** (ki, hiçbir muradı asla geri kalmaz). **Gerçekten Allâh her bir şey**(in ya-
şam süresi, geçimi ve son bulması) **için** (daha var olmadan evvel) **bir ayarlama yapmıştır.'**

'(Kovulmuş köpek gibi) orada (rahmetimden) **uzak olun ve Benimle konuşmayın.'**

'Böylece zulümleri sebebiyle o (azap) **söz(ü) onlar üzerine gerekli olmuştur da, artık onlar** (ağız-
larına mühür vurulduğu için) **konuşamazlar.'**

'Şüphesiz sizin Rabbiniz ancak O Allâh'tır ki; gökleri, yeri, güneşi, ayı ve yıldızları (akıllı varlık-
lar gibi) **emr** (ve iradesi) **ine boyun eğdirilen** (ve kendilerinden istenen hiçbir vazifeyi eksik etmeyen)
varlıklar olarak (dünya günlerinden) **altı gün** (miktarına denk gelecek vakit) **de yaratmıştır. Sonra**
(bir mekâna yerleşmekten münezze olarak Zâtı'na yakışır şekilde) **Arş'a istivâ buyurmuştur. O,**
geceyi gündüze bürü(yüp ört)mektedir **ki, o onu koşturulurcasına talep** (ve takip) **etmektedir. İyi**
bilin ki yaratmak da, yönetmek de sadece O'na aittir.

Âlemlerin Rabbi olan Allâh'ın (hayrı ve) **bereketi dâima pek çok olmuştur.**

Rabbinize yalvar(ıp yakar)arak **ve** (için için) **gizlice dua edin! Şüphesiz ki O,** (peygamber olmayı
istemek ve göklere çıkarılmayı talep etmek gibi uygunsuz dualar yaparak ve dua ederken bağırıp çağı-
rarak) **haddi aşanları sevmez** (ve onların bu yaptıklarına rıza göstermez).

(Allâh-u Te'âlâ tarafından peygamberler gönderilip, şerî'atlar tâyin edilerek) **düzgün hale getirili-**
şinden sonra (kâfirlik ve zâlimlik yaparak) **verde fesat çıkarmayın,** (amellerinizin kusurundan dolayı
reddolunmanızdan) **korkarak ve** (fazl-u keremiyle kabul etmesini) **umarak O'na dua edin! Şüphesiz**
ki Allâh'ın rahmet (ve icâbet)i (dualarını vesâir amellerini güzelce yapan) **muhsin kimselere çok**
yakındır.'

Ben kendimi ve bu yazıyı taşıyan kişiyi, gece-gündüz olacakların şerrinden, yere giren yerden çıkan
herşey ile gökten inip göğe çıkan her bir şeyin şerrinden Vâhid ve Kahrî olan **Allâh**(ın korumasına)
sığındırım.

'Ey Rabbim! Bu zâlimler topluluğundan beni kurtar (da onlara yakalanmayayım).'

'Ey Rabbim! Şeytanların türlü türlü dürtücü vesveselerinden Sana sığınmaktayım! Rabbim!
(Namazda, Kur'ân okurken, son nefeste, uyurken ve herhangi bir hâlimde) **onların yanımda bulunma-**
larından da sürekli Sana sığınıyorum.'

'Mûsâ dedi ki: '(Firavun ve adamlarının dedikleri gibi; Allâh'ın âyetleri sihir değildir, asıl) **sizin ken-**
disini (meydana) **getirdiğiniz şey büyü'nün ta kendisidir. Şüphesiz ki Allâh** (benim elimde açıklaya-
cağı bir mucizeyle) **çok yakında onu iptal ede**(rek tamamen etkisiz bir hale getire)cektir. **Muhakkak**
ki Allâh (sizin gibi) **bozguncuların işini ıslah etmez**(, güçlendirip tamamına erdirmez, bilakis tümüyle
yok eder).'

Günahlardan dönüş ve ibâdete kuvvet ancak O çok yüce ve pek büyük olan **Allâh'ın** yardımındadır."
(Seyyid Muhammed ibni Alevî el-Mâlikî, Dürû'u'l-vikâye bi ahzâbi'l-himâye, sh:126-127)

«بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ، الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي لَا يَنْسَى مِنْ ذِكْرِهِ وَلَا يَخِيبُ مَنْ دَعَاهُ،
وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي مَنْ تَوَكَّلَ عَلَيْهِ كَفَاهُ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي مَنْ وَثِقَ بِهِ لَمْ يَكِلْهُ إِلَى أَحَدٍ
سِوَاهُ، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي يَجْزِي بِالْإِحْسَانِ إِحْسَانًا وَبِالصَّبْرِ نَجَاةً وَبِالسَّيِّئَاتِ عَفْوًا
وَعُفْرَانًا، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي يَكْشِفُ ضُرْرَنَا مِنْ بَعْدِ كُرْبَتِنَا، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي يُفْرِجُ غَمَّنَا
وَيُبْعِدُ الْبَلَاءَ عَنَّا، وَالْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي هُوَ رَجَاؤُنَا حِينَ تَسُوءُ ظُنُونُنَا بِأَعْمَالِنَا، وَالْحَمْدُ
لِلَّهِ الَّذِي لَمْ يَتَّخِذْ وَلَدًا وَلَمْ يَكُنْ لَهُ شَرِيكٌ فِي الْمُلْكِ وَلَمْ يَكُنْ لَهُ وَلِيٌّ مِنَ الذُّلِّ
وَكَبْرُهُ تَكْبِيرًا، اللَّهُ أَكْبَرُ كَبِيرًا وَالْحَمْدُ لِلَّهِ كَثِيرًا وَسُبْحَانَ اللَّهِ بُكْرَةً وَأَصِيلًا، وَلَا حَوْلَ
وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، أَمِنْتُ بِاللَّهِ الْعَظِيمِ وَخَدَهُ وَكَفَرْتُ بِالْحَبِيبِ وَالطَّاغُوتِ
وَاسْتَمْسَكْتُ بِالْعُرْوَةِ الْوُثْقَى لَا انْفِصَامَ لَهَا وَاللَّهُ سَمِيعٌ عَلِيمٌ، تَحَصَّنْتُ بِشَهَادَةِ أَنْ لَا
إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ، وَأَحْرَزْتُ نَفْسِي وَحَصَّنْتُهَا بِاللَّهِ رَبِّي وَحَجَبْتُ عَنْ أَمَامِي
وَأَطْرَافِي وَشَعْرِي وَبَشْرِي بِاللَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ وَرَمَيْتُ مَنْ رَمَانِي بِسُوءٍ بِأَلْفِ لَا حَوْلَ
وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ، ﴿الَّذِينَ قَالَ لَهُمُ النَّاسُ إِنَّ النَّاسَ قَدْ جَمَعُوا لَكُمْ
فَاخْشَوْهُمْ فَزَادَهُمْ إِيمَانًا وَقَالُوا حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ ﴿١﴾﴾ فَانْقَلَبُوا بِنِعْمَةِ مِنَ اللَّهِ
وَفَضْلٍ لَمْ يَمَسْسَهُمْ سُوءٌ وَاتَّبَعُوا رِضْوَانَ اللَّهِ وَاللَّهُ ذُو فَضْلٍ عَظِيمٍ ﴿٢﴾﴾، تَحَصَّنْتُ بِاللَّهِ
تَحْصِينًا وَتَوَكَّلْتُ عَلَى اللَّهِ تَعْظِيمًا، ﴿وَمَنْ يَتَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ فَهُوَ حَسْبُهُ إِنَّ اللَّهَ بَالِغُ أَمْرِهِ
قَدْ جَعَلَ اللَّهُ لِكُلِّ شَيْءٍ قَدْرًا ﴿٣﴾﴾، ﴿إِخْسَتُوا فِيهَا وَلَا تُكَلِّمُونِ ﴿٤﴾﴾، ﴿وَوَقَعَ الْقَوْلُ عَلَيْهِمْ
بِمَا ظَلَمُوا فَهُمْ لَا يَنْطِقُونَ ﴿٥﴾﴾، ﴿إِنَّ رَبَّكُمُ اللَّهُ الَّذِي خَلَقَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ فِي سِتَّةِ
أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ يُغْشِي اللَّيْلَ النَّهَارَ يَطْلُبُهُ حَيْثُهَا وَالشَّمْسُ وَالْقَمَرُ وَالنُّجُومُ
مُسْخَرَاتٍ بِأَمْرِهِ أَلَا لَهُ الْخَلْقُ وَالْأَمْرُ تَبَارَكَ اللَّهُ رَبُّ الْعَالَمِينَ ﴿٦﴾﴾ أَدْعُوا رَبَّكُمْ تَضَرُّعًا
وَخُفْيَةً إِنَّهُ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ ﴿٧﴾ وَلَا تُفْسِدُوا فِي الْأَرْضِ بَعْدَ إِصْلَاحِهَا وَادْعُوهُ
خَوْفًا وَطَمَعًا إِنَّ رَحْمَةَ اللَّهِ قَرِيبٌ مِنَ الْمُحْسِنِينَ ﴿٨﴾﴾، أُعِيدُ نَفْسِي وَحَامِلَ هَذَا الْكِتَابِ
بِاللَّهِ الْوَاحِدِ الْقَهَّارِ مِنْ شَرِّ مَا يَكُونُ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ وَمِنْ شَرِّ مَا يَلِجُ فِي الْأَرْضِ وَمَا
يَخْرُجُ مِنْهَا وَمَا يَنْزِلُ مِنَ السَّمَاءِ وَمَا يَعْرُجُ فِيهَا، ﴿رَبِّ نَجِّنِي مِنَ الْقَوْمِ الظَّالِمِينَ ﴿٩﴾﴾،
﴿رَبِّ أَعُوذُ بِكَ مِنْ هَمَزَاتِ الشَّيَاطِينِ ﴿١٠﴾﴾ وَأَعُوذُ بِكَ رَبِّ أَنْ يَحْضُرُونِ ﴿١١﴾﴾، ﴿قَالَ
مُوسَى مَا جِئْتُمُ بِهِ السِّحْرُ إِنَّ اللَّهَ سَيُبْطِلُهُ إِنَّ اللَّهَ لَا يُضِلُّحُ عَمَلَ الْمُفْسِدِينَ ﴿١٢﴾﴾، وَلَا
حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ الْعَلِيِّ الْعَظِيمِ.﴾